

ONS ZEELAND PANORAMA

2 JUNI 1938 — No. 22

LOSSE NUMMERS 15 CENT

PINKSTERVREUGD

IN DIT NUMMER VRAGEN WIJ UW AANDACHT VOOR CURAÇAO

Cactussen en Amerikaansche windmolens. De windmolens hebben voor Curaçao op bevredigende wijze een nijpend vraagstuk opgelost.

Een aardig panorama der drukke haven, waar tal van toeristenbooten uit Noord- en Zuid-Amerika nogal eens een plaatsje vinden.

CURAÇAO, het eiland onder den wind

door B. Jonkers

Een onvervalscht stuk Nederland

Wie over Curaçao hoort praten, denkt onwillekeurig in de eerste plaats aan het vermaarde likeurtje van dien naam of in 't gunstigste geval aan een „kale-klip-met-hier-en-daar-een-cactus-erop”. Wij willen u in een paar artikelen bewijzen, dat dit brandpunt der Nederlandsche Antillen nog iets meer is dan dát, namelijk een stukje bloeiend, bedrijvig en mooi Nederland, dat wij, zooals de oud-gouverneur van Curaçao, de heer B. W. F. van Slobbe, het dezer dagen te 's-Gravenhage op den stamdag van het Algemeen Nederlandsch Verbond zoo juist uitdrukte, „van den grond af hebben opgebouwd”.

Ligging en omvang

Curaçao behoort sinds 1634 aan Nederland en wordt, samen met Bonaire en Aruba, gerekend tot de eilanden „onder den wind”, dit in tegenstelling met de „bovenwindsche” eilanden: Saba, Sint Eustatius en Sint Maarten. Met zijn 50 km. lengte en zijn gemiddelde breedte van 10 km., zijn bevolking van amper 50.000 zielen, waarvan de meesten nog in het voornaamste centrum Willemstad wonen, lijkt het wel of dit Caraïbische eiland toerist en zakenman niet veel aantrekkelijks heeft te bieden. Dit is nu juist de groote vergissing, want Curaçao heeft niet alleen een eigen zakenleven dat op internationale leest is geschoeid, maar het heeft ook een eigen natuurschoon, dat de moeite van het ontdekken overwaard is.

De hoofdstad Willemstad ligt aan weerszijden van een soort

Het ouderwetsche vervoermiddel der Cunucu. Als de putten en bronnen in de meer afgelegen gewesten droog dreigen te worden, moet het zoet water op deze ouderwetsche maar beproefde wijze worden aangevoerd.

fjord die diep in het eiland binnendringt, langs de Annabaai en uitmondt in het groote nijvere binnenmeer, het Schottegat. Aan beide kanten van de Annabaai liggen de stadswijken Poenda (winkelbuurt) en Otrabanda, terwijl men verderop de wijd uiteengebouwde stadsgedeelten Scharloo en Pietermaai vindt. In het meer zelf strekt zich nog een schiereiland uit, het bekende Isla, waaromheen zich een nieuwe stad heeft ontwikkeld, Emmastad, die, te zamen met de Isla, den bekenden petroleumhoek vormt.

Het platteland

Wie Curaçao echter wil zien zooals het werkelijk is, moet dit niet in stad of zakenwijk gaan zoeken, maar moet 't land op, moet, zooals de Curaçaöenaar dit zoo kernachtig uitdrukt: gaan kuieren. Naar de Cunucu (Koenoeke), het gebied der plantages, der aardige „hofjes”, der eeuwenoude landhuizen, die in hun kader van cocospalmen, kandelabercactussen of divi-diviboomen, schots en scheef gewaaid onder den druk van den passaat, zoo sprekend aandoen.

Wat is nu eigenlijk de Cunucu? Eenvoudig alles wat zoowat buiten Willemstad ligt. Zoodra men buiten de stad is, bevindt men zich in de Cunucu. Waar men in Nederland zegt: we gaan naar buiten, het land op, naar bosch, zee of strand enz., daar gaat de Curaçaöenaar eenvoudig „kuieren”, onverschillig of dit nu per auto, fiets of per pedes apostolorum geschiedt. Dorp of gehucht, weg of strand,

tusschen boomen, cactussen of hofjes of onverschillig wat: men is in de Cunucu.

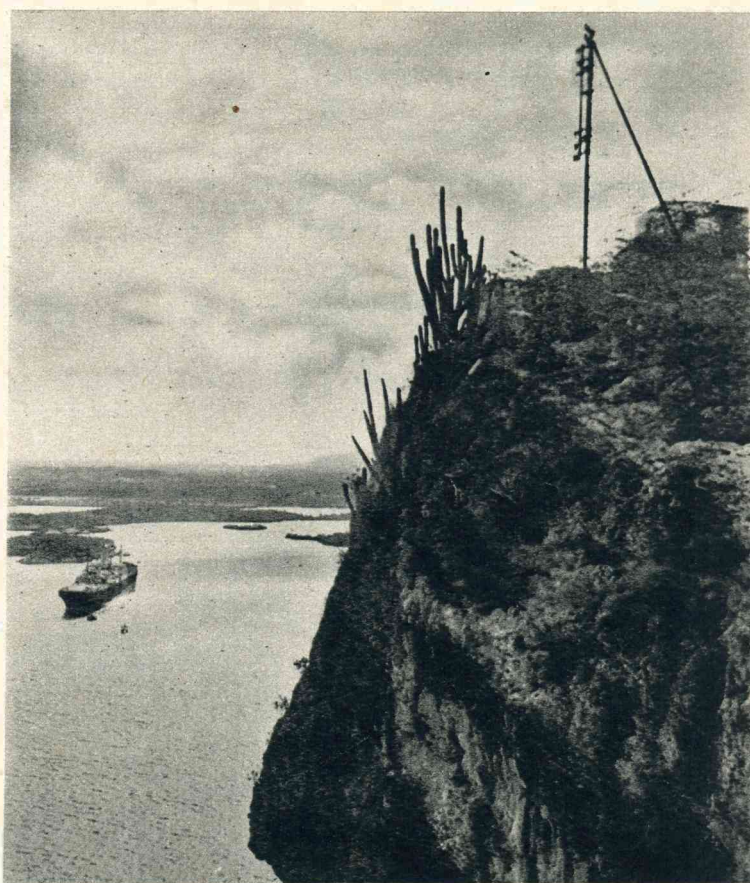
En het is daar dat men Curaçao's mooie, typisch tropische natuur moet zoeken en ontdekken om er ten volle van te kunnen genieten. Het is daar dat men die hoogten vindt met de grillig door elkaar geworpen rotsblokken, met de wisselvallige, steeds sterk begroeide of kale hellingen en heuvelen, met die sprookjesachtige landhuizen te midden van een weelde van groen en vruchtboomen, die meer dan eens in het jaar hun sappige vruchten afwerpen.

De plantages

Het „begrip” plantage is de eenvoudigste zaak van de wereld. Want wanneer men op Curaçao een stuk grond bezit, onverschillig of men dit bebouwt of niet, dan heeft men al een plantage. Natuurlijk is zoo'n opvatting sterk ouderwetsch. Er komt vrijwel nog wat méér bij kijken, want als zoodanig is een echte plantage een groote landoppervlakte met land-

Een aardig hoekje van Willemstad, waar de „zwarte” verkeersagent vanaf zijn hooge standplaats het verkeer in goede banen houdt.

Als een trouwe wachter rijst het fort Nassau op uit het Schottegat en bewaakt de raffinaderij der Curaçaosche Petroleum-Industriemij. Boven op het fort een kleine loods, vanwaar de in aantocht zijnde schepen worden gesignaleerd.

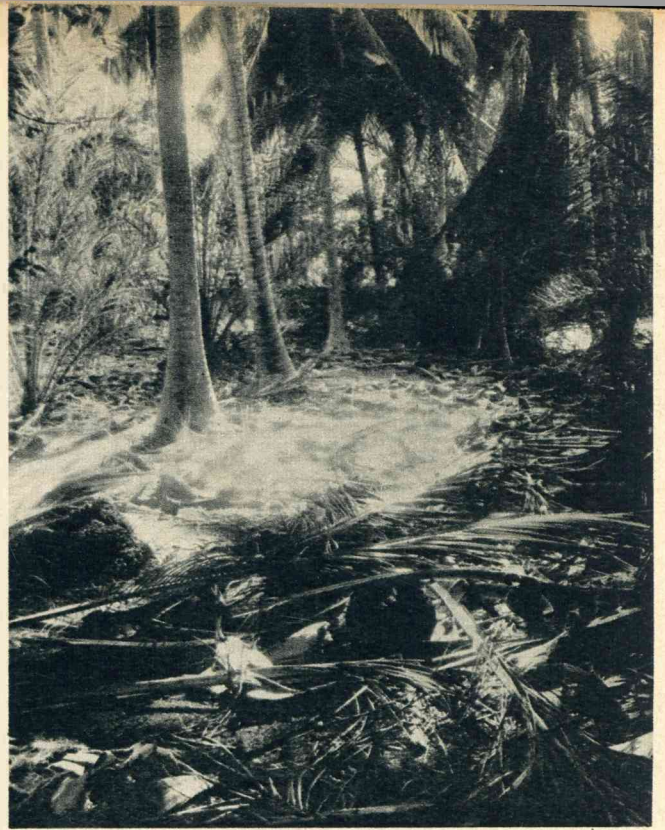
huis of villa, een of meer gewone huizen plus een „hofje” en een of meer putten. Het sterk wisselvallige terrein van zoo'n plantage is rijkelijk voorzien van struikgewas, manzanillaboomen, divi-divi en kalebasboomen, terwijl sommige gronden in den regentijd, van October tot Januari, bovendien worden benut voor het verbouwen van maïs en daarna als weiland worden gebruikt voor het vee.

Al die plantages zijn bijna zonder uitzondering voorzien van „tranceeringen” of omheiningen, even verschillend van aanleg als vorm. Sommige zijn van gaas, andere van draad, aangevuld en doorvlochten met takken en doornstruiken of van afgehakte kadoesji (cactussen met dikke scherpe naalden) als palen naast en aan elkaar geplaatst. Soms treft men ook enkele door keien gevormde muren aan. Diezelfde afrasteringen vindt men rondom de op de plantages liggende „hofjes” en de maïsgronden, om het vernielen der vruchtboomen en planten tegen te

Een vergezicht op de Cunucu. Op den achtergrond de bekende Mount Pleasant, meer bekend bij de Curaçaöenaren als de Malpais-plantage.

Een mooi gezicht op het aan beide zijden van de Annabaai gelegen Willemstad, thans door een brug verbonden, met op den achtergrond het groote binnenmeer, het Schottegat.

Een mooie kijk op den rijken plantengroei, dien men op tal van plaatsen in de Cunucui vindt.

gaan en het rondlopend vee voor elke ongewenschte en opdringerige excursie te behoeden.

De veestapel

Een plantage zou natuurlijk niet ten volle rendabel zijn zonder veestapel. Naast koeien, varkens en schapen zijn hier de meest voorkomende dieren de cabriten of geiten. De cabriten zijn aangewezen op de „mondi” (de wildernis buiten de hofjes), waar ze zich volkomen thuis voelen en vinden, wat ze noodig hebben. In groote kudden trekken ze bij het aanbreeken van den dag uit de kralen (niet overdekte hokken), waar ze den nacht doorbrengen, grazen de plantages af en tegen het

appelen, sinaasappelen, mispels, mango's, bananen, papaya's, cocosnoten enz. Ook zijn er hofjes, waar men door middel van een irrigatie-systeem groenten verbouwt, zooals boontjes, warmoes, sla, spinazie, komkommers, uien, wortelen enz., terwijl sommige hofjes zich ook toeleggen op het kweken van bloemen en rozen. In het algemeen is zoo'n hofje derhalve de voorraadschuur aan bloemen, vruchten of groenten der plantage.

Het spreekt vanzelf, dat de bloei van een hofje afhankelijk is van de aanwezigheid van zoetwaterputten. Hier, méér dan elders, waar een droge passaat waait, is water absoluut onmisbaar. Daarom ook heeft men overal diepe putten gegraven met Amerikaanse windmolens, die het water naar boven halen en overhevelen in betonnen bakken of via een systeem van over of hoog boven den grond loopende buizen rechtstreeks brengen, waar men het noodig heeft. Het oude systeem van vervoer per waterton en ezeltje vindt men overigens ook nog wel.

Die hofjes bevinden zich meestal in de laag gelegen gedeelten der plantages, omdat zulk een plaats bij uitstek geschikt is als verza-

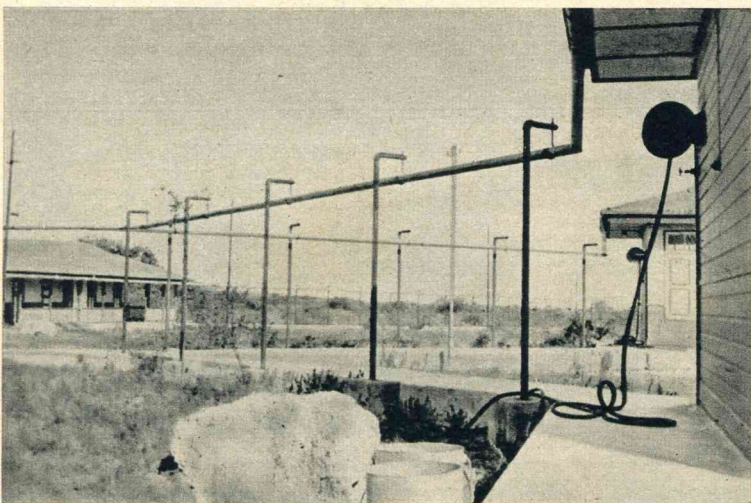
melplaats voor het hemelwater, dat in den regentijd bij stroomen neerkomt en opgevangen wordt binnen stevige dammen van zand of beton.

Dammen en diepe ligging bieden overigens een uitstekende bescherming tegen den passaat, die er weinig of geen vat heeft op alles, wat er wordt geteeld.

Waar moet men Curaçao's schoonheid zoeken?

Wil men Curaçao's natuur in al haar eigenaardige pracht bewonderen, dan zal men dit alleen kunnen, wanneer men er niet tegen opziet, te voet door het eiland te trekken, de landhuizen te bezoeken, een kijkje te nemen in een der vele hofjes, de heuvelruggen en bergtoppen te beklimmen. Want iedere heuveltop leert u een ander en nieuw aspect van Curaçao kennen, brengt u een panorama, dat het oog bekoort. Daar leert u Curaçao zien, zooals het werkelijk is, buiten het nuchtere en prozaïsche van het zakenleven om; daar en daar alleen voelt men, dat deze kale, dorre klip, zooals men het eiland ten onrechte vaak noemt, inderdaad is en blijft een „stukje onvervalscht Nederland”, dat men niet graag zou willen missen.

Wordt vervolgd

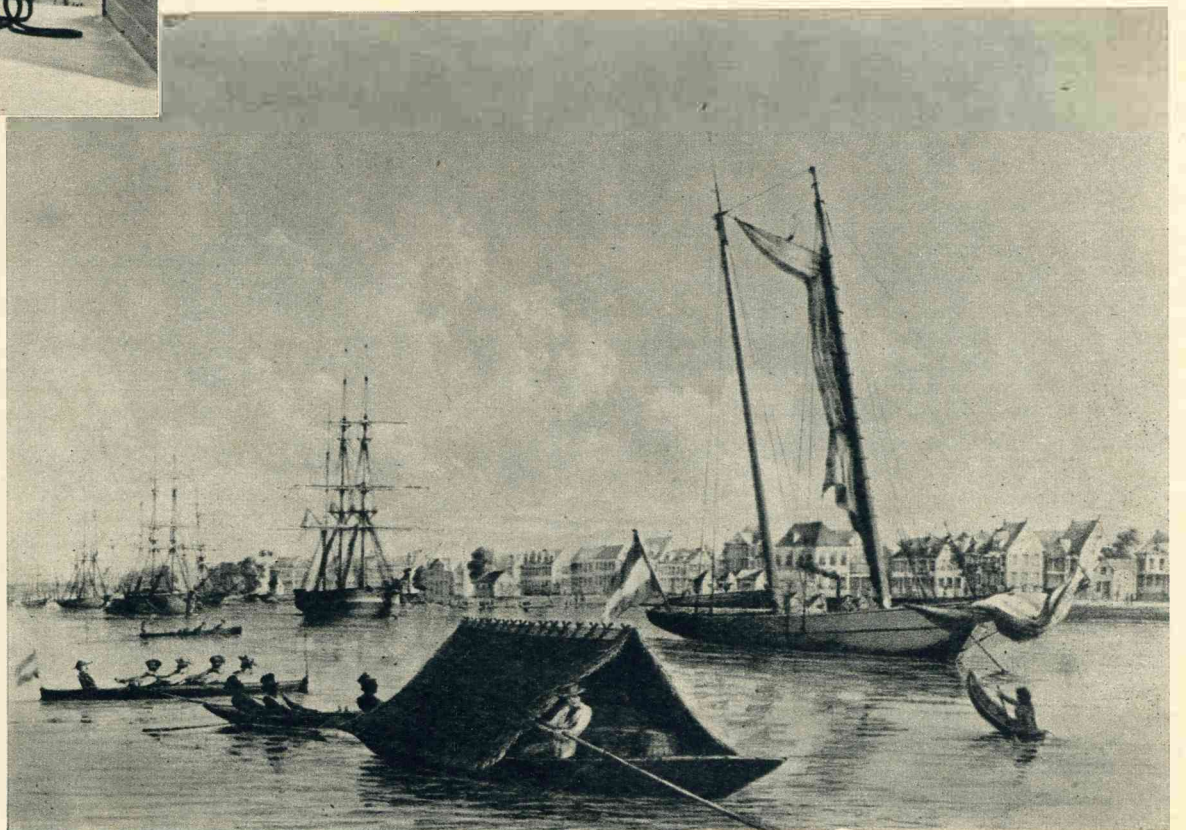

In buizen, die over of boven den grond loopen, worden de hofjes der plantages en het vee van drinkwater voorzien, dat door de windmolens diep uit den grond wordt gepompt en gebracht wordt waar men het noodig heeft.

vallen van den avond klinkt over de plantage en weerkaatst door heuvel en berg het welbekende „hoei”-geluid, uitgestooten door den een of anderen zwervenden arbeider. De cabriten kennen dit geluid en komen onmiddellijk terug naar de kralen om er aan de watervergaarbakken hun dorst te lesschen en de nachthokken te betreden. Natuurlijk komt het een enkelen keer voor, dat een cabrit niet terugkeert, verwildert en schuw wordt en een eigen leven-tje in de wildernis blijft leiden. Doch meestal zijn dit exemplaren, die in de wildernis zijn geboren en de roepstem der natuur niet kunnen weerstaan.

De hofjes

Wat verstaat men nu eigenlijk onder zoo'n „hofje”? Want in tegenstelling met de vaak onder Nederlanders verbreide meening is het „hofje” geen synoniem van plantage. Er zijn hofjes, waarin honderden diverse tropische vruchtboomen zijn te vinden, kleine en groote met grape-fruits, oranje-

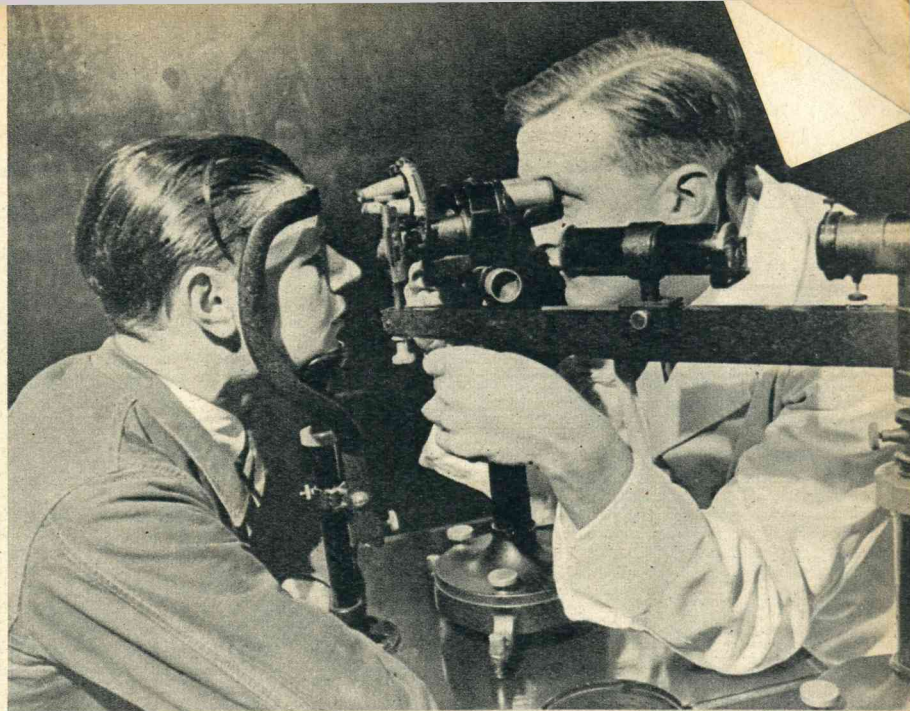
De haven van Curaçao, zooals ze was in het midden der achttiende eeuw, toen Franschen en Engelschen dit eiland onder den wind nogal eens aandedden.

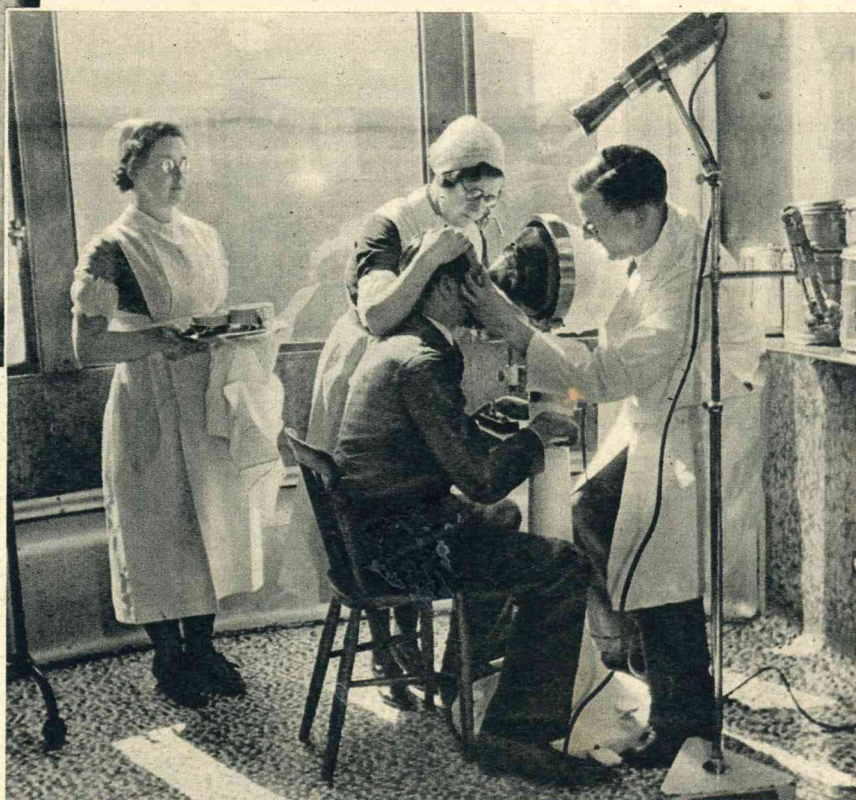
Naar het oordeel van het Koninklijk Ooginstituut te Londen worden de meeste oogkwetsuren opgelopen tijdens werkzaamheden, doch zou dit percentage sterk gedrukt worden wanneer men, zooals onze foto aantoont, de voorzorg nam hoofd en oogen te beveiligen door middel van een daarvoor geschikte kap.

WAAKT OVER UW OOGEN

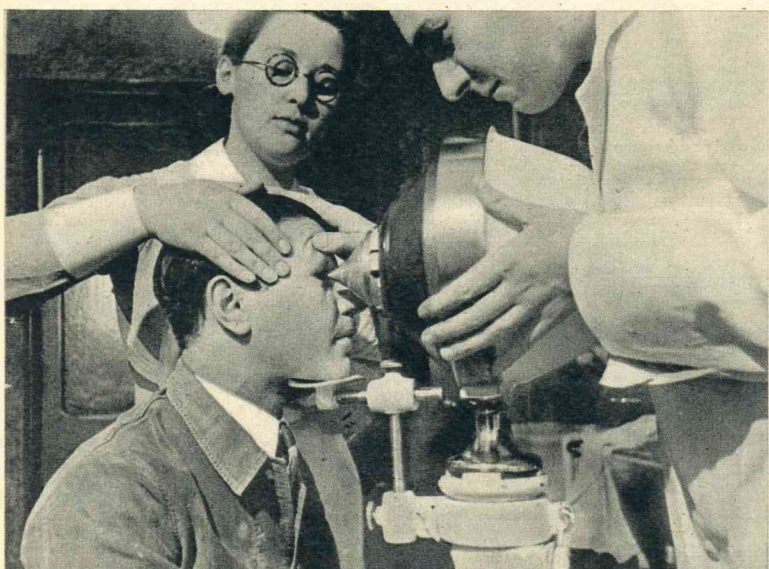
Het Koninklijk Instituut voor Oogziekten, in het hartje van Londen, behandelt ieder jaar zeven- à tienduizend patiënten, die bij hun arbeid „iets” in hun oog hebben gekregen. Een splinter, een wegliggend metalen onderdeelje, zijn voldoende om de lichtbron voorgoed te dooven. Dat gebeurt in 10% van de gevallen, maar bij 80% zou dit vermeden kunnen worden door het nemen der meest elementaire voorzorgen.

Bij elk voorkomend ongeval moet eerst de plaats van het vreemde voorwerp nauwkeurig worden bepaald. Een speciaal geconstrueerde lamp, waarmee de oogarts of specialist dwars door den oogbal heen kan zien, heeft het splinterje of onderdeelje spoedig ontdekt en de instrumenten of de magneet doen de rest. Echter niet altijd met behoud van het gekwetste oog.

Wanneer er zich een metalen onderdeelje in den oogbal heeft vastgezet, moet de groote magneet er aan te pas komen. Nadat de plaats van het vreemde lichaam nauwkeurig is bepaald, wordt de stroom ingeschakeld en trekt de magneet het hinderlijke parasietje uit het weefsel.

De reusachtige magneet, een der belangrijkste instrumenten van het instituut, is onweerstaanbaar. Daarom vereischt het een zeer nauwgezette voorbereiding voordat de stroom wordt ingeschakeld, want het metalen deeltje „vliegt” als 't ware naar den magneet toe en het komt er dus op aan zoo weinig mogelijk weefsel te beschadigen. De magneet moet dus uiterst zuiver worden ingesteld.

Wanneer er zich iemand aanmeldt met „iets” in het oog, wordt er met behulp van sterke lichtbronnen en instrumenten zorgvuldig bepaald wat dat „iets” kan zijn. Welke verwondingen het vreemde voorwerp heeft veroorzaakt en langs welken weg men het zal kunnen verwijderen, zonder het weefsel te vernietigen dat voor het behoud van het oog noodzakelijk is. Het Koninklijk Ooginstituut te Londen is speciaal voor een dergelijk nauwgezet onderzoek uitgerust.

NAPOLEON EN ZIJN ZOON

Het Adelaarsjong

(SLOT)

Er is een jongen van zestien jaar, die nooit over Frankrijk of over Napoleon spreekt, nooit meer vraagt naar de souvenirs, die zijn vader hem op zijn sterfbed toedacht.... want het is gebleken, dat zulke vragen nutteloos zijn. Maar als die jongeling alleen is op zijn kamer in het keizerlijke lustverblijf Schönbrunn, als zijn leeraars meenen, dat hij strategie of rechten of statistiek zit te blokken, haalt hij uit zijn boekenkast de Gedenkschriften van St. Helena, het testament van zijn vader, en alle boeken, aantekeningen, souvenirs van tijdgenooten, waarin het leven van dien vader natrilt.

Hij leest en herleest, en doordringt zichzelf met den geest van zijn lectuur, met de ziel van den grooten Napoleon. Hij kijkt in den spiegel, of hij op zijn vader lijkt — en blijde constateert hij: ja.... al is hij blond en langer.... Hij speelt de geliefkoosde houdingen van zijn vader na — uiterlijkheid, ja! maar die illustreert, wat hij uitspreekt als zijn program: „Het voornaamste doel van mijn leven moet zijn, mij een waardigen zoon van mijn vader te toonen.”

Hij vertrouwt op de toekomst. Eéns zal hij een beroemd krijgsman worden; ééns zal hij heerschen — niet over Griekenland, over Italië of een deel van Italië, over België of Polen — want al zulken plannen wordt door Metternich met zijn koude „nooit” de kop ingedrukt — maar over Frankrijk! Met het vorderen der jaren wordt hij weer vuriger Franschman; hij keert een generaal, die zijn vader in den steek heeft gelaten, den rug

Keizer Frans I van Oostenrijk, de schoonvader van Napoleon.

toe; hij tracht zooveel mogelijk nieuws uit Frankrijk te vernemen — uit zijn land, waar een sterke partij voor hem werkt, hem op den troon tracht te krijgen. Hij beraamt zelfs ontvluchttingspogingen — maar op raad van goede vrienden ziet hij van zulke stoute plannen af. Niet tersluiks, niet als avonturier wil hij de grenzen van zijn rijk overtrekken, maar met vlag en wimpel en muziek, ingehaald door een volk, dat hem met geestdrift opeischt!

Dat hoopt hij van de toekomst; dáárop wacht hij. Zijn tweede vaderland, Oostenrijk, zal hij niet bestrijden: het zal de naaste bondgenoot van zijn Frankrijk worden. Maar Napoleon II zal Napoleon I opvolgen! Hij is nog jong, hij beteugelt zijn onstuimigheid.... hij leert geduld.... maar zijn tijd zal komen! Studeren! Exerceeren! Een bekwaam officier worden! Zich voorbereiden! Eéns.... zal de jonge adelaar zijn vleugels uitslaan!

Reichstadt ziet zichzelf al de breede trap in de Tuilerieën beklimmen, die leuning weer grijpen, waar men hem als kind van af

De hertog van Reichstadt, naar het schilderstuk van Krafft in het museum van Versailles.

had moeten trekken; niet in de witte Oostenrijksche, maar in de Fransche uniform natuurlijk; de waardigheidsbekleeders van het keizerrijk, de getrouwen van St. Helena maken hem hun opwachting; en rondom het paleis, stralend van licht, stijgt er een donder van gejuich op uit de massa's van volk en leger, een orkaan, die over de zee het hart van den gestorven balling doet trillen in het koude graf....

Zoo vurig leefde, streefde, hunkerde de geest. En onderwijl vrat in het lichaam de ziekte steeds dieper door.

Het begon met een verkoudheid, hoesten, een beetje zwakte door te snellen groei, duizeligheid, keelpijn. Het ging weer eens beter en het kwam weer eens terug, want de jongeling ontzag zijn gezondheid niet. Hij snakte naar de daad — hoe kon hij dan in bed blijven en aldoor voorzichtig zijn?

Hij was soms zeer onvoorzichtig — vooral ook, toen hij, de knappe, interessante jongeman, de vermaken der jeugd ging genieten, en succes won bij de dames. Het schaafde zijn gezondheid, het uitgaan even erg als het paardrijden en jagen bij weer of géén weer en het actieve dienen als officier, dat hij niet laten kón, omdat het de eenig mogelijke uitoefening van zijn prinselijkheid was. En het schaafde hem ook, dat dokter Malfatti zich vergiste — aan de lever weet, wat tuberculose was, een moederlijk erdeel. Terwijl, in den twintigjarigen zoon van Napoleon, de koning van Rome den hertog van Reichstadt uitdreef, slonken zijn krachten, haperde zijn bloedsomloop, kwijnden zijn longen. De Fransche prins snakte naar oorlog, om zich te kunnen onderscheiden; in Parijs liep generaal Lacroix, aan het hoofd van tienduizend arbeiders, door de straten,

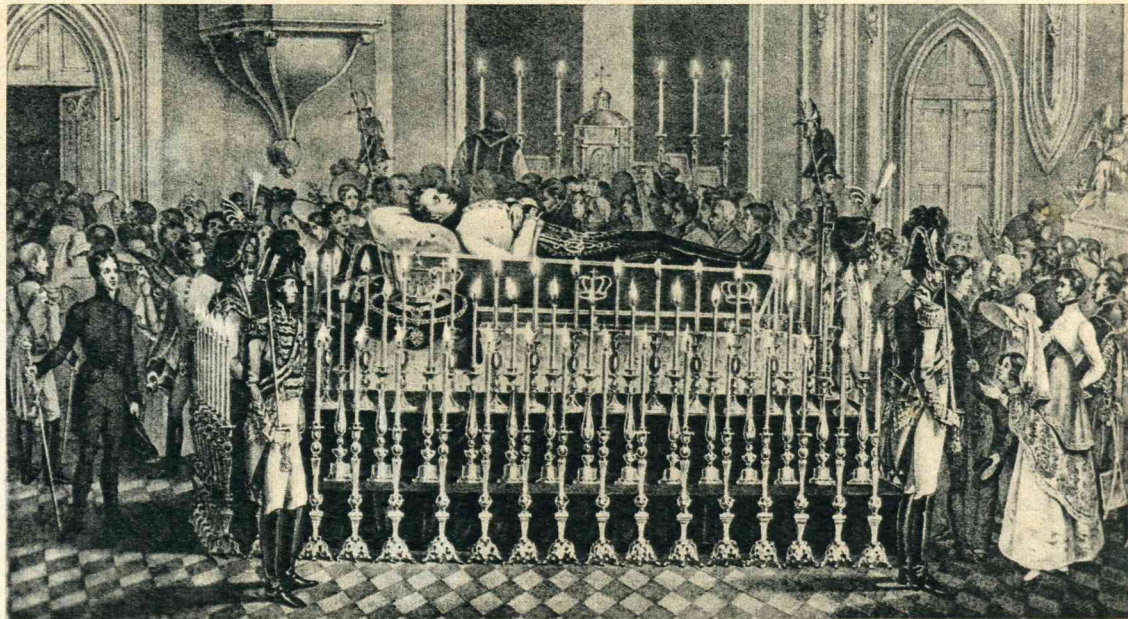
De invloedrijke Oostenrijksche kanselier Metternich, die het huwelijk tusschen Napoleon en Marie-Louise tot stand bracht en na den val van den Franschen keizer 't adelaarsjong geheel van zijn grooten vader trachtte te vervreemden.

Graaf Adam Adelbert von Neipperg, die na den val van Napoleon de belangen van Marie-Louise behartigde en in 1822 met haar in het huwelijk trad.

De hertog van Reichstadt op zijn doodbed.

De hertog van Reichstadt opgebaard in de kapel van den Hofburg te Weenen.

roepend: „Leve Napoleon II!” En onderwijl werd de Oostenrijksche aartshertog, de gevangene en de angst van Metternich, naar bed gestuurd. Er werden hem geneesmiddelen voorgeschreven, maar tegen onvoorzichtigheden werd niet gewaakt — er was geen liefde in de verzorging van dien verpleegde. . . . Er waren er, die het levensgevaar met een zekere voldoening constateerden; en de moeder van den patiënt was een armzalige, gemakzuchtige, ijdele egoïste. Had Metternich den dood van Napoleon's zoon op zijn geweten, dan was Marie-Louise zijn voornaamste medeplichtige.

Naar het sterfbed van haar kind kwam zij toch

eindelijk. De eersucht van den jongeman was met zijn levenskracht verstorven; hij begreep, dat zijn leven om was, en kon nog maar klagen: „Mijn geboorte en mijn dood. . . da's mijn heele geschiedenis.”

In den nacht na den 21en Juli 1832, toen Marie-Louise al sliep, richtte de prins, die in een soort verdooving had neergelegen, zich eensklaps op in zijn kussens en riep:

„Mutter! Mutter! Ich gehe unter!”

Zijn verplegers trachtten hem te kalmeeren. Hij greep met zijn hand naar zijn keel en zijn borst en hakte: „Roep mijn moeder! Roep mijn moeder!”

In de wildheid van zijn bewegingen had hij met zijn

Napoleon's zoon als hertog van Reichstadt.

hoofd tegen een punt van een tafeltje gestooten. Hij fluisterde: „Neem dat tafeltje maar weg — ik heb niets meer nodig.”

Toen de moeder aan het bed stond, keek de jongeman haar aan en maakte hij een lichte hoofdbeweging. Er kwam een priester, die hem het Heilig Oliesel toediende. Daarna lag de zieke stil, zijn adem werd steeds zwakker. Om vijf uur in den morgen keek hij zijn moeder aan, bewoog tweemaal het hoofd heen en weer. . . . toen hield hij op met ademen en zijn lippen verstijfden.

Het adelaarsjong had de vleugels uitgeslagen. . . . om weg te zweven, een andere wereld in.

*

Voor de lezers, die zich voor dit boeiende onderwerp interesseeren, dient vermelding, dat als negende nummer der bekende Kennemer Serie zoo juist is verschenen het schitterende, meeslepende boek van Pierre Nezelof: „Napoleon en zijn zoon, het adelaarsjong” dat bij wijze van premie voor onze lezers tegen een zeer geringe vergoeding wordt beschikbaar gesteld.

In dezen aangrijpenden roman wordt op uiterst gevoelige wijze het tragische leven van het adelaarsjong aan het Weense hof beschreven, zijn gelukkige kleuterjaren, omstraald door de liefde en zorg van zijn grooten vader, de onverschilligheid en het lichtzinnige leven van zijn moeder.

Een boek, dat niet nalaat een diepen indruk te wekken en tevens de historische dagen uit het begin der vorige eeuw doet herleven.

Het portret van den hertog van Reichstadt, Napoleon door zijn vrienden aangeboden tijdens zijn ballingschap op St. Helena. „Mijn zoon!” riep Napoleon getroffen uit, toen het schilderstuk ontbloot werd. Ontroerd dankte hij zijn vrienden, die hem met dit geschenk zooveel vreugde verschaften, want steeds waren zijn gedachten bij z'n zoon, naar wien hij zoo smartelijk verlangd had, op wien zijn hoop en toekomst waren gebouwd. . . . en die hem zoo jong werd ontnomen.

MARIE-LOUISE

1791-1847

Gemalin van Napoleon, keizer der Franschen,
en moeder van den koning van Rome.

Zoolang de hooitijd er nog niet is, en de bloemen de kans krijgen om in de weiden met het gras vrij op te groeien, neemt de Hoofdplaatsche jeugd de kans waar, om voor den Zondag moeders huis wat op te sieren.

JONG ZEEUWSCH-VLAANDEREN

In Schoondijke zijn ze weer praktischer aangelegd; daar worden door de dreumessen de Zaterdagse boodschappen voor moeder in huis gehaald.

In Breskens rijdt al de ijscoman, en al is de hitte nog niet overmatig, de koele lekkernij is toch aanlokkelijk genoeg.

Als er geen andere kleuters in de buurt zijn, dan is 'n jong geitje ook een niet te versmaden speelkameraad.

De bloem van Zeeuwsch-Vlaanderen.

In Groede, waar niet zoo een-twee-drie een ijscoventer bij de hand is, moet de dorpspomp voor de noodige verkoeling zorgen.

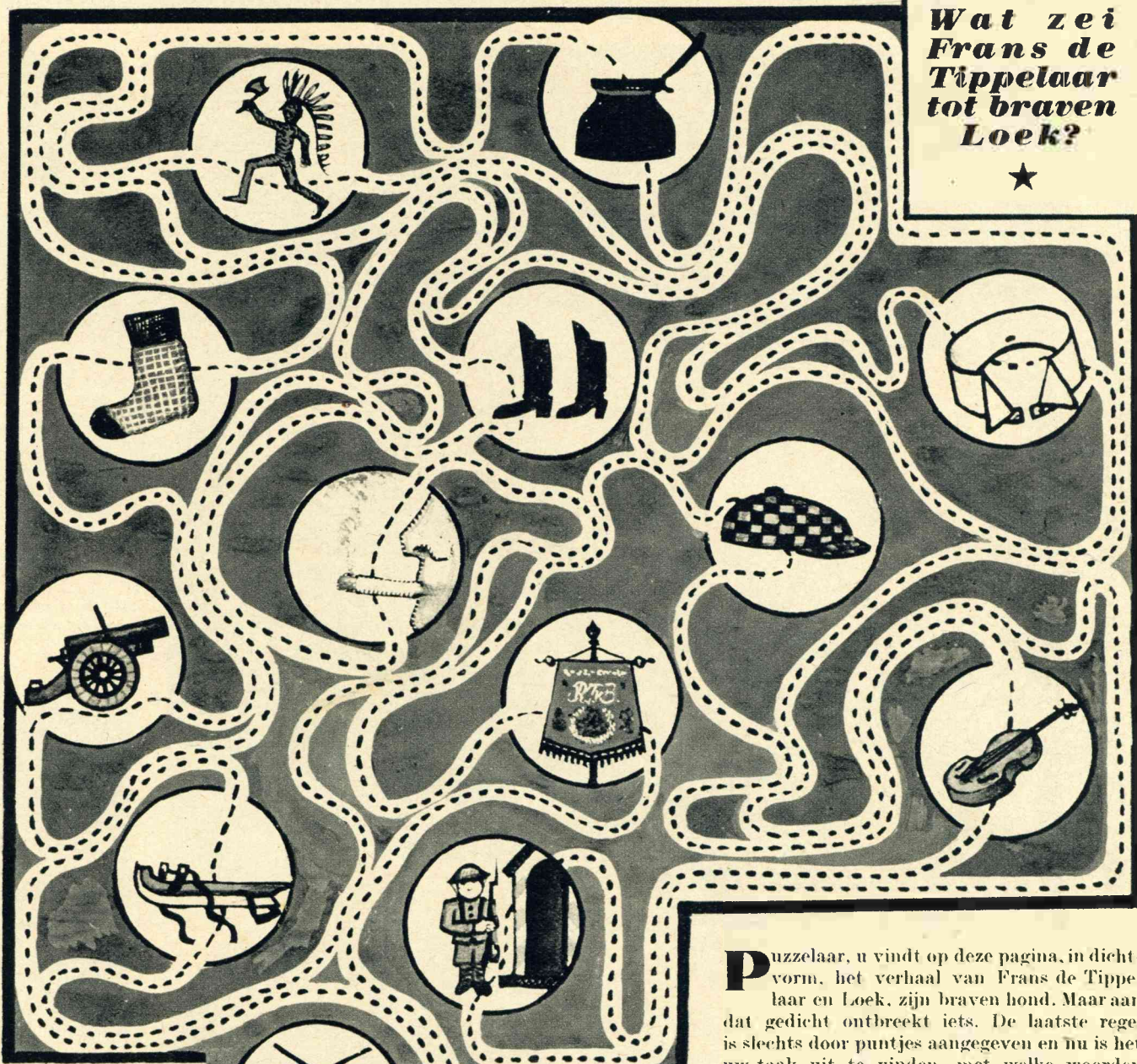
ONZE PINKSTERPRIJSVRAAG

**Tweehonderd
geldprizen!**

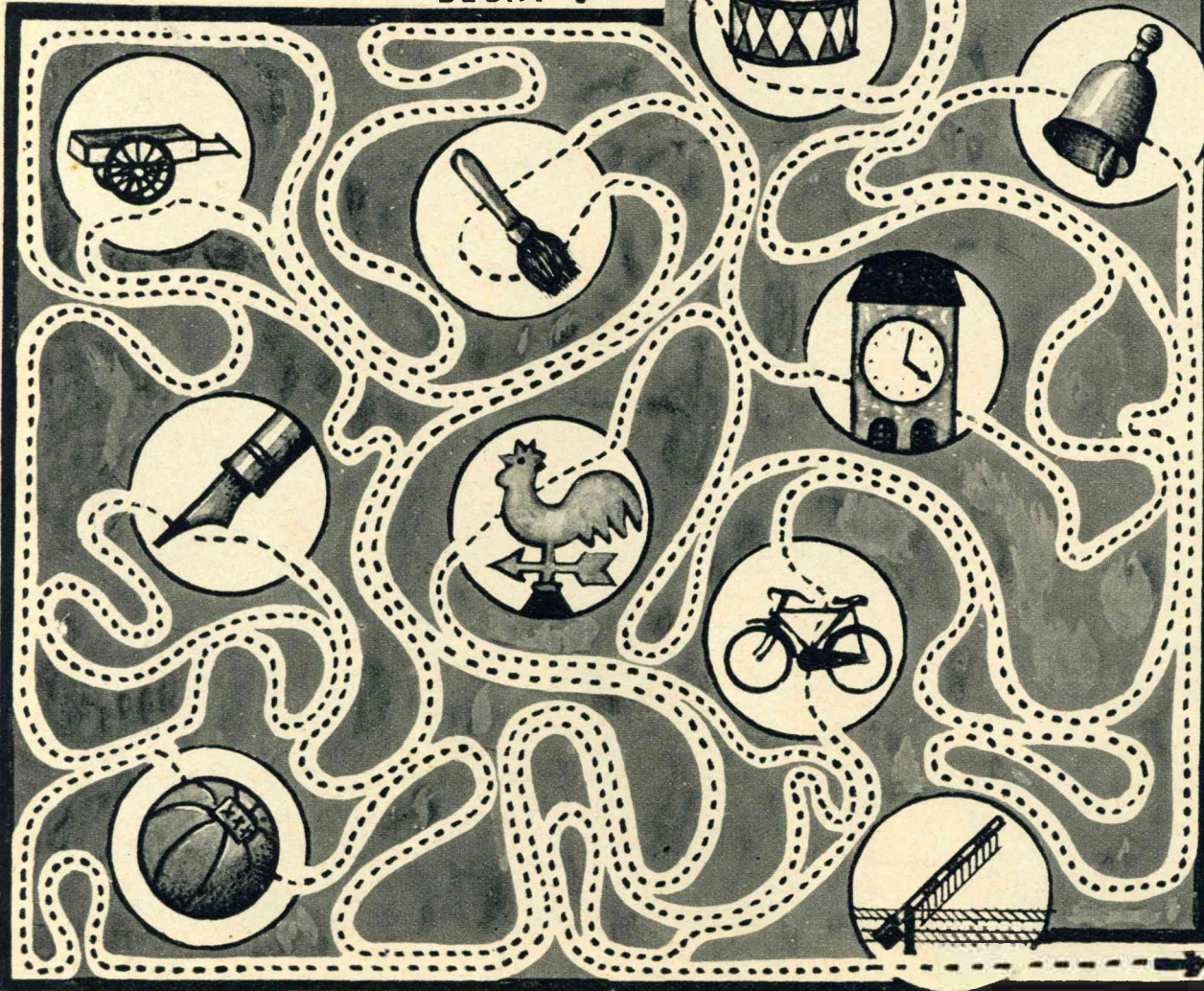
★
**Wat zei
Frans de
Tippelaar
tot braven
Loek?**
★

Hier ziet u Frans de Tippelaar.
Een uiterst lupsch Haagsch heer,
Die, als ervaren wandelaar,
Op stap gaat bij mooi weer.
Op Tweeden Pinksterdag ging hij,
Vroeg in den morgenstond,
Weer wandelen door bosch en hei
Met Loek, zijn braven hond.
Ze kwamen aan een prachtig hek
En stapten gauw naar binnen.
Loek had z'n tong al uit z'n bek
Maar Frans ging pas beginnen!
Achter dat hek, daar lag een woud.
Vol paden, naar het sechen,
De boomen waren eeuwenoud,
Een muur liep er omheen.
Loek met z'n neus haast op den grond.
Frans stevig in den pas,
Zoo dwaalden beiden uren rond.
Tot Frans zei: „Wel, da's kras!
't Is tijd om weer naar huis te gaan
Maar 'k zie den uitgang niet;
Steeds komt er weer een nieuwe laan!”
Loek jankte van verdriet.
Toen renden baas en hond in draf
Gestadig in het rond
Tot brave Loek, met blij geblaf,
Weer 'n nieuw laantje vond.
Maar steeds was 't aan het eind weer mis
en Frans zei: „Brave Loek,
Zoo aanstonds raken wij gewis
Gezamenlijk nog zoek!”
Het werd al donker en de maan
Kwam door de boomen gluren
En Loek dacht: „Da's 'n hondenbaan.
Die tippel duurt nog uren!”
Maar eindelijk, daar was een hek!
Ze konden weer naar buiten.
Van vreugde leek die Loek wel gek
En Frans begon te fluiten.

Maar toen hij eenmaal buiten stond
Zei hij tot Loek, zijn braven hond:
„Het was een goeie leer,
We liepen in een doolhof rond
.....!”

BEGIN →

Puzzelaar, u vindt op deze pagina, in dicht-
vorm, het verhaal van Frans de Tippi-
elaar en Loek, zijn braven hond. Maar aan
dat gedicht ontbreekt iets. De laatste regel
is slechts door puntjes aangegeven en nu is het
uw taak uit te vinden, met welke woorden
Frans zijn toespraak tot Loek besloot.

Hoe lost u deze puzzle op?

Wel, dat is heel eenvoudig! U ziet waar
Frans het doolhof betrad en ook waar hij
eindelijk, na een lange wandeling, weer naar
buiten kwam. Begin dus bij het begin en volg
de stippellijn, die aangeeft hoe Frans en Loek
het wonderlijke woud doorkruisten. U stuit
dan telkens op cirkels en in die cirkels staan
prentjes.

Ieder van deze 22 teekeningen stelt een
woord voor en van dat woord neemt u telkens
de middelste letter. U krijgt dan 22 letters en
die vormen samen den slotzin van ons gedicht.
Kijk dus goed uit en volg nauwkeurig de
stippellijn, want de letters staan precies in de-
zelfde volgorde, waarin ze straks den laatsten
zin van Frans' toespraak vormen!

**Voor de goede oplossters stellen
wij beschikbaar een bedrag van**

500 GULDEN

verdeeld in 200 prijzen van f 2.50

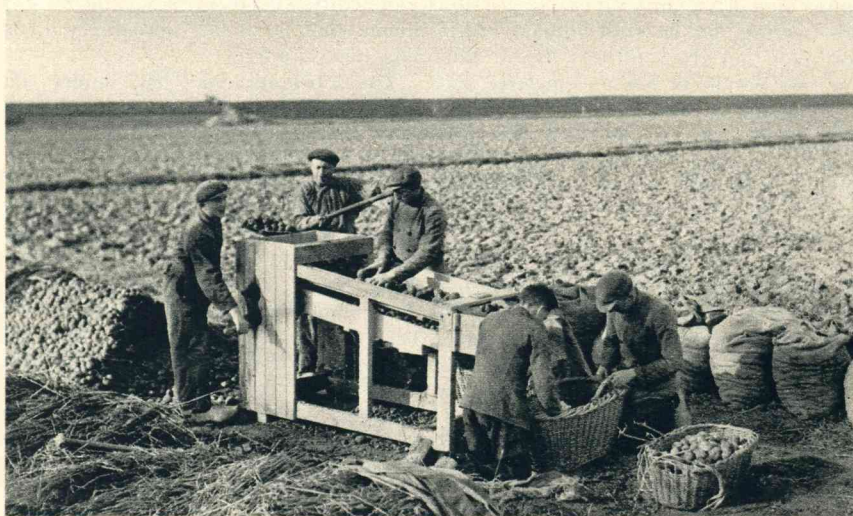
De oplossing van onze puzzle moet uiterlijk
Dinsdag 14 Juni 1938 in ons bezit zijn, ge-
schreven op 'n briefkaart met de vermelding
„PRIJSVRAAG” op de adreszijde. Stuur
deze briefkaarten naar onze hoofdkantoren,
d.w.z.: voor De Stad Amsterdam, N.Z. Voor-
burgwal 262; voor Groot Rotterdam, Stations-
weg 24; voor 's-Gravenhage in Beeld, Stations-
weg 95; voor Ons Land, Biltstraat 142, Utrecht;
voor Ons Zuiden, Stationsweg 27, Den Bosch,
of Stationsstraat 20, Maastricht; en voor Ons
Zeeland, Badhuisstraat 5, Vlissingen.

Het zal duidelijk zijn, dat, als er meer goede
oplossingen binnenkomen dan er prijzen zijn,
deze bij loting aan de gelukkige winnaars zul-
len worden toegewezen. Ten slotte zij vermeld,
dat over deze Pinksterprijsvraag en den uitslag
in geen geval wordt gecorrespondeerd.

Als 't Mei is in Zeeland....

....en 't gras staat er zoo sappig
en verleidelijk langs de glooiende
dijkbermen, dan is 't zonde, daar
de koeien niet op te tracteeren, al
moeten ze daarvoor dan ook door
den zoon des huizes of het jongste
knechtje een half uurtje ver ge-
bracht en gehaald worden.

....is 't dan geen feest in plaats
van werk of plicht, de koeien te
gaan melken in zoo'n lachende,
bloeiende Walchersche wei?

....en de aardappelplan-
ten schieten al op, dan
is het de hoogste tijd om
den ingekuilde ouden
voorraad te ruimen.

Links:dan wordt
er getrouwd en trekken
de bruidsstoeten door de
dorpsstraten naar kerk
en stadhuis, en terug
naar de versierde wo-
ningen en hoven.

Rechts:en als u dan
in zoo'n Westkappelschen
bruidsstoet de wakkere,
lachende deerntjes ziet, is
't dan wonder, dat er
gedacht wordt: van een
bruiloft komt licht nog
een bruiloft?

**GRATIS
DEZE
FOTO-PLAAT**

VAN alle 5 cents reepen worden die van Verkade door fijnproevers het lekkerst gevonden. En steeds meer herkent men in de 6 cts. „Fortica” reep het allerfijnste dat op het gebied van chocolade te krijgen is! Als kleine attentie voor zijn geregelde gebruikers stelt Verkade thans een aardige foto-plaat voor de kinderkamer beschikbaar. Volg onderstaande aanwijzingen! De plaat (formaat 33 x 49 cm zonder reclame-opdruk) wordt U dan franco in koker thuisgezonden.

**(AANBOD
GELDIG
TOT 15 JULI)**

Doe 5 omslagen van Verkade's 5 of 6 cents reepen in een enveloppe. Adressee: Verkade's Fabrieken, Afd. R, Zaandam. Zet Uw naam en adres in blokletters op de achterkant. Schrijf vóór: „Drukwerk”. Verzond de enveloppe open en gefrankeerd met 1½ ct.

Verkade

De verdwenen dame

Een waar verhaal door

A. Woolcott

Eerst in 1913 lekte het verhaal uit over de dame, die tijdens de Parijsche werelddtentoonstelling van 1900 verdween, plotseling, spoorloos, onverklaarbaar.

Er kwamen twee Engelsche dames met de boot te Marseille aan, een moeder en haar jeugdige, onervarene, ongeveer zeventienjarige dochter. De moeder was de tengere, knappe weduwe van een Engelschen officier, die in Indië overleden was, en de twee waren van Bombay op weg naar het vaderland.

Als zij daar aankwam, wist de moeder, zou zij al spoedig naar Parijs moeten oversteken, om eenige papieren te teekenen, die betrekking hadden op de nalatenschap van haar echtgenoot. Zij had daarom op zee besloten, over te gaan op een boot naar Marseille, daar aan wal te stappen, door te reizen naar Parijs, en daar meteen haar zaken af te doen, vóór zij zich naar Engeland begaf. Zij kon zich dan voorgoed vestigen in haar geboortedorp in Warwickshire.

Zij hadden telegrafisch kamers besteld in een der groote hotels, maar Parijs was zoo volgepropt met vreemdelingen, die naar de tentoonstelling kwamen, dat de weduwe twijfelde, of zij die kamers wel krijgen zou. Zij voelden zich dus zeer opgelucht, toen de koetsier hen voor het hotel had afgezet en zij van den bureaulist vernamen, dat er twee kamers voor haar gereed waren, een gemeenschappelijke slaapkamer en een mooie ruime zitkamer, die op de Place de la Concorde uitzag.

Langs de hooge ramen van de zitkamer liep een smal balkon met steenen borstwering, en er vóór hingen zware gordijnen van groen fluweel. Op de muren, zoo beschreef het meisje later, zat rose behangsel, oud rose, om precies te zijn. Verder kon zij zich een sofa met hooge rugleuning herinneren, een ovale satijnhouten tafel en een schoorsteenmantel met een bronzen pendule, die stilstond.

Dat zij niet meer op zoek hoefden te gaan naar kamers, verheugde het meisje des te meer, wijl haar moeder zich lang niet wel voelde na de lange treinreis, en er nu zoo slecht uitzag, dat de dochter besloot, om een dokter te vragen. Zij hoopte maar, dat die Engelsch zou spreken en verstaan, want noch zijzelf noch haar moeder kende een woord Fransch.

De hoteldokter kwam. Het was een vrij haveloos, onfrisch mannetje, met een gezicht vol rimpels en knevels en baarden, en een geruststellend lintje — Legioen van Eer — in zijn knoopsgat. Hij sprak inderdaad een beetje Engelsch. Hij onderzocht de vermoeide vrouw, die in een halfdonkere kamer op bed lag, en stelde haar een paar vragen. Toen riep hij het meisje in de zitkamer en vertelde haar onbewimpeld, dat haar moeder er slecht aan toe was; er was geen kwestie van, dat zij den volgenden dag door zou kunnen reizen naar Engeland; zij kon beter naar een ziekenhuis worden overgebracht den volgenden morgen, en zoo verder. Hij zou zelf voor het een en ander zorg dragen.

Voor 't moment verzocht hij het meisje, dadelijk naar zijn huis te gaan om een fleschje medicijn te halen; dat zou zijn vrouw haar geven. Een

apotheker kon het zoo gauw niet klaar maken. Ongelukkig echter woonde hij aan den anderen kant van Parijs, en telefoon had hij niet, en met al die drukte in Parijs dorst hij de boodschap niet aan een piccolo toe te vertrouwen. Het zou heel wat tijd en ongerustheid uitsparen, als zij zelf ging. Hij zou haar een briefje voor zijn vrouw meegeven. Hij zat al aan het bureau in de zitkamer en schreef het briefje, in 't Fransch.

De dokter ging met het meisje naar beneden; hij hield een opgewonden gesprek met den directeur van het hotel, waarop deze het meisje vol medelijdend aansprak en aanstonds begon, haar te helpen. Hij liet een rijtuig voor haar komen en hielp haar instappen, en gaf den koetsier, voor zoover zij begripen kon, uitvoerige aanwijzingen, hoe hij naar zeker straatje in de buurt van het observatorium moest komen.

Toen begon voor het meisje de narigheid. Het rammelende aapje kroop de volle straten door, en het kroop, zooals zij later begreep, menigmaal in de verkeerde richting. Het huis in de Rue Val du Grâce scheen aan het andere eind van de wereld te staan, maar het rijtuigje kwam er toch eindelijk en hield stil. Het meisje belde en had een gevoel, of zij oud werd in den tijd, die er verliep voor er werd opengedaan. Toen de doktersvrouw eindelijk op kwam dagen las zij het briefje, zij las het nog eens en nog eens, en toen, met veel gemopper en gerammel van sleutels, zette zij het meisje in een duffe wachtkamer, en liet haar daar zoo lang zitten, dat ze schreide van zenuwachtigheid. Maar het drankje kwam toch oot; het werd ingepakt en haar overhandigd.

Honderdmaal was zij, onder dat lange wachten, opgestaan en naar de deur gelopen met het voornemen, het op te geven en zich met leegte handen terug te reppen naar het ziekbed van haar moeder. En in de smartelijke weken, die volgden, verweet zij zichzelf duizendmaal, dat zij dien aandrang niet had gevolgd. Maar telkens hield de gedachte haar tegen, dat zij nu eenmaal zoo'n verren tocht had gemaakt en zoo'n langen tijd had gewacht, dat zij nu niet weg mocht gaan zonder het drankje, alleen omdat ze de wilskracht miste om het nog éven uit te houden, misschien nog maar een paar minuten.

Toen volgde het slakkengangetje van den terugtocht naar het hotel, wéér een foltering, waaraan zij ten slotte zelf een einde maakte. De koetsier scheen koppig besloten te hebben, haar voor een hotel op de Place Vendôme af te zetten. . . . eindelijk sprong zij wanhopig het rijtuig uit en vroeg radeloos hulp aan een jongen man, die passeerde — aan het tweed van zijn pak en aan zijn schoenen herkende zij hem als landgenoot.

Hij stond nog steeds beschermend naast haar, vijf minuten later, toen zij, eindelijk en ten langen leste, in haar hotel voor de balie stond en om haar sleutel vroeg. Maar toen keek dezelfde bediende, die haar 's morgens de pen had gegeven om haar naam in te schrijven, zonder eenig blijk van herkenning naar haar op en vroeg met een onnoozel gezicht: „Wie zou mademoiselle spreken?” Toen klemde er een koude vrees

*Een verzorgd
uiterlijk . . .*

heeft iedere dame, die
Grossmith's Old Cottage
toilet-artikelen gebruikt.
Speciaal voor dit doel
onmisbaar zijn:

**Old Cottage Zeep en
Lavender Water**

**Grossmith's
Old Cottage**

Importeurs:
Richard Wernekinck & Co.
Huddestr. 9
Amsterdam-C.

om haar hart — plotseling gaf zij toe aan den angst, dien zij als een onredelijkheid had weggedrongen, toen hij haar pas overviel, terwijl zij haar handschoenen zat te verwringen in die dokterswachtkamer op den linker oever; toen zij aan den anderen kant van het houten beschot een telefoonbel hoorde rinkelen... nadat de dokter stellig had beweerd, dat hij geen telefoon had thuis.

Daar stond dus dat jonge Engelsche meisje in de vestibule van dat Parijsche hotel — daar stond het meisje, dat de stad niet kende en de duizelingwekkende taal niet verstond. Zij was dien morgen aangekomen uit Indië, zij had haar zieke moeder achtergelaten in de hoede van den hoteldokter, om een drankje voor haar te gaan halen — een boodschap, die vier uren had geduurd, door een kwaadaardig samenwerken van ongunstige omstandigheden en schijnbaar argeloze mensen. Nu zij eindelijk weer in het hotel stond, met het fleschje medicijn in haar hand, werd zij koel bekeken door den bureaulist, door denzelfden man, die haar dien morgen met zoo hoffelijk gebaar naar haar kamers had gebracht. Die keek haar nu schuin aan, alsof zij een halve krankzinnige was, die het appartement van een ander wou binnendringen.

Welneen, mademoiselle vergiste zich absoluut. Was ze niet in een ander hotel afgestapt? Er kwamen nog twee bedienden met veel bereddering aan de conferentie deelnemen. Ook zij keken haar aan met oogen, waarnit geen schijn van herkenning sprak. Welke kamer zei mam'selle ook weer — no. 342? Ah mais... no. 342 werd bewoond door monsieur Quelquechose; ja, een Fransman, een trouwe klant van het hotel. Hij had die kamer nu al ruim veertien dagen. Ah non, zij konden er niet aan denken, hem lastig te vallen. Dat had geen zin. En al dien tijd was het druk in de vestibule, draaiden er jachtige onbekenden om haar heen, die allerlei talen spraken.

Dan moesten ze de inschrijvingsbriefjes maar eens nazien, zei ze. Het pakje van dien dag werd te voorschijn gehaald, maar vruchteloos zocht zij naar het formulier, dat zij zelf had ingevuld, dien ochtend na hun aankomst, terwijl haar moeder afgemat op de balie leunde en haar wees, hoe zij het doen moest.

De bureaulist duimde voor haar oogen het pakje briefjes door, en die groote bloedsteen, dien ze aan zijn ringvinger had gezien vijf uren te voren, toen hij haar de pen overhandigde, lonkte haar bevestigend tegen.

Verder liep zij aan alle kanten met haar hoofd tegen een muur. Dezelfde dokter, die haar had uitgestuurd op dien ongelukkigen tocht door Parijs, beweerde nu schouderophalend en met druk gebaar, dat hij haar zoo'n opdracht nooit had gegeven, dat hij nooit van zijn leven bij haar moeder was geroepen, dat hij haar nog nooit had gezien. Dezelfde hoteldirecteur, die haar zoo hartelijk in 't rijtuig had geholpen, toen zij haar onzinnige boodschap ondernam, verloochende haar nu met een stalen gezicht, waarna hij weer dezelfde medelijdende bezorgdheid ten toon spreidde: mam'selle was waarschijnlijk moe, dacht hij... mocht hij haar zoolang een kamer geven? Dan kon ze rusten, tot haar te binnen schoot, in welk hotel ze zijn moest, of tot er navraag was gedaan naar haar moeder en haar bagage, of...

Zijn stem klonk beleefd, maar de veronderstelling klonk er in door, dat het heele probleem niets was dan een

product van haar eigen ziekelijke verbeelding.

Op dat oogenblik al, maar nog meer in de verbijsterende dagen, die volgden, werd 't haar maar al te duidelijk, dat al die mensen met hun goedhartigheid en hun uitvluchten — het personeel van het hotel, de ambtenaren van het gezantschap, de verslaggevers van de Parijsche Herald, en de rechercheurs van de Sûreté — haar stuk voor stuk van krankzinnigheid verdachten. Menigmaal had zij het gevoel, dat heel Parijs achter haar rug de oogen verdraaide en veelbeteekenend het voorhoofd beklopte.

Haar eenige hulp en troost was de jonge Engelschman; een lieftallige jongedame had hem op straat aangesproken en zijn hulp ingeroepen — dus verkoos hij nadien haar te gelooven, tegen alle bewijzen in, die op heel de rest van de wereld zoo'n indruk maakten. Hij toonde zich een pilaar van koppige kracht, want hij was een jongmensch van voorname familie met een postje aan het Britsche gezantschap, en hij had invloed genoeg om te voorkomen, dat haar smart werd opgezouten in een vakje van een ambtelijk bureau.

Zijn vertrouwen in haar was echter niet ongerijmd; immers, langzaam rijpte in zijn geest het vermoeden, dat al die mensen — het hotelpersoneel en zelfs de politie — om de een of andere onverklaarbare reden deel uitmaakten van een complot, om te verhelen, op welke manier de Engelsche weduwe verdwenen was. Dit vermoeden werd zeer krachtig, toen hij er den volgende dag in slaagde, te worden toegelaten tot kamer 342, en hij daar splinternieuw behang en splinternieuwe gordijnen vond, en heel andere meubels dan het meisje hem beschreven had.

Restte hem slechts te onderzoeken, hoe die samenzwering in elkaar zat, en welke heimelijke reden er voor bestond — een reden zoo overtuigend, dat heel Parijs zich aangordde, om de verdwijning te bemantelen van een onbelangrijke vreemdelinge, een vrouw die op de heele wereld geen vijand had, voor zoover haar dochter wist. Eindelijk vond hij de oplossing van het mysterie, door omkoop van een der behangers, die een heelen nacht hard had gewerkt om aan kamer 342 een ander aanzien te geven.

Toen ik dit verhaal te hooren kreeg, had het zijn tragische kleur reeds verloren, en was het gekomen op het peil van een raadsel of curiositeit. Het werd in gezelschappen verteld en dan werden de toehoorders getart om te raden, wat er met de verdwenen dame was gebeurd.

Misschien heeft de lezer de ware toedracht der zaak al vermoed: dat de dokter in de ziekte dier vrouw een geval had herkend van zwarte pest, uit Indie meegebracht. Zonder veel nadenken had hij aanstonds maatregelen genomen om tijd te winnen — tijd genoeg, om de ongelukkige vrouw het hotel uit te krijgen; en toen zij dien middag gestorven was, waren zijn pogingen uitgegroeid tot een samenzwering met de politie, om alle ruchtbareheid te vermijden, wát men daarmee dat eene meisje ook aan moest doen; want was het ziekte- en sterfgeval bekend geworden, dan was Parijs in een minimum van tijd leeggelopen, tot onmetelijke schade voor de heele bevolking, die zulke groote verwachtingen had van de groote expositie.

Financieel belang legde een jong meisje 'n beproeving op, zoo zwaar, als maar weinig mensen te dragen krijgen.

Verdrijft die vermoeidheid!

Tallooze malen is vermoeidheid alleen maar een kwestie van gebrek aan vitaminen. Begrijpelijk... in ons klimaat, waar de zon, die door haar bestraling het zoo belangrijke vitamine D in ons lichaam vormt, zich zoo dikwijls verbergt. Vult het tekort aan vitaminen geregeld aan. Gebruikt Sanostol, het levertraan-product, dat als zuivere limonade smaakt. Iedere druppel bevat een gegarandeerd rijkdom aan vitaminen. Zóó verdwijnen vermoeidheidsverschijnselen, voordat U ze bemerkt!

Volwaardig
LEVERTRAAN
PRODUCT
met frisschen
sinaasappelsmaak

SANOSTOL

f. 1.40 per flacon

BROCADES-STHEEMAN & PHARMACIA

Neem de mot zijn boterham af!

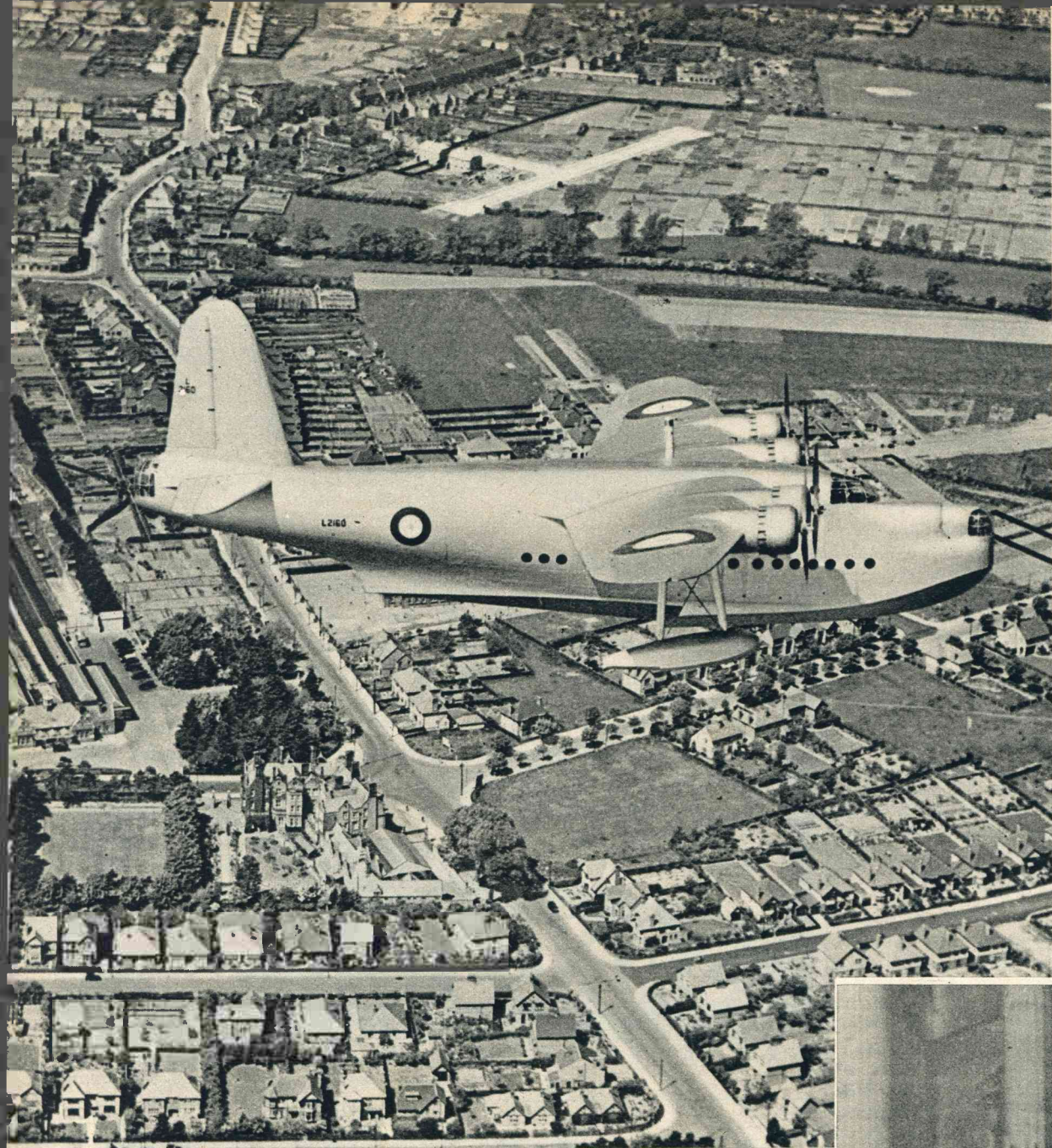
De mot leeft van wol; Uw handwerkjes, breiwerk, kledingstoffen, vloerbedekking en meubelstoffen zijn de lievelingshapjes van de mot.

Door de Eulan behandeling echter worden al deze stoffen voorgoed voor de mottenlarven ongenietbaar en daardoor blijvend motecht gemaakt.

Neem de mottenlarven hun boterham af en koopt voortaan slechts met Eulan behandelde, dat wil zeggen blijvend motechte breiwool en wollen stoffen. Met Eulan behandelde stoffen zijn uiterlijk niet van andere te onderscheiden: het eenige kenteeken is het merk

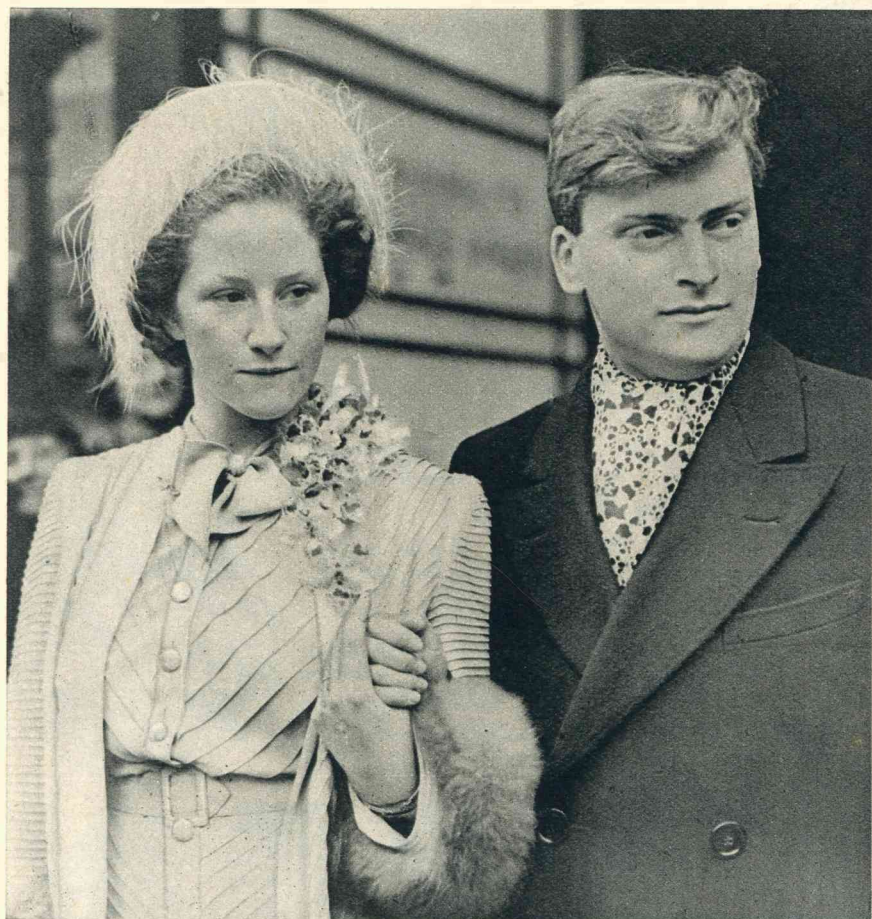

EULAN

Het eerste Engelsche „vliegende slagschip" heeft een welgeslaagde proefvlucht boven Felixtowe gemaakt. Het toestel heeft een actieradius van 3000 mijl.

VARIA

De wereldberoemde violist Yehudi Menuhin trad te Londen in het huwelijk met mej. Nola Nicholas. Het bruidspaar bij het verlaten van het stadhuis.

Koning George VI bij het verlaten van het Buckingham Palace te Londen, waar hij aan het tweede bataljon grenadiers een nieuwe vlag overhandigde.

Eugen Konoralec, alias Novak, de leider der Oekraïense nationalisten, werd door een bomaanslag op den Coolsingel te Rotterdam om het leven gebracht. Een opname van het slachtoffer.

DE AANKOMST VAN DE „NIEUW AMSTERDAM” TE NEW YORK

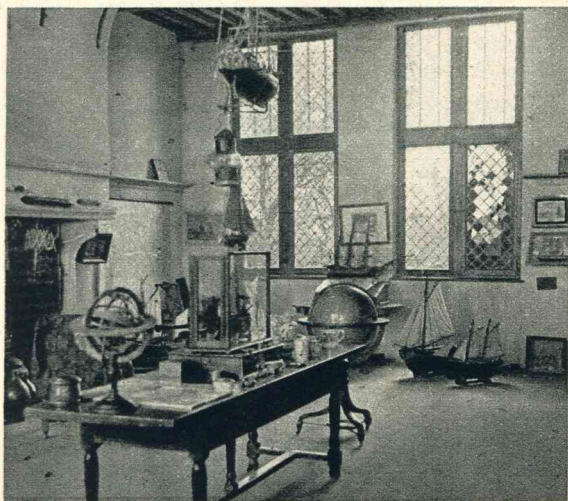

De Schotsche huizen in Veere

Veere, de doode stad....

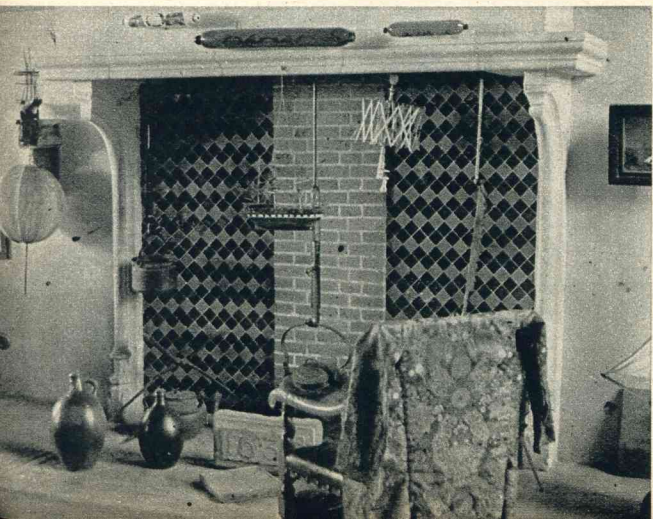
Neen, het zijn de Veere-naars niet, die haar tragischen dood op hun geweten hebben. Lang genoeg heeft zij zoovele van haar Fransche, Vlaamsche, Zeeuwsche, Hollandsche, Friesche zusters overleefd. Lang genoeg hebben zij, ook al kwijsde de welstand ten gevolge van de internationale nijld en naijver, toch met hun doorzicht en hun overzettelijkheid wil het leven weten te behouden langs de havens en de kaden, op de markt en in de pakhuizen. Maar wel zijn het Veere-naars geweest, die, na den Franschen tijd en zijn oorlogen, op de eenmaal ontzielde, eerbiedwaardige resten de gruwelijkste lijken-schennis hebben gepleegd.

Zóó zielig en haast spookachtig vereenzaamd had het glorieuze stadhuis daar niet hoeven te staan op een marktplein, dat in niets nog herinneren zou aan de groote, rijke eeuwen van Veere's bloei, wanneer niet een bouwkunsthinnaar er toe overging, althans de naaste entourage weer te laten herstellen. Zóó verboerscht en verdorpscht had de machtige stad van weleer niet hoeven te worden, wanneer niet het domste en platste winstbejag in enkele tientallen jaren had neergemokerd en gesloopt al wat er aan

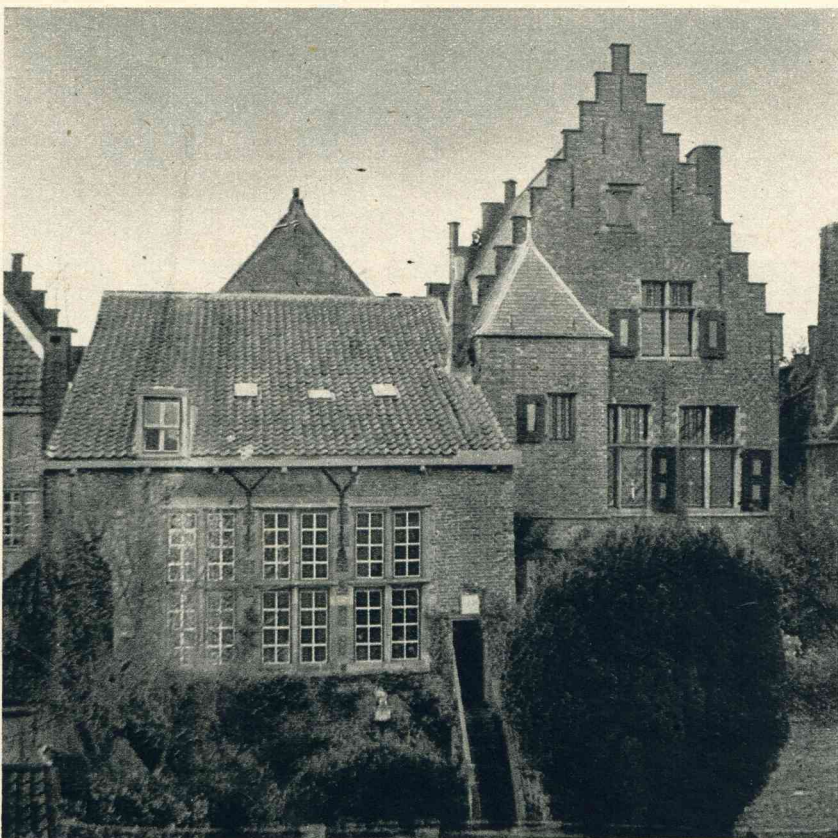

In de groote eetzaal van Het Lam, 't gerestaureerde conservatorshuis, is door miss Oakes de scheepvaart-afdeeling van haar museum ondergebracht.

Rondom de groote schouw in de eetzaal van Het Lam. Boven ziet u eenige Bristolglazen flesschen hangen voor flesschenpost bestemd, en ook wel eens voor jenever-smokkelarij gebruikt. Daaronder hangt een antieke Noord-Amerikaansche wolwinder uit walvischbeen.

Met hun rijke renaissance-gevels, waarvan de linksche door Monumentenzorg weer in ouden luister is hersteld, trekken de Schotsche huizen aan de Veersche haven onmiddellijk de aandacht.

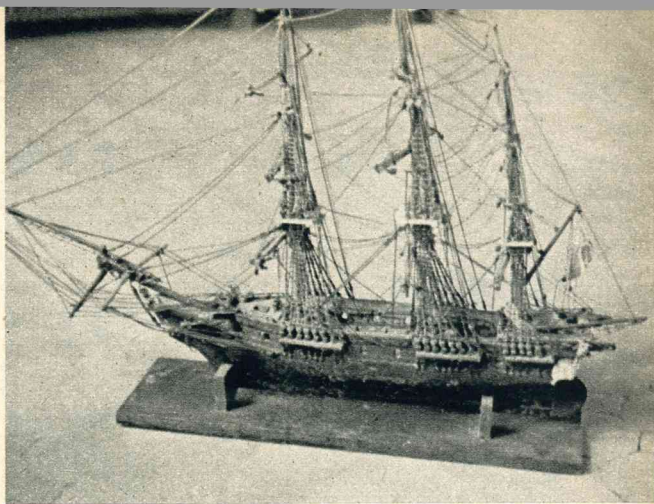

Lerendig en schilderachtig werken ook de achtergevels van de Schotsche huizen met hun antieke en stemmingsvolle binnenplaatsjes.

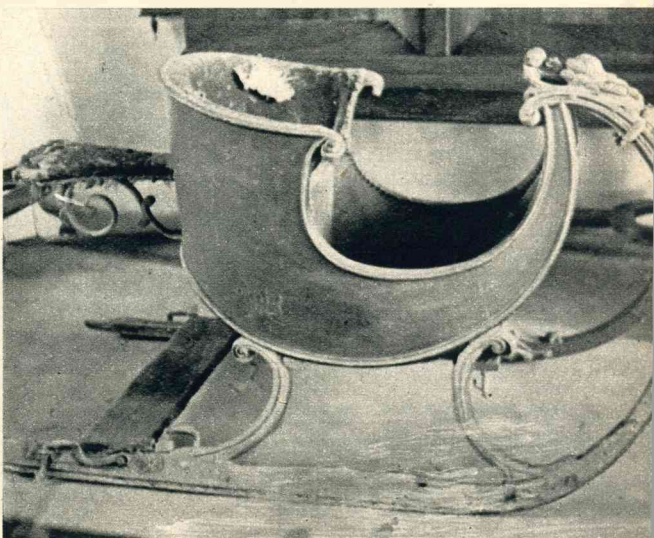
rijke middel- en gouden-eeuwsche bouwsels bleef herinneren aan oude welvaart en levensstijl, om de zwart-en-wit-marmereen plaveisels, de kunstige betimmeringen en schouwen, tot de balken en binten bij massa's te verkoopen voor een appel en een ei.

Kom mee, de stille haven langs, waar de visschers-scheepjes de plaats hebben ingenomen van de machtige handelsvloten. Nog enkele gevels zijn hier in herkenbaren staat, nog een enkel interieur herinnert aan de oude pracht. Hier: de opvallendste, zij het niet ongeschonden pronkstukken van architectuur: de Schotsche huizen, eenmaal het verblijf van de Schotsche wolhandelaars, die in Veere hun stapelplaats gevestigd hadden en eeuwenlang de voornaamste begunstigers van de Veersche haven gebleven zijn.

In de dertiende eeuw al hadden zij Brugge als stapelplaats van de wol uitverkoren. Maar 't beviel hun niet, dat de wolwegers hun handen op de weeg-

Een model van een gewapend West-Engelsch koopvaardijschip uit 1810, een der kostbaarste exemplaren uit de scheepvaartkundige afdeling.

Deze oude Zeeuwsche stede is eigendom geweest van verschillende Veersche families en geslachten.

Een overzicht op de Zeeuwsche antiquiteiten-verzameling in de groote zaal van het concierge-huis.

Rondom de schouw van de conciergerie, waaronder vermoedelijk in vroeger eeuwen de maaltijden der veel-eischende Schotsche heeren werden bereid, is ook een menigte Zeeuwsch aardewerk en koper bijeengebracht.

Het grootste, Het Lam, diende tot zetel van den conservator, een Schotsch ambtenaar, die als plaatselijk rechter der Schotten, als hun deken en als een soort gezant tegelijk fungeerde. Het bevat zalen voor de handelszaken, een enorme eetzaal met een groot open vuur en een serie logeervertrekken. Dit huis is door de Rijksmonumentenzorg geheel gerestaureerd. Het kleinere huis diende als woning van den concierge, die als gastheer de zorg voor het welzijn der kooplieden droeg. Volgens zijn instructie uit 1612 had hij te zorgen dat er van October tot April tijdens de middag- en avondmaaltijden vuur brandde in den haard; de kooplieden moest hij bij winteravond, als de maan niet scheen, door een knecht met een kaarslantarn laten afhalen voor 't avondmaal, bij maneschijn was dat overbodig; hij moest zorgen, dat er in de eetzaal een bus aanwezig was voor het deponeeren der boeten wegens vloeken. En verder waren er de nauwkeurigste bepalingen omtrent de vleezen, de groenten, de vruchten, de kruiden en de dranken, die de heeren in de verschillende seizoenen op hun tafel verwachten.

Nog behooren de Schotsche huizen, waar eens het hart van den Veerschen handel heeft geklopt, tot de belangwekkendste bezienswaardigheden der gestorven stad. Beide zijn door wijlen den heer Oakes en zijn dochter, miss Oakes, die ze thans beheert, tot museum ingericht, waarin bijzonder veelzijdige collecties zijn bijeengebracht met betrekking tot de historie van Veere en van overig Zeeland, en bijzonder Zeeuwsche klederdrachten zijn er in uitgebreide verzameling aanwezig. Een interessante afdeling is er ook aan de oude scheepvaart gewijd

Miss Oakes is bijzonder trotsch op dezen waaijer uit 1782 met voorstellingen van den slag bij de Doggersbank, geschilderd door Salieth.

en bovendien vinden de huidige Zeeuwsche schilders er graag benutte tentoonstellingsruimte.

Het is de tijd van de zomernitstapjes. En wie iets gevoelt voor het Zeeuwsch verleden, die zal zich een

bezoek aan deze oude gebouwen, waar de geest nog ademt van den ouden Schotschen en Veerschen handelstijd en waar in menbels en drachten de oude Zeeuwsche levensstijl bewaard bleef, zeker niet beklagen.

Links: Een zeldzaam mooie kast, werk van naar Zeeland gevlochten Hugenoten, behoort tot de monumentaalste stukken in de conciergerie.

schaal hielden, en nog minder, dat zij bij de herhaalde politieke troebelen telkens have en goed, schepen en waren erbij inschoten. En bovendien: het Zwin begon reeds te verzanden. De Schotten verhuisden dan ook in de helft van de vijftiende eeuw naar Middelburg. Maar ook daar was niet alles den machtigen handelaars naar den zin. Brugge probeerde hen weer terug te lokken, Antwerpen poogde ook den wolhandel in zijn handelshaven gevestigd te krijgen. En ook de Veere naars maakten van de gelegenheid gebruik, de aandacht te vestigen op hun prachtige haven en reede, die Veere nitstekend geschikt maakten tot stapelplaats van den wolhandel der Schotten. En het hielp den Middelburgers niet, of zij de Schotsche heeren nog trachtten te paaien met vrijdom van belasting op wijn en bier of dat zij verordeningen maakten, dat in Middelburg niemand een Schot meer dan een stuiver voor een kamer mocht laten betalen of meer dan twee stuivers met den kost inbegrepen.

Veere won het pleit. Daar hadden zijn machtige beschermers, de van Borselens, die trouwens met het Schotsche koningshuis verwant waren, door het verleen van privileges veel toe bijgedragen.

Wel kwam spoedig daarna de tachtigjarige oorlog, die Walcheren en de Zeeuwsche wateren zoo vaak tot slagveld koos, den Veerschen handel verstoren, zoodat de meeste Schotten weer naar Brugge terugkeerden of naar Antwerpen verhuisden. Maar velen bleven er toch ook Veere trouw en gingen zich naast den wolhandel, die er van 1577 tot 1630 zijn grootsten bloei beleefde, ook toeleggen op koop en vervoer van de meest uiteenlopende andere waren.

Aan deze tijden is het, dat de beide Schotsche huizen van Veere herinneren. Zij dateren van 1546 en 1561.

Wilt gij op een kantoor vooruitkomen? Volg dan een van onze uitgebreide schriftelijke opleidingen voor

Praktijk Diploma Boekhouden
Administrateur (voor heren),
Privé-Secretaresse (voor dames),

Lessen voor hen, die de lagere school bezochten en voor gevorderden; voor dames en heren, voor oud en jong. Laag maandelijks lesgeeld. Studieboeken gratis. Leiding van bevoegde leerkrachten. Vraag zonder verplichting inlichtingen bij A.S.S.O., directeur J. van der Bij, hoofdonderwijzer, Nieuwe Plein 31, bij het station, Arnhem. Gebruik onderstaande bon of schrijf een brief.

BON Ik verzoek, zonder enige verplichting, inlichtingen omtrent de cursus voor

Naam

Straat en nummer

Woonplaats

Leeftijd

VOOR LIPPEN
die bekoren

Gebruik Tangee... en zie hoe Uw lippen de frissche kleur der jeugd aannemen.

Tangee's wonderlijke eigenschap der kleurverandering doet het oranje van de stift op Uw lippen juist die kleur aannemen, welke U het best past. De crèmebasis houdt de lippen zacht en gaaf. Bovendien is Tangee kissproof.

Gebruik ook Tangee rouge en poeder teneinde een volmaakte harmonie in Uw make-up te verkrijgen.

Verlangt ge een levendiger kleur voor 's avonds, vraagt dan Tangee Theatrical.

Het rood gevelde lippen.

Met Tangee natuurlijke lippen.

World's Most Famous Lipstick
TANGEE
ENDS THAT PAINTED LOOK

Alleen echt met den naam Tangee op de metalen huls

Waar niet verkrijgbaar vraagt: importeur Fa. Jacq. Mot Jr., Sarphatistr. 115, A'dam C.

EEN GRAPPENMAKER DANST DE HORLEPIJP

door Cody Barnum.

De parelvisschers van de Garn zijn een vroolijk volkje. Er zijn een legio grappen van hen in omloop, elegante en minder fraaie, maar geen enkele is aan de Garn zoo beroemd geworden als die, waarbij John Lorny de horlepijp danste.

Het gebeurde toen Erny Booth zou gaan trouwen met het liefste meisje van Kirkwood. John Lorny gunde hem dat meisje niet, maar John Lorny was niet erg gezien onder de parelvisschers. Hij pachtte elk jaar het beste perceel van het vischwater en had dus het meeste geluk, maar dat voorrecht maakte hem blufferig en gierig. Erny Booth was in dit opzicht zijn tegenvoeter. Hij was arm als een kerkrat en moest zich tevreden stellen met het diepste perceel van de Garn, dat hem na drie jaar ploeteren en sparen precies genoeg had opgebracht om bij zijn moeder in te kunnen trouwen.

Toen dan het gerucht ging dat Erny Booth in het huwelijksbootje zou stappen, legden die van de Garn botje bij botje, om het jonge paar een huwelijksgeschenk aan te bieden. Alleen John Lorny hield zich afzijdig. „Nee, ik doe niet mee: ik zal 'm zelf wel wat geven,” zei hij tegen den man, die het geld inzamelde.

„Het zal wat zijn, wat jij weggeeft,” spotte er een, die hem niet kon uitstaan. „De leeg mosselschelpen zeker, die je ophaalt.”

„Wacht dat maar eens af,” antwoordde John Lorny nijdig en meer dan die vage belofte liet hij zich door niemand ontlokken.

Den volgenden dag werden de parelvisschers van de Garn echter met stomme verwondering geslagen door het gerucht, dat John Lorny beloofd had dat de eerste parel, die hij dien dag zou vinden, voor Erny Booth zou zijn. Erny was misschien zelf wel het meest verwonderd, maar aan den ernst van die belofte viel niet te twifelen, omdat hij het Erny zelf beloofd had. Iedereen liet 's morgens zijn schrobnet liggen en tientallen haastten zich naar het perceel van John Lorny, om getuige te zijn van Erny's geluk — of ongeluk.

Erny en John Lorny waren er al en de laatste maakte zich reeds gereed het schrobnet, dat aan een langen stok bevestigd zat, over den bodem te slepen.

„Veel geluk, Erny,” riepen een paar grappenmakers, toen het schrobnet in het water verdween.

Erny lachte hoopvol, ofschoon de kans, dat hij voordeel zou hebben van dat edelmoedige geschenk, niterst gering was. Ook John Lorny haalde dagelijks honderden mosselen op, waarin slechts een waardeloos slijmerig weekdier zat en als hij tweemaal per maand een parel ter waarde van drie of vier pond vond, kon zelfs hij van geluk spreken.

John Lorny schraapte zijn net over den bodem alsof zijn leven er van afhing en toen hij voelde dat het zwaar genoeg was, haalde hij het op. Het was half gevuld met mosselen, die hij met een handigen zwaai van zijn net in een mand wierp. De anderen waren hem haastig behulpzaam met het openen van de schelpen en mossel na mossel werd na een kleverig, maar afdoend onderzoek op een hoop geworpen. Totdat eensklaps de oude Mark Cormick een schreeuw liet hooren. In zijn stompe, gebaarden vingers hield hij een flinke parel, ondoorzichtig bedekt met mosselslijm, maar groot genoeg om den meest

verwenden parelvisscher in vervoering te brengen. Zij moest minstens twaalf pond waard zijn en allen hielden den adem in van verwondering.

Toen klonk plotseling de lizige stem van John Lorny. „Voor jou, Erny,” zei hij onverschillig. „Ga haar maar gauw afleveren, vóór ik spijt krijg van mijn belofte.”

Erny was stom gebleven tot nu toe, maar die woorden schenen hem te elektriseeren. Hij sprong op en griste met zijn eene hand de parel uit de beverige vingers van Mark Cormick en greep met de andere John Lorny bij een schouder. „Je bent een fideel kerel, John,” zei hij enthousiast. „Je krijgt de eereplaats op de bruiloft...”

Met een holde hij weg, nagerend dooientallen anderen, die tot het einde toe getuige wilden zijn van zoo'n fabelachtig geluk. Nog net zagen ze dat John Lorny lachend de horlepijp begon te dansen, met beide handen aan zijn broekspijpen — alsof hij zelf het grootste plezier had van zijn edelmoedigheid. Mark Cormick en nog een paar andere oudjes, die niet zoo hard konden loopen, bleven achter en bespraken opgewonden Erny's fortuin, terwijl hun sterke, gebogen vingers de mosselschelpen openbraken, eventjes het inwendige bevoelden en ze dan achteloos op een hoop wierpen.

Erny en zijn enthousiaste kornuiten renden intusschen het dorp in. Mac Donald, de agent van de juweliersvereniging van Perch, had nog nooit zoo veel parelvisschers tegelijk in zijn kantoor gezien als dezen morgen, toen hij nog maar pas ontwaakt was. Hij hoorde den stotterenden Erny aan, nam de parel in zijn vingers en onderzocht haar nauwkeurig met een loupe.

„Vlekkeloos,” schreeuwden de visschers al bij voorbaat.

Mac Donald beëindigde zijn onderzoek en knikte. „De mooiste parel, die ik dit en het vorig seizoen van de Garn in mijn vingers heb gehad,” bekende hij eerlijk. „Ik kan je er dertien pond voor betalen.”

Er ging een hoeraatje op. Erny was doodsbleek van emotie en nam met bevende vingers de dertien bankbiljetten van een pond in ontvangst, die de agent voor hem neertelde.

„Ik denk dat er iemand aan de Garn op het oogenblik kampt met een beroerte van spijt en nijd,” merkte er een lachend op. „Kom mee, Erny, we gaan hem met z'n allen bedanken.”

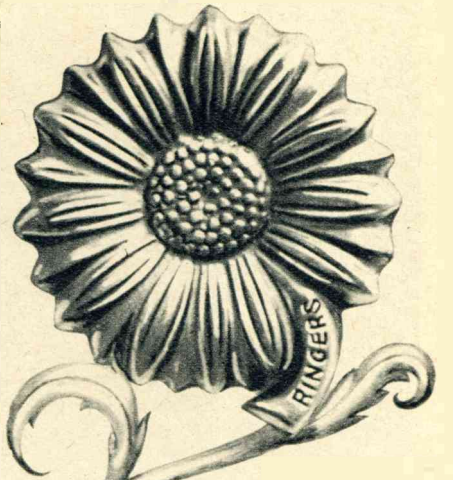
In optocht ging het terug naar de Garn. Halverwege het perceel van John Lorny kwam hen iemand tegemoet sukkelen.

„Mark Cormick,” zei er een.

„Kijk daar eens,” riep een ander.

Hij wees in de richting van het perceel van John Lorny en verwonderd zagen zij iemand als een dolle heen en weer hollen en op den grond stampen. Allemaal herkenden ze John Lorny. „Wat is er te doen?” schreeuwden ze Mark Cormick tegemoet.

De oude Mark Cormick kwam ademloos nader. „John Lorny danst alweer de horlepijp, maar nou vloekt hij er bij,” bracht hij stotend uit. „Hij heeft een grapje uit de oude doos met je nit willen halen. Erny — de gaatjes van een doorboorde kunstparel met was gevuld en die in een mosselschelp verborgen. Hij liet de mossel bij het omkeeren van het net ongezien in de mand vallen en hij heeft zijn valsche parel zooeven zelf gevonden...”

CHOCOLADE BLOEMEN

nimmer geëvenaard

MARGRIETEN (zacht)
VIOOLTJES (pittig)
ORCHIDEËN (zeer pittig)
CHRYSAANTEN (melk)

RINGERS

RINGERS

VOOR ELKE SMAAK EEN BLOEM!

Odorex

van Prof. Dr. Polland

Overdadige Transpiratie

Men mag de Transpiratie niet onderdrukken, doch moet ze gezond maken.

De moderne vrouw gebruikt het middel, dat haar charme beschermt tegen de noodlottige gevolgen van overdadige transpiratie onder de armen.

Odorex van Prof. Dr. Polland onderdrukt de transpiratie NIET. Dat zou gevaarlijk zijn voor Uw gezondheid. Odorex maakt de transpiratie normaal, onzichtbaar en reukloos en verzekert een natuurlijke werking van de transpiratieklieren.

Na de eerste toepassing reeds voelt U een aangename verfrissing en verlichting. U hoeft niet meer ongerust te zijn, dat Uw transpiratie Uw omgeving hindert, want de onaangename geur is verdwenen. De uitwaseming wordt normaal en levert geen gevaar meer op voor Uw japonnen.

Koop nog heden een flacon Odorex bij Uwen Apotheker, Drogist of Parfumeur. De flacon van 94 cent is voldoende voor vele maanden. R-361-H

Odorex tegen overdadige transpiratie

Te Hulst speelde een Zwaluwenelftal een eerewedstrijd tegen den Belgischen 1e-klasseur La Gantoise. Beide elftallen, die na spannenden strijd 1-1 gelijk speelden.

Een aardig moment uit den voetbalwedstrijd Zwaluwen-La Gantoise. Het Belgische doel in gevaar.

ZEEUWSCHE SPORT

De elfde Middelburgsche Singelloop is een onverwacht succes geworden voor de organiserende vereniging. Niet alleen, dat de loop weer op alle punten uitstekend georganiseerd was, maar bovendien wisten in de senioren-afdeeling de deelnemende „E.M.M.”-leden beslag te leggen op de beste plaatsen. Op den reeds van 1932 in omloop zijnden wisselbeker komt voor het eerst de naam van een lid van „E.M.M.” te staan. Het is Kees van Opdorp, die voor de verrassing van den dag zorgde, door, outsider zijnde, tot zelfs op 100 meter van de finish, plotseling naar voren te komen en op overtuigende wijze alle mededingers te kloppen. De prestatie van dezen jongeman is wel zeer fraai te achten, als men bedenkt, dat hij gedurende den geheelen wedstrijd eigenlijk niet deelgenomen heeft aan den kopstrijd en pas in het laatste stuk een aanval deed op de leiders. Een aanval is het geworden, die zoo onweerstaanbaar was, dat hij zelfs zeer weinig tegenstand kreeg. Met één hevige rush ging hij over de geheele kopgroep heen, trok deze uit elkaar en in een zeer felle, lange eindspurt ging hij als eerste over de streep en won in prachtige stijl. Een kort overzicht van den loop kan toonen hoe uitermate boeiend deze singelloop is geweest.

Kambier begon met den kop te nemen en werd gevolgd door Enkelaar en Pieters. Al spoedig kwam Enkelaar naar voren en nam de leiding over, gevolgd door Pieters met Kambier op 25 meter, terwijl hierna Opbergen en nog verder achter Opdorp volgden. Enkelaar en Pieters namen om beurten de leiding met Kambier als toeschouwer op de derde plaats. Bij den Koudekerkscheweg heeft Kambier zich bij het kopvechtende tweetal gevoegd en gaat meestrijden om de leiding. Een prachtstrijd, waarbij we Pieters zeer tactisch zien toekijken en algemeen wordt verwacht, dat hij straks de leiding zal nemen om deze niet meer af te staan, daarmee profiteerend van het krachtsverlies van Enkelaar en Kambier ten gevolge van hun onophoudelijken strijd. Aan Opdorp, die ver achter lag, werd geen aandacht geschenkt. Plotseling echter ziet men Opdorp in de kopgroep opduiken en bij de Langevielebuitbrug neemt hij zelfs deel aan den strijd. We denken, dat hij al zijn kruut verschoten heeft door dezen krachttoer. We constateeren echter, dat hij plotseling den geheelen kop uit elkaar rukt, een ware ruïne achterlatend en als hij dan reeds bij het begin van Poelendale een geweldige eindspurt inzet lachen we om den dwazen overmoed van dezen looper, van wien

we gelooven, dat hij, zeer ontaetisch loopende, op het laatste moment verslagen zal worden. Pieters blijft in zijn buurt en Kambier moet op eenigen afstand Pieters volgen, terwijl Enkelaar afzakt naar de vierde plaats. Opdorp gaat dan zoowaar nog sneller en met een ongeloofelijke dosis reservekracht en zichtbaar een onverzettelijken wil om te winnen, gaat hij in fraaigen

stijl volkomen frisch over de eindstreep. Dat inspireert blijkbaar Kambier, want ook deze legt er dan nog een schepje op en verslaat tot onze groote verwondering den fel strijdenden Pieters. Een outsider Van Opdorp heeft in grootschen vorm gewonnen en een looper, van wien men verwachtte, dat hij op den achtergrond ging geraken, toont een fighting spirit, welke in staat is sterkere tegenstanders in het zand te doen bijten. Hiermee bedoelen we Kambier, die één van de mooiste wedstrijden uit

Moment uit den korfbalwedstrijd Madjoe-Swift, welke wedstrijd de finale was van de op Hemelvaartsdag uitgeschreven seriewedstrijden, georganiseerd door de Vlissingche korfbalclub Madjoe.

zijn athletiek-leven liep. Van Opdorp (E.M.M.) liep 11 min. 19 sec., Kambier (E.M.M.) 11 min. 24 sec., Pieters (Marathon) 11 min. 24 2/5 sec., Enkelaar (E.M.M.) 11 min. 48 sec., Roelse (A.V. '35) 11 min. 58 sec.

Bij de junioren C-klasse was Dobbelaere van Marathon op een klasse hooger peil dan zijn tegenstanders en hij won hun loop in prachtige stijl. Een looper van wien Marathon nog plezier kan be-

leven. Barentsen van E.M.M. werd een goede tweede, terwijl Kolijn (A.V. '35) derde werd.

In de junioren D-klasse heeft een aantal Middelburg-junioren een aardigen wedstrijd geloopt. P. J. Blik werd in deze klasse nummer één met flinken voorsprong op zijn clubgenoot v. d. Voorde, die zijn overmoed van een te fellen start moest bekopen. Blik heeft dapper geloopt, doch ook v. d. Voorde met Pluymers en L. Back hebben goed hun best gedaan. Er zit pit in deze jonge voetballertjes.

De start der senioren in den Middelburgschen Singelloop.

Hieronder links: v. Opdorp (E.M.M.) bereikt met flinken voorsprong als no. 1 de eindstreep. Rechts: Hestig was bij de senioren de strijd om de 2e plaats. Kambier (E.M.M.) plaatste zich ten slotte tweede.

De Middelburgsche Athletiekvereniging E.M.M. hield Zaterdag j.l. wederom haar jaarlijkschen Singelloop. Bij de junioren kwam Dobbelaarseerste aan.

De deelnemers uit Goes, die bij den gehouden Zeewuwschen Schoolvoetbalwedstrijd te Middelburg zich bij de winnaars plaatsten.

H. K. H. Prinses Beatrix op den dag van haar Plecht

n dag van haar Plechtigen Doop in de Sint Jacobskerk

FOTO F. ZIEGLER,
's-GRAVENHAGE

Vult zelf uw biljet maar in!

Toen kreeg de huisbewaarder een idee. Ze kon den wagen nemen, waar de Cottrells de paarden mee vervoerden. „Als meneer d'r mee naar de tentoonstellingen gaat,” legde hij uit. „Dan brengt u hem volgende week wel eens terug.”

Hij reed het voertuig naar buiten en naar de „ren” van de Deense doggen. Het was een kleine vee-auto met gecapitonneerde wanden.

„Even controleeren terwijl ze er in gaan,” zei hij. „Sir Galahad... Sir Lancelot... Sir Kay de Seneschal... Sir Modred... Sir Gareth van Gwynne... Sir Gawaine... Ja hoor, u hebt ze allemaal.”

Het nestje jonge hondjes holde over een breede loopplank den wagen in. Die begon te wiegelen op zijn wielen. Opgewonden gebas klonk gedempt uit het interieur, terwijl de huisbewaarder den grendel voor de deuren schoof.

„In orde, juf,” zei hij. „Past u maar goed op ze. Meneer is gek op die honden. 't Zijn zoons van den kampioen Koning Arthur van Athelstane.”

„Dan mag hij wel eens goed onder handen genomen worden,” zei Binny...

Toen zij New York inreed had zij nu en dan het gevoel, dat iedereen naar haar keek; want het was iets heel nieuws voor haar, met een veewagen te rijden, waarmede herhaaldelijk een koor van basstemmen klonk. Maar eerst toen zij midden in het grootstadsverkeer zat, begonnen de rampen. Zij stond stil voor een verkeerslicht en hoorde een diep en uitdagend gegrom achter zich. Zij luisterde met bezorgde aandacht. Enkele der zonen van Koning Arthur schenen niet best met elkaar op te kunnen schieten.

„Zij klopte gebiedend op 't schot achter haar. „Stil zijn daar!” beval zij. En onmiddellijk brak het op-roer uit. Binny schrok ontzettend: er galmde opeens een afgrijselijk lawaai door de wanden van den wagen, met toppunten van bloeddorstig gegrauw en zware ploffen.

De menschen bleven met groote oogen staan. Een politieagent kwam een onderzoek instellen. „Wat hebt u daar in, dame?” schreeuwde hij boven het tumult uit.

„Honden!” schreeuwde Binny terug. „Zes Deense doggen.”

„O. En is 't de bedoeling, dat ze elkaar vermoorden?”

Dat was heel zeker Binny's bedoeling niet. Zij wenschte zelfs niet 't allerkleinste schrammetje in hun kostbare huiden. Zij kwam radeloos achter het stuur vandaan en zag verschrikt, hoe snel de menigte op het trottoir aangroeide.

„Misschien kon iemand wat water halen...” begon zij zenuwachtig.

„Water!” brulde de agent. „Ze staan toch niet in brand? Ze vechten!”

Binny keek hem boos aan. 't Was al verschrikkelijk genoeg — hij hoefde niet zoo tegen haar te schreeuwen. „Water is een uitstekend middel, om vechtende honden kalm te krijgen,” betoogde zij. „Als je een paar emmers over ze heen gooit...”

„O jawel, zeker,” zei de agent sarcastisch. Hij liep naar den achterkant van den auto en begon de grendels van de deuren te schuiven.

Binny sprong naar hem toe. „Wat gaat u doen?” hijgde zij.

Hij keek het slanke blonde meisje aan met een kouden, ambtelijken blik.

„Mijn plicht!” sprak hij, aan de deur rukkend. „Ze...”

De rest van zijn woorden werd teruggeslagen in zijn keel... de zes honden wierpen zich in het licht van den dag. Ja, de heele agent werd teruggeslagen, want een springende hond kwam op zijn borst terecht, plantte een poot in zijn gezicht en zette zich af. Binny ontving een schampschot van een taankleurig lichaam, maar dat kwam al zoo hard aan, dat zij langluid tegen den grond sloeg. Zij kwam leelijk terecht: zij voelde een felle pijn door haar pols schieten en slaakte onwillekeurig een kreetje.

De agent kwam overeind zitten. Hij keek ontzaglijk versuft. „Nou zeg!” zei hij moeilijk.

Gillen van vrouwen noopten hen beiden, op te staan. De zonen van Koning Arthur hadden zich in alle richtingen verspreid en maakten zich met groote sprongen uit de voeten.

Binny voelde haar bloed koud worden, toen zij de verkeersopstopping aanzag — links en rechts in die

door
DAVID GARTH
2

DE HOOFDPERSONEN:

Tom Brecket,
de jonge eigenaar van een reisbureau.
Binny Parker,
zijn blonde en zeer bekwame secretaresse.
Daniel Lane,
de beste klant van 't reisbureau.
Felicia Lane,
zijn telwat warhoofdige dochter.
George Barclay,
eens met Felicia verloofd.

volte bevonden zich zes kostbare honden, en voor ieder exemplaar was Brecket's Reisbureau aansprakelijk.

Zij ontdekte Sir Kay de Seneschal en begon een wanhopige jacht op hem. Met een diepe ademhaling strekte zij haar arm uit en greep ze zijn halsband. De hond nam een sprong, die haar andermaal van de been rukte, zij kwam met haar knie tegen den grond en werd een paar meter meegesleept, voor het dier den halsband kwijt was.

Zij bleef even zitten en probeerde op adem te komen. Zij had een veeg over haar rechten neus, haar hoofd stond achterover op haar blonde haar, en overal in 't rond hoorde zij verontwaardigd getoeter van auto's en zware bassen van honden. Toen probeerde zij overeind te komen, om dapper de vervolging voort te zetten. Maar die knie deed zoo'n pijn, dat ze haast niet loopen kon, zeker niet hard. Zij ging op de treeplank van een taxi zitten, met haar eene hand een smartelijk kloppenden pols omklemmend, en het schreien nabij.

De politieagent echter wankelde naar een telefoonkastje en nam den hoorn van den haak. „Overvalpatrouille!” kreet hij! „Overval...”

De Felice had heerlijk vaarweer getroffen. Zij gleed door een gouden vloed van maanlicht over rustig, donker water. Zij was mooi, de Felice, maar buitendien was zij een schip, en schepen waren voor Tom Brecket het halve leven. Hij stond met Felicia Lane bij de reeling van de brug en voelde het zachte maar krachtige gonzen van motoren beneden zich. Hij haalde eens flink adem.

„Heelen tijd geleden, sinds ik een deinenden vloer onder mijn voeten heb gehad,” zei hij. „Prettig gevoel.”

„Wel eens gemist?” vroeg Felicia.

„O ja, soms wel.”

Hij keek naar haar, die vlak naast hem stond, in iets glimmends en zilverigs gekleed, en opeens, zonder dat hij goed wist hoe, scheen zij alles weer in hem wakker te roepen: herinneringen aan die gloriédagen op de voornaamste lijnen, en de bazaars van het oosten, en de groeten van inlandsche ambtenaren met tulbanden op, in verre havens, en witte uniformen met roode en gouden epauletten en een ruim dek onder je voeten...

Zij speelde verstrooid met den band van goud en saffier en diamant om haar slanken pols. „En nu werk ik voor je,” zei ze. „Is 't niet grappig?” Zij zweeg heel even. „Je kunt heusch veel hulp aan me hebben, zie je. En ik wil een groote hulp voor je zijn... graag zelfs...”

Tom Brecket knikte goedmoedig en bleef er het zijne van denken. „Ja hoor,” gaf hij haar gelijk. „Ik begrijp 't.”

„Je hebt plannen, is 't niet?”

„Plannen?” Hij lachte. „Ik weet me geen raad van de plannen.” En opeens raakte hij hardop aan het denken.

„Ik wil gezelschapsreizen organiseren,” zei hij op zijn vlugge, besliste manier. „Reizen naar het gebied der Inka's in Peru, reizen naar het land van de oude

Maya's, waar groote steden worden opgegraven in de wildernissen van Yocatan en Centraal Amerika, reizen naar Indië. En ook reizen, die den gewonen man leeren, dat er ook in eigen land heel veel te zien is; reizen voor menschen, die hun heele leven op één plek blijven zitten...”

Hij zweeg en bleef zwijgen. De radiomuziek, die van de radio-cabine kwam door 'n ingebouwden luidspreker op de brug, kabbelde voort in een bescheiden melodie en zes zilverige geluiden op de commando-brug meldten het uur van elven.

„Nu,” zei het meisje opeens, „wat let je?”

Tom keek haar vriendelijk aan. Nu kreeg ze haar eerste lesje in bedrijfsleer. „Geld,” zei hij zeer duidelijk. „bedrijfskapitaal.”

„Daar is misschien aan te komen,” zei Felicia. „Misschien zelfs heel makkelijk.” Zij keek naar het gloeiende einde van haar sigaret. „Als iemand je nu bijvoorbeeld eens 't noodige geld aanbod om te beginnen.”

„Jawel, een rijke oom in Australië,” knikte Tom. „Dan moet ik eerst op zoek.”

„Waarom ga je zoo ver?” Haar levendige mond plooidde zich tot een flauw lachje. „Ik weet nogal met vader om te springen.” Weer glimlachte zij en zij gooide haar sigaret overboord. „Enfin,” zei ze luchtig. „'t lijkt me, dat er best iets op te vinden is.”

Tom's hoofd kwam met een ruk omhoog.

„Wat dan?” zei hij twijfelachtig.

„Ik kan er hem best toe overhalen,” zei ze knikkend. „Dat weet je wel.”

Ja, Tom Brecket wist dat heel goed. De harde, taaie Daniel Lane, de leider van een ontzaglijk bedrijf, dat auto's en vliegtuigmotoren en tractoren produceerde, had een kostbaar zwak: zijn luchthartige en soms aanstellerige dochter. Hij keek naar haar, toen zij nonchalant tegen de reeling ging leunen. Het was niet makkelijk, 't allemaal opeens te bevatten... dat die bevallige bedreiging tegen den vrede der menschheid hem den weg zou kunnen banen naar de vervulling van een droom.

Maar op het moment zelf, dat een visioen plotseling tastbaar scheen te worden, doorzag zijn schranderheid, dat hier gevaar school. Het kon niet anders dan glad ijs zijn, waar Felicia iemand op wou brengen. Maar het was wél een buitengewoon aanlokkelijk gevaar!

„Waarom zou je dat doen?” zei hij verwonderd. „Hoe kom je op 't idee?”

„Misschien voel ik zooveel voor 't reisvak.”

Tom schudde zijn hoofd. „Hoor eens, Felicia,” zei hij goedmoedig, „al wat jij van 't reisvak weet, kun je op een speldekop bergen.”

Felicia keek hem aan en liet toen haar blik afdwalen naar het gladde water in maneschijn. „Noemt u dan maar eens een andere reden, meneer Brecket,” verzocht zij hem.

Weer ontstond er een stilte en die stilte groeide aan tot een zekere tooverachtige sfeer, waarin herdenken van mooie dagen samensmolt met een verbazingwekkend nieuw vooruitzicht.

En toen werd hij zich bewust van een stem, die iets afdreunde. Er kwamen politieberichten uit den luidspreker.

„Draai maar af,” stelde het meisje voor. „Of interesseert 't je?”

„New York!” sprak de galmende beroepsstem. „Een verkeersbelemmering, bestaande uit zes groote Deense doggen, twee overvalpatrouilles en eene juffrouw Binny Parker, heeft vandaag vijftientig minuten lang het verkeer door drie straten lam geleid.”

Tom was overeind geschoten alsof een veer hem bewoog. Hij stond verbaasd naar den luidspreker te staren.

„Juffrouw Parker, die een vee-auto bestuurde waarin de honden opgesloten waren, stopte midden in het verkeer, om aan een gevecht tusschen de dieren een einde te maken. De honden wisten te ontsnappen en verspreiden zich in alle richtingen. Een paniek werd voorkomen door de komst der politie-auto's.

Juffrouw Parker weigerde zich met haar vrachtauto te verwijderen, vóór zij al de honden terughad. Zij is gearresteerd wegens stoornis van het verkeer en het veroorzaken van publieken overlast.”

Snel draaide hij zich om naar Felicia. „Hoor je dat?” riep hij. „Alle macht! Waar komen in

's hemelsnaam die groote Deensche doggen vandaan?"

"O, die zijn van Dink!" zei Felicia. Zij begon hard te lachen. "Wat zou ik daar graag bij geweest zijn!"

Tom vond het volstrekt niet zoo grappig. "Zei je niet, dat 't jonge hondjes waren?"

"Ja zeker, dat zijn 't ook," zei Felicia. "Ze zijn op alle tentoonstellingen in de klasse jonge Deensche doggen. Zoolang ze nog niet heelemaal volwassen zijn blijven 't jonge hondjes. . . . Waarom kijk je zoo?"

"Hondententoonstellingen!" riep Tom Brecket woedend. "Wat heb ik met hondententoonstellingen te maken? Jonge hondjes zoo groot als. . . als. . . als buffels! En Binny achter de tralies. . . . Woeoe. . . ."

Hij ging wild met zijn hand door zijn haar. Zulke dure honden loslopend in 't stadsverkeer. . . . Die meneer Cottrell deed Brecket's Reisbureau waarschijnlijk een proces aan, als er ook maar een haartje op die gladde rashuiden gekrenkt werd. Misschien hadden ze de menschen gebeten.

"'t Spijt me verschrikkelijk," zei Felicia. "Kwam 't er dan wat op aan, wat voor honden 't waren?"

"Of dat er wat op aankwam!" riep hij uit. "Dacht je, dat ik Binny uitgestuurd zou hebben om met een troep Deensche doggen te bakkeleien? Dan had ik wel andere maatregelen genomen. Jonge hondjes!" zei hij nog eens. "'t Spijt me, Felicia, maar ik moet je verzoeken, me onmiddellijk aan land te brengen."

"Bedoel je nu?" zei Felicia verwonderd.

"Ja natuurlijk, nu!" zei Tom Brecket. "Ik moet zien, wat er gebeurd is, en ik moet Binny uit de gevangenis zien te krijgen. 't Is ontzettend!"

Felicia haalde haar schouders op en ging naar beneden, om met haar vader te spreken. "Zegt u even tegen den schipper, dat hij naar Belpoort vaart, vader," verzocht ze. "Tom moet aan wal om een paar honden op te zoeken." Zij stak een sigaret in haar mond en streek vinnig een lucifer aan. "Dat heeft die secretaresse van hem vast met opzet gedaan," meende ze.

Binny had een eigen woning, met een groot atelier raam en een haard en een dikke negerin, die met haar mee was gekomen uit Virginia en een zorgzaam oog hield op Binny's gezondheid en levensvreugde. Toen Binny dien avond thuiskwam, kreeg de zwarte hofmeesteres bijna een flauwte.

Binny zag er uit, of ze van een dak gevallen was. Haar eene arm was verbonden en rustte in een doek en met haar andere hand leunde ze zwaar op een wandelstok.

"'t Is niets, Julia," zei ze mat. "De medicijnman zegt, dat ik over een paar dagen weer normaal ben. Alleen mijn pols verstuikt en mijn knie geschaafd. Kijk niet zoo verschrikt — ik heb nog een paar schrammen en ik ben opgebracht." Zij nam voorzichtig plaats op een stoel en de gediensstige stond met ontstelden blik te kijken. "Boete moeten betalen. Dat was me een dagje! Heb je wel eens met een Deenschen dog liggen worstelen, Julia? Verbazend leuke sport!"

Julia kwam bij haar positieven en schreef voor: onmiddellijk naar bed. Dat vond Binny best. Zij had een gevoel, of zij een flinken drukken dag aan het westelijk front had meegemaakt. Julia was er van overtuigd dat zij koorts had ook.

"Kan me niet schelen," zei het meisje dommelig. "Als ik Maandag maar weer voort kan."

"Maandag!" riep haar dienstmaagd, opnieuw verschrikt. "U gaat nergens niet heen Maandag."

"Dat ga ik wel," verklaarde Binny. "Denk je, dat ik door afwezigheid wil schitteren, terwijl Miss Heele Wereld in 't kantoor rondtartelt? Ik hier liggen en over mijn pols kreunen, terwijl er zoo'n valstrik aan 't wriemelen is! Dank je hartelijk!" zei Binny Parker gedeceideerd.

"Je hebt verhooging, kind. . . . o die ellendige telefoon! Wie belt er nou nog om over twaalfen?"

Zij repte zich weg om het rinkelend instrument tot zwijgen te brengen en kwam terug met de verontwaardigheidsboodschap, dat meneer Brecket onderweg was om op visite te komen. "Ik heb gezegd, dat u niet lekker was, maar hij moest u absoluut spreken, zei hij. Hij komt over een half uurtje zoowat."

Binny wrong zich op en steunde op haar eene elleboog. "Oei!" riep ze. "Dan moet ik me gauw weer aankleeden! Wat een geluk, dat ik die mooie ochtendjapon heb! 't Wordt hoog tijd, dat hij eens van me opkijkt. Haal maar gauw uit de kast, Julia — straks lig ik als een oostersche vorstin op den divan, twee lengten bij Felicia voor. Zoo ver heeft zij 't vast nog niet kunnen brengen!"

Julia stond haar aan te gapen. "'t Kind is gek," bracht ze flauwtjes uit. "Absoluut niet," ontkende Binny en zij probeerde of zij zich bewegen kon. "Ik ben actief! Hij heeft me tot nu toe alleen maar met 'n stofjas en een telefoon gestoffeerd gezien — misschien zit daar de fout!"

"Maar u ligt pas in bed!" klaagde Julia.

"Lieve schat," zei haar opstandige blonde beschermeling, "ik voel iets voor dien langen meneer. Hij zit altijd tot over zijn ooren in de drukte, hij heeft zijn hoofd vol kajuiten en vliegtuigen en buitenlandsch geld en ik vind 't tijd worden, dat ik ook op 't lijstje kom. Geef me een hand, Julia — ik heb niet veel tijd."

En toen Tom Brecket binnen kwam stormen, vond hij iemand die geen typiste en geen rechterhand was, maar puur een visioen van soepele zijde en kant, met een blond kopje, dat geborsteld en geborsteld was, tot het zacht glansde in het licht der maan, met het ovaal van haar gezicht sierlijk beschaduwde en omlijst door een dikken zachten witten bontkraag; iemand, die zich in elegante houding op den divan had gevlijd.

Hij bleef bijna op één voet staan, toen hij den doek om den arm zag. "Wat is er met je gebeurd, Binny?" vroeg hij verschrikt.

"Met mijn pols tegen de straat gebonkt," vertelde zij hem. "Een van die ellendige Deensche doggen heeft me ondersteboven gesmeten."

Hij kwam naar haar toe en schoof een stoel bij.

"Wat een ramp! Ik heb 't bericht door de radio gehoord. Hoe is 't met die dolle beesten?"

"O, die maken 't best," zei Binny. "Als 't poesjes waren geweest — wat te gek is om 't je voor te stellen — lagen ze te spinnen. Niet 't minste schrammetje, gevoederd en geborsteld en aan boord geborgen. Toen ik weg mocht uit 't politiebureau, heb ik 'n taxi-chauffeur genomen, om den vrachtauto naar de haven te rijden. Ik ben meegegaan en ik heb met Burbidge afgesproken, zooals je gezegd had."

Ja, en toen — toen pas — had zij aandacht voor zichzelf overgehad.

Tom slaakte een diepen zucht van

Eenmaal
willen wij het
..hoog van den
toren blazen..."

Zonder omhaal van woorden: Pastol is 'n Nederlandsche tandpasta. Maar daarom alleen moet U pastol niet koopen! Pastol is vóór alles een veilig tandmiddel! Het tast het tandglazuur niet aan. Pastol reinigt perfect doordat het 't leelijke tandsteen door oplossing doet verdwijnen! Pastol maakt Uw tanden dus blank op 'n veilige manier!

In tuben
van 20 en 35 ct.,
in groote ronde
doozen v. 20 ct.,
in ovale doozen
van 10 ct.

NEDERLANDSCH FABRIKAAT

Uw handen dwingen bewondering af wanneer ge Uw nagels behandelt met één van de 3 nieuwe Cutex matglanzende tinten „Rust, Old Rose of Robin Red“.

Daarom verkiest de modieuze vrouw deze prachtige warme tinten.

De nieuwe samenstelling van Cutex Liquid Polish voorkomt het dik worden in de flesch.

CUTEX
LIQUID POLISH

mmm...

dat smaakt
nog eens fijn

en het is goed voor me,
hè mammié?

EN OF HET GOED VOOR HAAR IS...

maar dat weet zij nog niet half. Dat beseft Mammié beter. Die heeft de OVOMALTINE er niet alleen bij gedaan om het zoo smakelijk te maken. Hoe graag de kleine meid het ook lust — na één groot glas heeft ze haar buikje vol, maar ze geniet de kracht van twee groote glazen! Want OVOMALTINE verdubbelt de voedingswaarde en maakt bovendien het voedsel licht verteerbaar. Daarom is de kleine zoo prachtig gezond en groeit zij zoo flink. OVO heeft haar weerstand, eetlust en een zonnig humeur tje gegeven. Tracteer Uw kinderen ook op OVO. Dan maakt U er flinke, gezonde jongemensen van. En neem het zelf eens. Het zal U frischer en krachtiger maken. Elke apotheker of drogist in Uw buurt heeft het. Neem een busje mee als U daar toch langs komt.

OVOMALTINE
meer
levenskracht

Bij apothekers en drogisten in busjes van 60 cent af

Vervolg op blz. 26

Forsch en zuiver klonken de Walchersche kelen, die meedongen in het Wemeldingsch concours op Hemelvaartsdag.

Aandachtig gehoor op het Wemeldingsche zangersfeest.

Voor de vierentwintigste maal was het, dat op Hemelvaartsdag door den Ring Zeeland van Christelijke Zangvereeningen een zangersfeest met concours gehouden werd. En groot was ook nu weer de belangstelling van muziekliefhebbers uit wijden omtrek, die naar Wemeldinge kwamen om dit feest van klank te genieten.

Zeeuwsch Nieuws

Maar beneden de Schelde zijn ze niet minder muzikaal. En uit heel het land van Oadzaand, uit heel het westen van Zeeuwsch-Vlaanderen waren de liefhebbers opgekomen naar Retranchement, waar Zondag in het historische fort Nassau een muziekconcours gehouden werd door den Bond van Muziekverenigingen van het district.

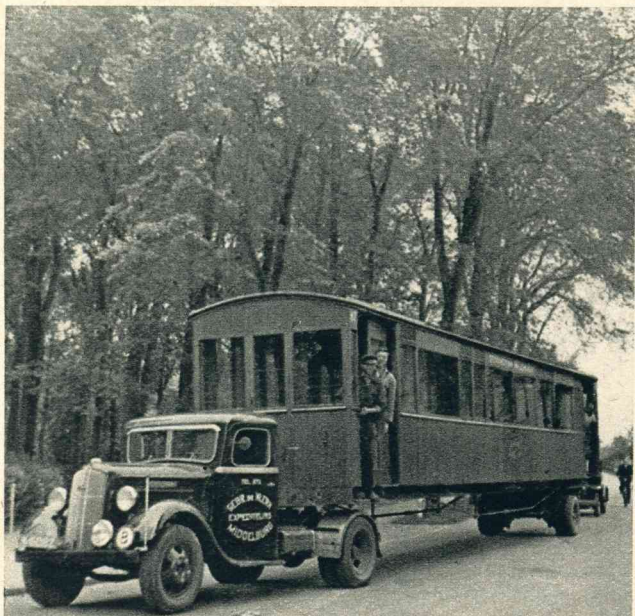
En als er iets is, dat 't Retranchementsch muziekfeest zonneklaar bewees, dan was het wel, van welk een invloed zulke concoursen en de onderlinge wedijver zijn op de prestaties der blazers.

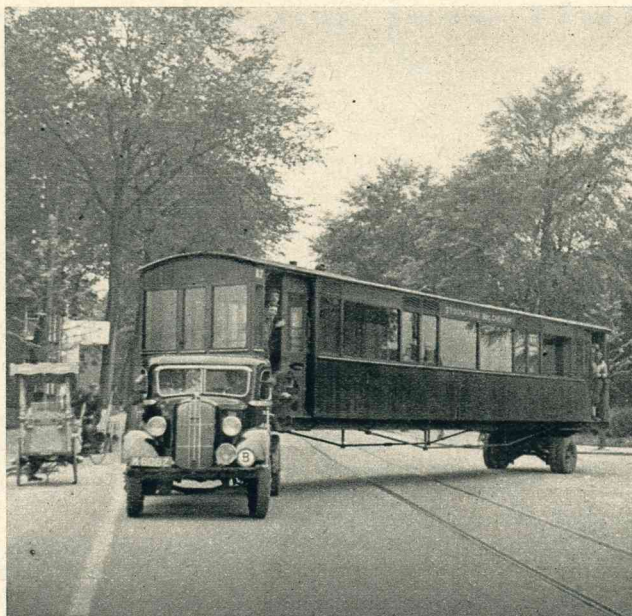
De Hemelvaartsdag in Goes: duizenden waren op de ruime markt samengestroomd om de welgeslaagde feesten bij te wonen.

Lenig, vlug en bevallig — zoo toonden de Goesche dames zich bij de gymnastiekdemonstraties van Hemelvaartsdag.

Een tweeslachtig voertuig — de tram op luchtbanden. Zoo werden de oude wagens van de Walchersche stoomtram, door maatschappij De Schelde aangekocht, bij gebrek aan rails naar Vlissingen vervoerd over den rijweg.

En dat was allemaal nog niets, zoolang er maar geen lastige bochten te nemen vielen.

Wat voor transport niet meer in aanmerking komt van de buiten dienst gestelde Walchersche stoomtram-wagons, dat wordt voor de sloop verkocht.

Met het voorjaar komen weer de goede dagen van kermispret: Hulstersche Mei-kermis is in Zeeuwsch-Vlaanderen tot wijd in den omtrek vermaard.

Wegens zijn benoeming te Rotterdam nam mr. A. J. M. Ooninx afscheid uit zijn functie van kantonrechter te Neuzen; zijn laatste zitting droeg een feestelijk karakter.

Euterpe, de muziekrereeniging van Heinkenszand, viert met de Pinksterdagen haar 45-jarig bestaan met een groot muziek-concours.

ZEEUWSCHE OMROEP

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten, in welken vorm ook, is geoorloofd.

Men meldt ons uit 's Heer Arendskerke, dat het muziekgezelschap Excelsior een muzikale rondwandeling maakt heeft door het dorp ter gelegenheid van het feit, dat de leden voor het eerst een uniformpet droegen.

Doordat de forsche kleppen stuk voor stuk als klankbord werkten, was de draagwijdte der muziek vertienvoudigd, zoodat zelfs onder Heinkenszand enkele kalveren in een wei zijn beginnen te dansen!

Uit Middelburg bereiken ons sombere geruchten over ruzie in een reisvereniging, die zulke vormen aannam, dat de voorzitter met een gebroken bril en 'n bloedneus uit den strijd te voorschijn kwam. Hoewel deze organisatie krachtens haar doelstelling sterk naar verandering van uitzicht streeft, ging dit den meesten leden toch te ver.

Intusschen mag men blij zijn, dat het conflict op eigen bodem en niet tijdens een buitenlandschen tocht is uitgevochten. Binnenlandsche onlusten zijn niet zoo gevaarlijk als een internationale botsing!

Men seint ons uit Aardenburg, dat het bekende trammetje, in den volksmond „ons Camieltje” genaamd, dat den dienst tusschen Aardenburg en Brugge onderhoudt, in plaats van zes voortaan slechts drie maal per dag zal rijden. Men hoopt, dat hierdoor het aanborstig gehijg van den ouden knaap wat zal afnemen.

Mocht de kwaal nog niet afnemen, dan zal men met subsidie van Volksgezondheid goed-geurende dennenhoeftjes langs de lijn planten.

De scherfdeskundige van een wetenschappelijk genootschap heeft ons telefonisch en geestdriftig meegedeeld, dat een achteruitrijdende vrachtauto te Vlissingen het laatste Posthuis in elkaar gedrukt heeft.

Zoo'n chauffeur moest zich overigens schamen om zijn wagen zoo hardhandig naar achteren te laten gaan; ook het voertuig had er immers best iets van kunnen krijgen!

Een ambtenaar, die te Rilland met vacantie vertoefde, heeft in zijn vrijen tijd nog even een smokkelaar van sigarettenpapier weten te arresteren.

Wekt herinneringen aan het werkpaard, dat na een drukke week op Zondag voor zijn plezier met de heele familie uit rijden mag gaan!

Het jaarlijksche zangconcours te Wemeldinge is dit jaar gehouden op „Het slagveld”.

Hoe men er toe komt, zulk een terrein te kiezen voor menschen, die slechts vreedzaam met de hooge noten worstelen, is ieder zanger een raadsel. De plek lijkt ons beter geschikt voor de bestuursvergadering van de reeds eerder genoemde reisvereniging.

Te Terneuzen, aldus onze correspondent, is dezer dagen een Russisch schip gearriveerd, dat behalve 'n lading stukgoederen ook vele dieren aan boord had, waarvoor de bevolking veel belangstelling toonde.

Dit laatste zeker in verband met het sprookje, dat de vlooiën uitgestorven zijn!

Wij sluiten tot de volgende week, dames en heeren!

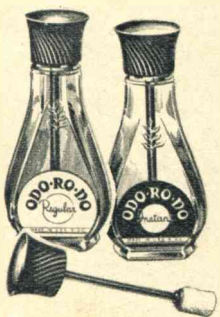

Vroeger hield hij zich op een afstand....

Nu gebruikt zij Odo-Ro-No!

Welk een verschil zouden vele jonge vrouwen kunnen waarnemen in de manier, waarop men haar tegemoet treedt, indien zij maar meer aandacht schonken aan die hinderlijke transpiratie. Er is niets, dat een man onaangenaam vindt.

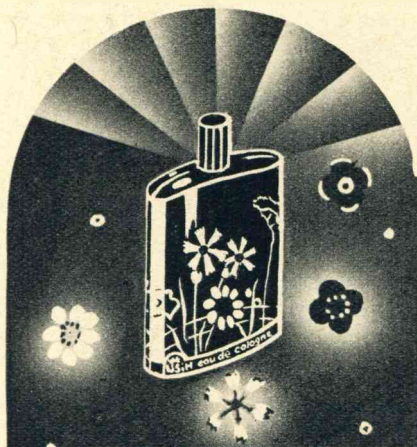
Daarom gebruiken moderne vrouwen regelmatig Odo-Ro-No. Het is evenzeer een onderdeel van hun toilet als het poetsen der tanden.

Bovendien spaart Odo-Ro-No Uw kleeding, welke door transpiratie geheel bedorven wordt.

Odo-Ro-No wordt in 2 sterkten in den handel gebracht. REGULAR voor normaal gebruik - INSTANT voor menschen met een gevoelige huid.

ODO-RO-NO

De verfrissende USIH Eau de Cologne uit de bekende USIH flacon-met-de-bloemen is rein en zuiver. Geen bijgeurtjes. USIH geeft U 'n opwekkend, sprankelend gevoel. USIH is een voortdurende bron van verfrissend genot. Van 35 ct. tot f 1.50 In alle goede zaken verkrijgbaar.

NAAM EN VERPAKKING WETTIG GEDEPONEERD

USIH

VOOR ENGRS
UNITED STATES IMPORT HOUSE
HUDESTRAT 3-5 - AMSTERDAM

Vult zelf uw biljet maar in

Vervolg van blz. 23

opluchting en viel toen slap achterover in zijn stoel. „Pfff!” zei hij met groote overtuiging. „Ik rekende al op bosjes oischen tot schadevergoeding. Dank je, Binny! Je hebt je kranig gehouden. Ik kan je niet zeggen hoe 't me spijt, dat je zoo'n last hebt gehad. Je krijgt natuurlijk al je onkosten terug en 't spijt me heusch verschrikkelijk allemaal.” Hij liet haar hand los en ging weer achterover zitten. „Je moet 't Felicia maar niet al te kwalijk nemen. Zij zat er ook verschrikkelijk over in.”

Binny's fijne neusvleugels trilden. Het scheelde niet veel of zij had een snorkend geluid voortgebracht. „Zeker een heerlijk tochtje gehad op dat jacht,” veronderstelde ze.

Hij bood haar een sigaret aan. „Ik zal je wat vertellen — maar sta vast!” waarschuwde hij. „Felicia denkt, dat de oude heer me misschien wel zal willen helpen met kapitaal.”

Binny liet opeens haar sigaret zakken. „Denk je eens in!” ging hij opgetogen voort. „Waar ik zoo lang over gepeinsd en gedroomd heb... dat ligt nu ongeveer voor 't grijpen.” Zijn hand maakte een afwijzende beweging. „Ik heb van Felicia natuurlijk niets nodig, maar ik heb me al eens aan den ouden heer verkocht, dus kan ik 't nog wel eens doen.”

„Je kunt natuurlijk nooit weten,” zei Binny kalm.

„Wat niet weten?”

„Of hij 't voor jou zou doen, of” — zij hield een kiesche pauze — „dat Felicia pressie op hem had uitgeoefend.”

„Wat doet dat er toe? Hij zal zich heusch niet af laten zetten.” Hij stond op en liep onrustig voor haar oogen heen en weer. „Weet je nog, hoe dikwijls we tegen elkaar gezegd hebben: „some day” — misschien ooit eens? Nu kon dat „ooit” wel eens vlak voor de deur staan!”

Binny spande zich wanhopig in om te denken. Een pittige, woelige zaak, die steeds groter werd door zijn verstand en zijn kijk en zijn werkkraft, dat was iets — nee, dat was alles; het was avontuur en voornitgang en succes. Maar iets, waar de oude heer Lane de rekening voor betaalde, alsof 't 'n bontjas was voor zijn verwende en verkwistende dochter, dat vond Binny Parker heel iets anders. En Tom Brecket zou 't ook zoo vinden, als hij maar eens wat verder keek dan dat diepgewortelde verlangen om een lievelingsdoel te bereiken.

Hij bleef stilstaan en zag vanuit zijn hooge hoogte op haar neer. „Nu?” vroeg hij. „lijkt 't je niet?”

Binny haalde diep adem en begaf zich in de vuurlinie. „Nee, zóó niet,” zei ze. „Je gaat nu toch ook vooruit? En nu werk je op eigen kracht. Je bent nu ten minste je eigen baas!”

Hij bleef een poosje zwijgen. „Je bedoelt: help jezelf en zoo.” Weer wachtte hij even. „Dat klinkt natuurlijk heel aardig,” zei hij een beetje kortaf. „Ik mag geen mogelijkheden voorbijzien. Wie bedrijfskapitaal afwijst is gek, vind ik.”

Hij keek op zijn horloge. „'t Is laat — ik ga weg. Neem maar een paar dagen vrij en pas goed op je pols.” Hij keek haar glimlachend aan. „O ja, heb ik je al verteld, dat we die order voor die Chineezers hebben? Da's goed nieuws, hè? Valt een heel aardige provisie af.”

„Prachtig!” zei Binny. „Ze aasden er allemaal op. Maar,” ging zij vlug voort, „ik denk wel, dat ik Maandag weer aan den slag kan gaan.”

„Nee, dat kun je niet. Rust eerst maar eens flink uit. Ik zal 't best redden.” „En je hebt Felicia om naar te kijken,” zei ze.

„Precies,” gaf Tom Brecket gemoedelijk toe. „Schoon ik veel liever jouw schrijfmachine hoor ratelen. Alle respect voor je werk van vandaag, hoor! Je bent een uitstekende hulp. Kom nu eerst maar eens goed bij.” Hij wuifde een groet en ging.

Binny ging met haar hand door haar dikke blonde lokken. „Een Parker geeft 't nooit op,” zei ze somber. „anders zou ik zeggen, dat ik verslagen was.”

Gezien zijn groot vertrouwen, dat hij 't alleen wel redden zou, mocht 't opmerkelijk heeten, dat hij zich al zoo spoedig in de knel voelde. Het gezelschap Chineesche diplomaten met hun vrouwen was in hun hotel aangekomen, en nu moest er onmiddellijk iemand van Brecket's Reisbureau heen, om hen te begroeten en te informeren, of zij New York ook wenschten te bezichtigen. Lioe, van het Chineesche consulaat, was bijzonder gevoelig voor erkenning van waardigheid en bijbehorende attenties. Maar Tom Brecket zat in 't kantoor vast, door een afspraak met den particulieren secretaris van een beroemden chirurg, en hij zat te betreuren, dat hij geen tweeling was.

Toen kwam Felicia. „Hallo, Tom,” groette ze. „Dat hondengevalletje is zeker in orde, niet?” Zij keek rond. „Hé, geen secretaresse vandaag?”

Hij bracht haar op de hoogte.

„Da's niet zoo mooi,” zei Felicia gelijkmoedig. „Kan ik helpen of zoo?”

„Ik denk niet...” begon Tom, en onmiddellijk daarop dacht hij terdege. Er kwam een idee in hem op. In den beschaafden omgang was ze natuurlijk wel thuis en er waren heusch niet zoo veel hersenen voor nodig, om een visite af te steken.

„Hoor eens, Felicia,” begon hij voorzichtig. „Er is een gezelschap Chineesche diplomaten met hun vrouwen in hotel Stanton afgestapt. Zij blijven een paar dagen in New York. Nu had ik graag, dat je naar hotel Stanton ging,” legde hij duidelijk uit, „om hen op te zoeken. Je doet ze onze groeten en je spreekt de hoop uit, dat ze 't naar hun zin zullen hebben in New York. En dan vraag je, of er ook iets is, dat ze zien willen. Als ze ja zeggen, bel je dit nummer op” — hij krabbelde een telefoonnummer op een blaadje papier — „en dan zeg je, dat ze met zes particuliere auto's aan 't hotel voorkomen, en je zegt tegen de chauffeurs, waar onze cliënten heen willen. Heb je 't begrepen?”

„Natuurlijk,” zei Felicia. „Doodeenvoudig.”

Tom keek haar nog eens aan. „Vind ik ook,” zei hij. „Maar mócht er iets haperen, waag dan niets — bel me onmiddellijk op.”

Zij ging en hij keek haar na met een twijfelachtig gevoel, al kon hij zich niet voorstellen, hoe iemand, die niet achterlijk was, in die doodgewone beleefdheden kon te kort schieten.

Hij was echter dat twijfelachtige gevoel nog niet kwijt, toen de secretaris van dr. Tolliver binnenkwam. Dat bleek een zeer nauwgezet jongmensch te zijn met een apart soortje doktersmanieren. „Wat is de eerste gelegenheid om vlug naar Europa te komen, meneer Brecket?” vroeg hij.

„Woensdag, met de Octavia,” zei Tom. „Die doet er vijf dagen over.”

„Woensdag?” herhaalde de secre-

Geld besparen..

en gezondheid bevorderen! U koopt thans voor 5 cent 'n groote, forsche rol

"VS"

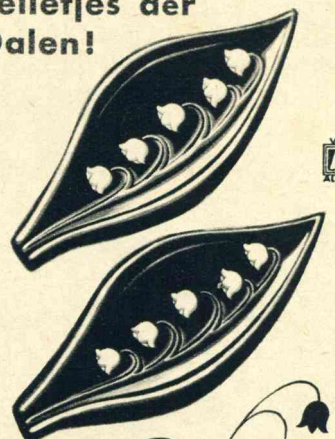
MAAG-PEPERMUNT.

„VS” is een bron van gezondheid.

„VS” staat onder wetenschappelijke controle van Dr. Pannenburg en Dr. Doornbosch, Groningen.

VAN SLOOTEN N.V. — LEEUWARDEN

Lelietjes der Dalen!

Een ware Droste tractatie; een licht en smakelijk chocolaadje van Droste-kwaliteit! Per ons 30 cent.

DROSTE

Altijd welkom!

Spaart plaatjes voor het nieuwe Droste-album: „Het Water Op!”

taris. „'t Is vandaag Maandag... Ja, dan komen we nog op tijd.”

„Dringend geval?” vroeg Tom.

„Misschien moet dr. Tolliver naar Engeland. Meneer Caveney, de petroleumkoning, is in Engeland ziek geworden en er wordt consult gehouden over een operatie. Als daartoe besloten wordt, wil meneer Caveney absoluut dr. Tolliver hebben. De dokter krijgt morgen of overmorgen bericht, dan kan hij Woensdag naar Engeland vertrekken en den dag na aankomst opereren. Wilt u voor ons beiden zorgen voor passage en voor de passen?”

„Heel graag,” zei Tom. „Zal ik ze u sturen?”

„Ik kan ze misschien beter even komen halen. Ik hoop maar, dat de dokter niet weg hoeft. Hij is op 't oogenblik met vakantie. Maar we moeten de noodige maatregelen natuurlijk nemen. Dank u, meneer Brecket.”

Tom besprak de plaatsen, vulde de biljetten in, gaf een dame inlichtingen over Florida en verkocht aan een jong paar een huwelijksreis naar Bermuda. Toen keek hij op zijn horloge. Felicia kon nu wel zoo ongeveer terug zijn, dacht hij.

Hij ging achterover in zijn stoel zitten en keek rond. Hij vond het stil in het kantoor, zonder het vastberaden getik van Binny's schrijfmachine en haar pittige stem aan de telefoon. Het gaf hem zelfs een gevoel van eenzaamheid. Enfin, hij moest maar eens aan de post beginnen. Hij maakte de dictaphoon klaar en begon: „Den heer R. E. Barton...”

Hij moest ophouden, wijl de telefoon riep. De heer Lioe belde op en de heer Lioe was woedend. Tom schrok opeens recht. Wat zei hij daar? Alle afspraken met Brecket's Reisbureau ongedaan gemaakt? Ongedaan gemaakt!

„Maar... waarom?”

„Ik vond het een smakeloze grap,” zei de heer Lioe met eentonig metaalgeluid. „Goeden morgen.”

„Wat?” schreeuwde Tom Brecket.

„Hallo... hallo... hallo!”

Meneer Lioe had zijn laatste woord gesproken. Tom hing op. Wat had er gekankeerd? Een smakeloze grap, had Lioe gezegd.

Hij was juist bezig, meneer Lioe terug te bellen, toen Felicia op den drempel verscheen. Tom sloeg den hoorn op den haak. „Wat is er gebeurd? Gauw!” riep hij.

„Eigenlijk niets,” zei Felicia.

„Vertel me precies wat je gedaan hebt,” zei Tom Brecket dreigend. „Van 't begin af.”

Felicia ging op een stoel zitten en strekte haar slanke zijden beenen op haar gemak voor zich uit. „Nu, ik ben naar 't hotel gegaan en ik heb de groeten gedaan van Brecket. En toen hebben we op een der kamers thee zitten drinken,” zei ze luchtig. „Toen vroeg ik, wat ze zien wilden hier in de stad, en ze zeiden, dat ze 't aan mij overlieten. Dus,” vertelde zij verder, „heb ik die auto's laten komen en toen zijn we met z'n allen naar de Chinezenbuurt gereden.”

Er volgde een stilte. Tom Brecket zag haar met ongeloovige oogen aan. „Chinezenbuurt?” zei hij ijzig. „Je hebt een gezelschap Chineesche diplomaten

naar die wasserijen en kroegjes in de Chinezenbuurt gebracht?”

„Ja natuurlijk,” zei Felicia, haar ijdelheid bijeenzamend, onverstord. „Misschien hadden ze zin in 't een of andere Chineesche kostje, dacht ik. Trouwens, ik wou ze 't gevoel geven dat ze thuis waren.”

Tom Brecket zweeg eerbiedig stil tegenover zooveel grandiooze domheid. Hij boog zijn hoofd in zijn handen...

Den volgenden dag vóór den middag belde hij Binny op, om te informeren hoe zij 't maakte.

„Juffrouw Binny is niet thuis,” berichtte Julia. „Ze is met meneer Barclay autorijden.”

„Met wien?” zei Tom.

„Meneer Barclay. Hij is hier gisteren op visite geweest ook.”

„Dus ze is beter?” vroeg Tom dringend.

„Ze zegt van wel.”

„O,” zei Tom. „Nu, zegt u maar dat ik opgebeld heb en eh... dat ik hoop dat ze spoedig heelemaal hersteld zal zijn. Merci.” Hij hing op en tikte onrustig met zijn potlood op zijn bureau. Die knaap, Barclay, ging wel op in de voorbereidselen voor zijn reis. Zou je ten minste zoo zeggen.

„Goeden morgen, goeden morgen,” zei iemand genoeglijk, en hij keek op en zag Felicia Lane binnenkomen. Zij zag er verrukkelijk uit, als steeds, koel en frisch, met een zijden doek losjes om haar hals en blijkaar onbekommerd over het noodlottige uitstapje naar de Chinezenwijk.

„Blij dat je er bent,” zei Tom.

„Dan tref ik 't beter dan gisteren,” zei Felicia. „Toen heb je me net zoo afgeblaft als dien keer in Tokio.”

Tom liet den vorigen dag daár — hij had het te druk om tijd met opspelen te verspillen.

„Ik had graag, dat je hier bleef, om op de telefoon te letten en tegen de menschen te zeggen, dat ik uit ben,” zei hij. „Zeg alleen maar dat meneer Brecket aanstonds terugkomt. O ja, als de secretaris van dr. Tolliver mocht komen, terwijl ik weg ben, geef hem dan deze biljetten en passen. Zou je dat kunnen, Felicia?” vroeg hij ernstig. „Alleen maar die biljetten en passen afgeven.”

„Wou je probeeren grappig te zijn?” vroeg Felicia. „Natuurlijk kan ik dat.”

Hij hoopte, dat 't niet noodig zou zijn. Hij hoopte zelfs, dat Felicia niets zou hoeven te doen dan adem halen. Toen ging hij naar het Italiaansche consulaat en regelde een kwestie met lires voor een zekere juffrouw Whinney. Toen hij terugkwam, viel 't hem mee: 't kantoor was nog heel.

Felicia bracht verslag uit. De secretaris van dr. Tolliver had opgebeld, dat hij de biljetten pas den volgenden morgen kon komen halen, vóór de boot vertrok. Hij had alleen naar het vertrek uur geïnformeerd.

„En er is me nog iets prachtigs te binnen geschoten, terwijl je weg was,” besloot Felicia. „We gaan dit weekend de Adirondacks in. Heb je geen zin om mee te gaan?”

De secretaris van dr. Tolliver kwam den volgenden morgen vroeg op het kantoor.

Slot volgt

BEN JE JONG? WEES DAN VRIJ!

Fijn is het, er op uit te kunnen trekken! Met vrienden te zijn in de heerlijke natuur. Ga er op uit! En doe het vrolijk en vrij — dan wordt de dag pas goed.

Draag daarbij zoo'n paar echte ROBINSON-sandalen. Die zijn licht en luchtig en door het stevige onderwerk toch goed voor je voeten. Pracht-sandalen, met en zonder neus. En ze zijn van ROBINSON — dus kunnen ze tegen een stootje.

Zonder neus, model 89:

Maten	24 t/m 27	28 t/m 31	32 t/m 35	36 t/m 40
Prijzen	f 2.10	f 2.25	f 2.50	f 2.75

Daarboven f 2.95

Met neus, model 90:

Maten	24 t/m 27	28 t/m 31	32 t/m 35	36 t/m 40
Prijzen	f 2.25	f 2.50	f 2.75	f 2.95

Daarboven f 3.25

De Robinson-Jamboreesandaal
voor meisjes en jongens!

Waaiende luiers

beteekenen zegen en geluk.

Vasenol - Wond- en Kinderpoeder
Babycrème

mogen niet ontbreken

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureaux: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. — AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Inter. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Inter. 50540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Inter. 111666. Giro nr. 45141. UTRECHT, Bijsstraat 142. Telefoon Inter. 13473. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Inter. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Tel. Inter. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevallenzekerings zijn op aanvraag verkrijgbaar.

Met heele zwermen strijken de leden der vliegende reinigingsbrigade in de haven van Monnikendam neer.

MONNIKENDAMS MEEUWENPLAAG

***Een verontreinigende reinigingsdienst
of.... een middel erger
dan de kwaal!***

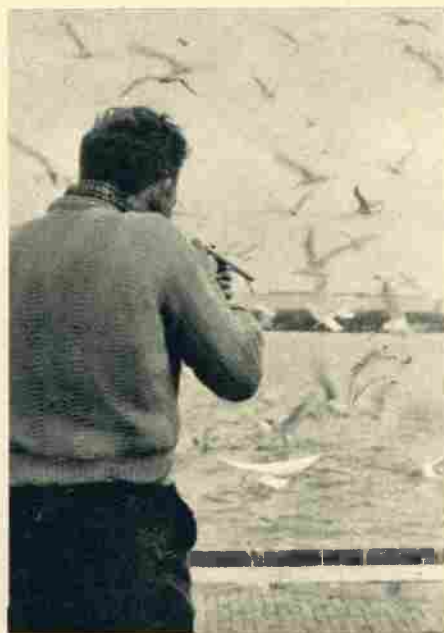
Om den in het water geworpen vischajéal wordt onder heftig gespladder en gekrijsch gevochten.

Een totaal verontreinigde schuit te Monnikendam.

Monnikendam heeft last van zijn vrienden, zooveel last, dat velen ze niet meer als vrienden beschouwen. In het prachtige oude Zuiderzeestadje wordt veel visch bewerkt; aan den havenkant staan rookerijen, waar emmer na emmer gevuld wordt met afval.

De verwijdering en vernietiging van dezen afval zou een vraagstuk zijn, indien men alles niet eenvoudig in de haven kon loozen; voor verontreiniging en onaangename geurtjes behoeft men niet bang te zijn, want de meeuwen zorgen er wel voor, dat de minder smakelijke partjes der visschen spoedig verdwenen zijn. De

Het uitroepen der overvloedige leden van de Monnikendamsche meeuwenkolonie per schietgeweer.

belangelooze hulp der vogels, die een reinigingskwestie buiten bezwaar van de schatkist oplossen, heeft echter één bezwaar, en wel een zeer ernstig bezwaar: ze deponeeren de resten van hun maaltijd op de kade en de huizen, en niemand is gesteld op zoo'n vies souvenirtje, vooral niet, omdat deonsmakelijke grijze flodders zoo scherp en bijtend zijn, dat ze ongeveer alles aantasten. Er zijn zeer veel meeuwen in Monnikendam, met het gevolg, dat de daken der huizen grijs gekleurd worden, de straatsteenen schuil gaan onder 'n vuil-wit dek en de ramen onophoudelijk moeten

De vischafval lokt de meeuwen tot bij erf en schuur. En de gevolgen blijven niet uit, zooals men op de twee hiernaast gereproduceerde foto's ziet.

had tot nu toe weinig of geen resultaat. Raamwerk en stalen draden op de daken accentueerden slechts de onmacht der bevolking tegen dezen meer verontreinigenden dan reinigenden reinigingsdienst.

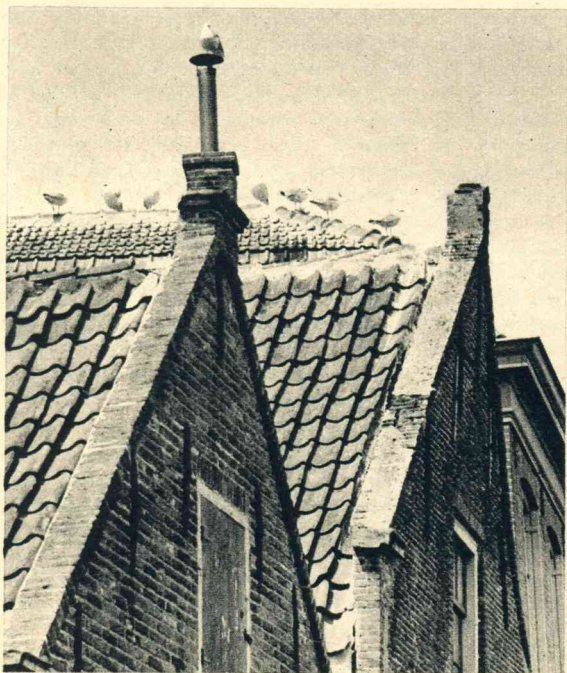
Totdat, op de herhaalde klachten van Monnikendams bevolking, het gemeentebestuur besloot, den strijd tegen de meeuwen met krachtiger hand aan te pakken.

Het schietgeweer, door geoefende jagers gehanteerd, zal nu een einde moeten maken aan deze meeuwenheerschappij, en het aantal dezer nuttige, maar tevens lastige vrienden tot wat normaler proporties moeten terugbrengen.

Moge de plaag spoedig tot het verleden behoren.

worden gereinigd. Het lak van auto's is er niet tegen bestand, de wasch wordt opnieuw vuil en krijgt brandvlekken, kledingstukken van voorbijgangers en bezoekers worden besmeurd en beschadigd, want het product der meeuwen is scherp als vitriool.

Aldus staat Monnikendam voor een lastig vraagstuk; stil weer brengt geen bijzonderen overlast mede, doch bij eenigen wind zucht men er terecht: „Verlos mij van mijn vrienden.”

Hoe hoger het dak, hoe beter uitkijkpost voor de zeerogels, maar ook, hoe spoediger onder een vuil-witte laag van uitwerpselen bedolven.

Voor al de plaatselijke scheepswerf ondervindt veel overlast van den vliegende gemeentereinigingsdienst. Het is den scheepsbouwers zoo goed als onmogelijk, een schip behoorlijk af te leveren, want in een halven dag is het door de meeuwen eenvoudigweg ontoonbaar gemaakt. Schilderwerk is in Monnikendam onuitvoerbaar, en het gevolg van een en ander is, dat de klanten wegblijven om elders een gunstiger gelegenheid voor nieuwbouw of reparatie op te zoeken.

De bestrijding van deze plaag door de burgerij

Zooals men Monnikendam het liefst ziet: proper en net, een beeld van echt Hollandsche zindelijkheid.

Vijf gulden voor Uw oude camera

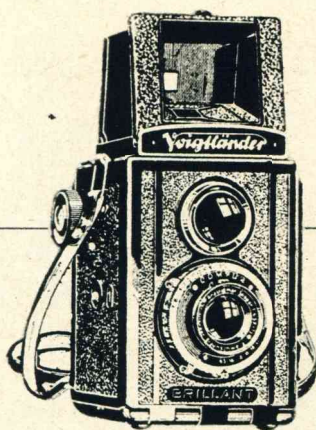
Voigtlander

Inruil-campagne
Juni en Juli 1938

★ De fabrikanten der wereldvermaarde Voigtlander-Camera's met de befaamde Voigtlander-optiek doen U een schitterende aanbieding. Gedurende Juni en Juli ontvangt U voor Uw oude fototoestel (ook al is het een heel eenvoudige Box-camera) vijf gulden, mits U dan gelijktijdig een nieuwe Voigtlander-Camera koopt, onverschillig van welken prijs.

Een dubbel voordeel!

Op deze wijze ontvangt U niet alleen een aardig bedrag voor een oud toestel, waar U toch geen plezier van hebt, maar U zult ook ervaren, wat U met een GOED toestel kunt bereiken.

Voigtlander-Brillant

met het groote, glasheldere
zoekerbeeld, sportzoeker
en schitterende optiek
van 28 tot 70 gulden

Er zijn Voigtlander-Camera's in alle prijzen, vanaf f26.—. Elke Voigtlander-Camera bezit de beroemde Voigtlander-optiek, die U haarscherpe negatieven garandeert, vooral als U ook Voigtlander-film gebruikt.

Meer dan 2 miljoen

mensen fotografeeren met Voigtlander-Camera's waaronder tal van beroemde fotografen. Voigtlander-Camera's zijn uitgerust met de nieuwste verbeteringen en onmiddellijk voor de opname gereed.

Actie-foto's, ongedwongen beelden, leuke kinderopnamen, dat alles is nu in Uw bereik.

Ook kleurenfoto's!

Nu er rolfilm voor 6x6 of 6x9 cm. opnamen in kleur in den handel verkrijgbaar is, kunt U met de Voigtlander-Camera's ook momentopnamen in kleuren vervaardigen. Voor deze bijzonder aardige liefhebberij moet U over een goede camera, zooals de Voigtlander er een is, beschikken.

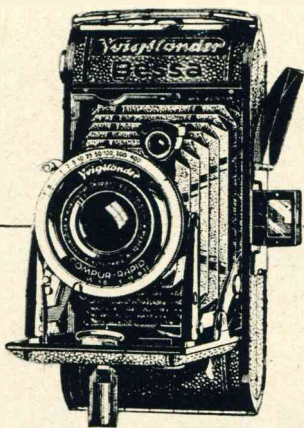
Wie ruilt Uw Camera in?

Wendt U tot een fotohandel te Uwer plaats, die door een plakkaat op de winkelruit te kennen geeft, dat hij aan deze inruil-campagne meedoet. Desgewenscht worden U adressen verstrekt door de firma J. P. Vos, Nieuwe Haven 94, Rotterdam.

En tenslotte -

de prijsvraag 1938

Evenals de laatste jaren is ook nu weer een Voigtlander-prijsvraag uitgeschreven. Ruim 1000 gulden aan prijzen. U kunt er ook aan meedoen. Formulieren met de prijsvraag, alsmede camera-prospecti, zijn bij Uw handelaar gratis verkrijgbaar, of bij de Firma J. P. Vos, Nieuwe Haven 94, Rotterdam, Tel. 15000.

Voigtlander-Bessa

een superieur toestel
met optischen zoeker
van 26 tot 86 gulden

Voor zwart-wit foto's en voor kleurentfotografie

Voigtlander

CAMERA'S

Meer dan 2 miljoen in gebruik!

AFSCHEID VOOR EEUWIG....

door Hunter Morrison

De piano van Cosmopolite zweeg na een valschgespeelde tango en Violet Courts gleed vermoeid uit de armen van haar partner. „De laatste dans, mister Emery,” glimlachte zij mat, terwijl zij zich op een ligstoel van het terras neerzette. „Ik heb mijn krachten overschat. Ik doe het beste zoo vlug mogelijk te gaan slapen; morgen is het weer vroeg dag.”

Met een zakdoek wuifde zij zich koelte toe en John Emery deed insgelijks. Het was warm op het terras van het Cosmopolite-hotel en noch de reusachtige parasols, noch de Arabische arabesken, die er op geschilderd waren, boden enige beschutting tegen de brandende zonnestralen of tegen de heete woestijnwinden, die van het Siameesche binnenland naar de Golf van Martaban kwamen overwaaien.

„U hebt gelijk,” stemde John Emery toe. „U hebt morgen nog een heelen dag voor den boeg. Van Maulheim naar Bangkok zijn vier vliegreuen, vandaar naar de Mekong ruim vier en een half en verder naar Saigon anderhalf. Dat zijn er tien en met een landing en een lunch in Bangkok elf. Als u vroeg in Saigon wilt zijn, moet u bijtijds op.”

„Vijf uur — ik reken erop morgenavond omstreeks denzelfden tijd in Saigon te zijn. Dat heb ik mijn oom vanmiddag ten minste getelegrafeerd.”

Violet bleef droomend over de blauwe wateren van de golf uit staren. Indië was een verrukkelijk paradijs, van een geheel andere schoonheid dan Frankrijk, maar de warmte was er benauwend. Enfin, voor een vacantie van 'n week of vier was het er wel uit te houden en de reis in een luchtig sportvliegtuig had ook haar bekoring.

John Emery zat haar van terzijde aan te staren. Een aardig meisje, vlot en elegant type. En een echte Française: in de eerste plaats vrouw, waar zij zich ook bevond. Hij had haar vanmiddag uit een rank sportvliegtuig zien stappen dat zij zelf bestuurde en aangelokt door de muziek op het terras, had zij zich nauwelijks den tijd gegund zich van het stof van de reis te ontdoen. Een landgenoot van hem zou zich aan haar dagtaak hebben gezet of ansichtkaarten hebben geschreven, maar een Française wilde dansen, als zij muziek hoorde. Toch had zij morgen een zwaren, vermoeienden vliegtocht in het vooruitzicht....

„Dus u vertrekt morgen al heel vroeg,” hernam hij half in gedachten. „U zou me bijna in de verleiding brengen den tocht mee te maken.”

„Wat bedoelt u?” vroeg zij ondenkend. „Ben ik het, die u in de verleiding brengt, of de vliegtocht?”

John Emery begon te lachen. „Een vliegtocht naar de Mekong heeft weinig bekoring meer voor me. We hebben er drie plantages liggen en ik vlieg die route minstens eenmaal in de maand. Ik heb de beschikking over een sportvliegtuig van de factory.”

„Welnu, waarom vliegt u dan niet mee? U zou me uitstekend tot gids kunnen dienen.”

Haar glimlach bracht hem sterk in verzoeking aan haar uitnoodiging gevolg te geven. Maar hij dacht aan zijn zaken en schudde het hoofd. „Ik kan onmogelijk,” zuchtte hij. „Eergisteren ben ik er pas vandaan gekomen en ik kan hier voorloopig niet gemist worden. Een gids hebt u bovendien volstrekt niet

noodig. De weg naar Bangkok wordt u gewezen door de spoorlijn en vandaar vliegt u oostwaarts, totdat u de Mekong onder u ziet liggen. Als u die volgt naar het zuiden, krijgt u na vijf kwartier vliegen Saigon in zicht. Verdwalen kunt u dus niet. Het eenige onaangename op de route zijn de wervelwinden in de streek van de Mekong. Maar die kunt u overvliegen en de rivier aan uw rechterhand houden.”

Violet dronk het lauwe sorbet op en kwam overeind. „Mister Emery, dank voor uw prettig gezelschap,” reikte zij hem glimlachend de hand.

„Wel, het uwe was mij duizendmaal aangename,” lachte hij. „Wanneer zie ik u terug?”

„Nooit meer,” antwoordde Violet. „Als ik over vier weken terugkeer, vlieg ik regelrecht van Bangkok naar Rangoen. Een afscheid voor eeuwig, mister Emery.”

„Dat zou me spijten,” zei John Emery ernstig. „Maar wie weet, mademoiselle — de wereld is kleiner dan we denken. En er is een spreekwoord, dat zegt, dat bergen en dalen elkaar niet, maar menschen elkander wel ontmoeten.”

Zij lachten en met 'n ferm handdruk nam Violet afscheid. John Emery keek haar na, tot zij in het hotel verdween. Een afscheid voor altijd — het denkbeeld had iets weemoedigs....

Dat weemoedig gevoel keerde terug, toen hij den volgende dag naar de radio zat te luisteren. Den heelen middag had hij het ranke sportvliegtuig, dat hij 's morgens had zien vertrekken, in gedachten gevolgd over de eenzame streken, bosschen en tuinen van Siam en Annam en ongeduldig den avond tegemoet gezien. Tegen zes uur hoorde hij plotseling tusschen de onderling gewisselde seinen van de vliegvelden de roepletters van Bangkok weerklinken.

„Saigon-gronddienst roept u.... Het sportvliegtuig „Vlinder” is in Saigon geland....”

Violet Courts was veilig over gekomen. En vermoedelijk was dit het laatste, wat hij ooit van haar zou hooren. Een afscheid voor eeuwig — die woorden hadden zoo'n ernstigen klank. Maar kom, hij deed beter niet meer aan Violet Courts te denken.

Het was ongeveer vier weken later, dat John Emery, moe en afgemat door de hitte, van de factory naar zijn hotel terugkeerde. Hij nam een bad, trok een schoon pak aan en zette zich op het terras, om een oogenblik te rusten voor het diner. De inlandsche bediende had de laatste Bangkoksche bladen onder zijn bereik gelegd en vluchtig liet hij zijn oog over het voornaamste nieuws gaan. Stormen aan de Mekong, cholera in Hué, oorlog hier en oorlog daar en hernieuwde activiteit van de Siké's — een secte Annamsche zon- en vuuraanbidders, die in hun geestdrijverij in allerlei excessen vervielen. Nieuws in den strikten zin van het woord was het niet; dergelijke berichten bevatten de bladen elken dag.

Juist was hij voornemens op te staan en zijn vaste zitje in de luchtige eetzaal op te zoeken, toen hij mr. Rusell het terras zag oversteken, den eigenaar van het hotel.

„Hallo, mister Emery,” kwam hij met groote stappen nader. „Herinnert u zich die aardige jongedame nog van onlangs, die pilote?”

Verrast keek hij op. „Nog zeer goed — is zij weer hier?”

Mr. Russell schudde zijn hoofd. „Zij wordt sinds vannmiddag vermist.”

„Wat zegt u — waar?” sprong John Emery verschromt op.

„Ergens tusschen Saigon en Bangkok. Zij had haar vakantie in Saigon doorgebracht en is vannmorgen vroeg vandaar vertrokken met Bangkok als naaste bestemming. Om één uur had zij aan moeten komen en toen er om twee uur nog geen bericht van aankomst binnen was, vroeg Saigon om inlichtingen. Maar opheldering is uitgebleven — in Bangkok is het vliegtuig nog niet aangekomen en de „Vlinder” zelf beantwoordt de oproepen niet. Men vermoedt, dat zij gedwongen is geweest een noodlanding te maken. Ik heb het zoeven door de radio gehoord.”

John Emery keek met gefronste wenkbrauwen naar het blad, dat voor hem lag. Wervelstormen aan de Mekong — er kon wel eens van iets noodlottigers sprake zijn dan van een noodlanding. „En nu?” vroeg hij.

„Als er om zeven uur nog geen zekerheid is, zullen ze vanuit Bangkok met legervliegtuigen naar haar gaan zoeken,” antwoordde mr. Russell. „Maar men hoopt, dat er niets ernstigs aan de hand is...”

„Och ja, waarom zou men terstond het ergste vrezen,” haalde John Emery zijn schouders op. „Die jongedame scheen een bekwame vliegster te zijn.”

„Dat was ze,” beaamde mr. Russell met overtuiging. „Er werd nog aan herinnerd door de radio. Zij vliegt reeds drie jaar en had bijna duizend vliegreizen.”

John Emery knikte. Hij had kunnen antwoorden, dat zelfs een miljoen vliegreizen nog geen waarborg konden bieden tegen een ongeluk, maar hij stelde zich liever gerust met de hoopvolle uitspraak van den gronddienst in Bangkok. Waarom zou men terstond aan het noodlottigste denken? Er kwamen zooveel vliegtuigen over tijd binnen en een noodlanding betekende lang niet altijd een ongeval. En... waarom zou Violet Courts haar oorspronkelijke plannen niet gewijzigd hebben en gedreven door de een of andere gril een anderen koers genomen hebben? Zij leek hem juist zoo'n meisje toe, dat altijd anders deed dan je verwachtte en dat zwijgen — och, hoe vaak gebeurde het niet, dat er iets hapende aan de radio aan boord? Zij vloog alléén en dat verklaarde veel, zoo niet alles....

John Emery trachtte aan iets anders te denken en begaf zich naar de eetzaal. De dwaalvlucht van de „Vlinder” liet hem echter geen oogenblik los. Hij dineerde haastig en ging naar zijn kamer. Daar zette hij zich voor zijn radiotoestel, stemde het af op de golflengte van Bangkok-vliegdiens en bleef onrustig luisteren. Hij moest een kwartier wachten voor hij een bericht opving van Bangkok aan Saigon, dat vier legervliegtuigen opgestegen waren, om de voorgenomen route van de „Vlinder” af te zoeken. Het gaf hem even een schok — het vliegtuig werd dus nog steeds vermist. Gespannen bleef hij wachten. Het eentonig gezoem van de zenders was geen oogenblik uit de lucht. De militaire piloten gaven elkander hun positie op en onderhielden geregeld verbinding met Saigon en Bangkok. Maar alle berichten waren negatief.

„Geen bijzonderheden,” luidde het stereotiepe en onheilspellende rapport, dat zij herhaaldelijk uitzonden.

Het werd donker en de vliegtuigen keerden naar hun basis terug, om den opsporingsdienst den volgende morgen voort te zetten. John Emery bleef echter tot diep in den nacht naar Bangkok luisteren. Elk oogenblik hoopte hij het ver-

loosend bericht te zullen hooren, dat de „Vlinder” geland was, doch toen het twee uur geslagen had, gaf hij den moed op en ging naar bed.

's Morgens vroeg was er nog steeds niets van het vermiste sportvliegtuig bekend. De uren verstreken en het werd middag. De legernachines zochten thans in de omgeving van de Mekong, doch met een even teleurstellend resultaat als den vorigen avond. Eindelijk, om twee uur 's middags kwam er een einde aan dat ellendige wachten.

„Sporen van een vliegongeluk gevonden,” seinde de Siamse kapitein, die de leiding had van het onderzoek. „Wij landen en gaan over op tweede golflengte....”

John Emery zat aan de radio en stemde vlug af op de andere golf. Opnieuw verstreken er tien minuten met ongerust wachten. Toen liet de stem uit den aether zich eindelijk opnieuw hooren.

„Bangkok.... Bangkok.... De „Vlinder” gevonden. Neergestort in de Mekong. Een vleugel steekt boven water uit. Vonden op vierhonderd meter afstand van den oever den tweeden vleugel. Pilote bevindt zich niet in de cockpit. Waarschijnlijk verdronken....”

„Waarschijnlijk verdronken,” echode John Emery ontsteld. De toedracht van het ongeluk was hem volkomen duidelijk geworden. De wervelwind had een der vleugels van 't lichte sportvliegtuig afgerukt en daarop was de vleugellamme „Vlinder” in de rivier gestort. Het scheen Violet Courts nog gelukt te zijn zich uit de cockpit te werken, maar tegen de woeste golven van de Mekong was zij met haar door angst en schrik uitgeputte krachten niet opgewassen geweest.

Het onderzoek van de Siamse autoriteiten bevestigde John Emery's theorie omtrent de oorzaak van 't vliegongeval. De „Vlinder” werd door inboorlingen uit de streek naar den oever gesleept en nauwkeurig onderzocht. De stuurinrichting en de motor waren nog zoo goed als intact en alleen de verraderlijke winden konden dus als oorzaak van het ongeluk worden aangemerkt. Van de ongelukkige pilote werd geen spoor gevonden en taal noch teken gehoord en de conclusie van het rapport luidde dan ook, dat zij verdronken moest zijn.

Er verstreek een maand en na de publicatie van het rapport in de inlandse bladen verloor de geschiedenis haar actualiteit. John Emery kon het meisje evenwel niet zoo gemakkelijk vergeten. Als hij zijn hotel in of uit liep, dwaalde zijn blik het eerst naar de plek op het terras, waar hij met haar gezeten had en dagelijks speurde hij de kranten na, of haar lijk niet was aangespoeld. Haar dood had zoo'n diepen indruk op hem gemaakt, dat de geschiedenis hem zelfs 's nachts niet met rust liet en hem beroofde van den slaap.

Een week later bevond hij zich op de plantages aan de Mekong, om den nieuwen theeaanplant in oogenschouw te nemen. De aanblik van de rivier, waarin Violet Courts zoo'n noodlottig einde had gevonden, stemde hem somber. Den tweeden nacht van zijn verblijf kon hij bijna niet slapen en gedreven door een onverklaarbare onrust verliet hij zijn bed en ging de tuinen in. Het was vroeg in den morgen; de rusteloos vliedende wateren van de Mekong schitterden als sprankelend zilver in de morgenzon en opgejaagd door een onrustig gevoel wandelde hij den oever langs in noordelijke richting.

Weldra liet hij de plantages achter zich. Een half uur lang liep hij te midden van een doodse eenzaamheid voort. Links lag de rivier en rechts

**Waarom
geen ander
insectenmiddel
zoo doodelijk
is als
FLIT**

VERTEGENW.: KERKHOFF & Co. — NASSAUKADE 373 — AMSTERDAM

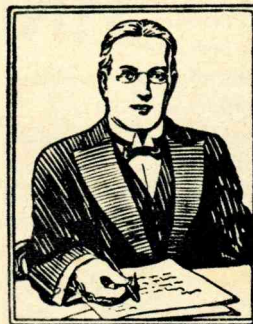
10-DAAGSCHE GRATIS PROEFBEHANDELING VOOR RHEUMATIEK-LIJDERS

Mijn „Duo-Formula” (dubbelkuur) heeft nog nimmer gefaald verlichting te brengen in gevallen van Rheumatiek, Jicht, Ischias (Heupjicht), Lenden-, Zenuw- en Gewrichtsrheumatiek.

Ieder lijder aan de kwellende pijnen, veroorzaakt door overtollig urinezuur, breng ik een goede tijding.

Niet langer behoeft u te wanhopigen. Niet langer behoeft u uw leven te worden versomberd door pijnen, stijfheid, gezwollen gewrichten en spieren. Geniet weder het leven, bevrijd van de pijnen.

Deel in de vreugde van mijn groote ontdekking „DUO-FORMULA”, het succesvolle resultaat van mijn jarenlange studie en proefnemingen. Laat mij u gratis overtuigen, door het eenvoudig bewijs van uw eigen persoonlijke verbetering van pijn, dat ik ten leste een middel voor bestendige verlichting heb ontdekt.

Mr. ARTHUR RICHARDS

IK ZAL U GEDURENDE 10 DAGEN GRATIS BEHANDELEN!

Ik wil u helpen en indien u mij slechts de onderstaande coupon wil toezenden, zal ik u een 10-daagsche behandeling geheel kosteloos sturen.

Onverschillig hoe lang u geleden heeft of hoe oud u is. Mij om 't even hoeveel dingen u te voren heeft beproefd. Mijn aanbieding is voor u en voor iedere(n) door rheumatiek gekwelde(n) lezer(es) van dit blad.

WAAROM „DUO-FORMULA” BESTENDIG HELPT?

WAAROM IS „DUO-FORMULA” ZOO KRACHTDADIG?

Mr. ARTHUR RICHARDS, (Kamer 973), Aldwych House, LONDEN, W.C. 2, Engeland

ZIE HIER HOE MEN SCHRIJFT OVER MIJN BEHANDELING:

Mej. M. VERMAREN, Daalscheweg 55, Nijmegen, schrijft: „Mijn blijvende dank voor uw wonderlijke en heilzame behandeling. Dank zij uw „Duo-Formula” heb ik geheel van mijn rheumatische pijnen bevrijd, eten en drinken smaakt mij weder uitstekend, en waar ik slapeloze nachten placht door te brengen, verheug ik mij weder in een verkwikkenden slaap. Na een lijden van 15 jaren ben ik weder zonder pijn. Overal zal ik uw behandeling aanbevelen.”

Mej. BAARS, Wild 19, Alem, N.B., had vijftien lange jaren aan knobbeltjes en gewrichtsrheumatiek in de armen en beenen geleden. De knobbels op de vingers beletten haar iets te doen, de knieën waren zoo stijf en dik geworden dat van lopen geen sprake meer was en zij met den wagen naar de kerk moest worden gereden; des nachts kon zij van de pijn niet slapen. En nu? Is zij weder zonder pijn, precies alsof zij nooit iets gemerkt had. Lees hetgeen zij schrijft: „Reeds den vijfden dag was mijn pijn veel minder, den tienden dag kon ik reeds een uur verlopen, iets dat ik reeds sedert zoo lang niet meer had gekund, en in den korten tijd van vier weken geheel door uw wonderlijke „Duo-Formula”-behandeling verjongd en pijnloos. Waar ik eerst met den wagen naar de kerk moest worden gereden, kan ik nu gaan. Dit alles had ik u reeds eerder kunnen berichten doch ik wenschte te zien of de hulp bestendig was. Dit is het geval, en ik blijf u ten zeerste dankbaar.”

De heer J. A. HELLEBRAND, mijnwerker, Kantstraat 94, Waubach, Limburg, Holland, die vier jaar lang had geleden aan rheumatiek in den rug en aan heupjicht, zoo erg bij tijden, dat hij dikwijls zijn werk moest verlaten, schrijft na een behandeling van vier weken: „Vier jaar lang had ik geleden en gedurende dien tijd vele middelen gehad, doch niets mocht mij baten. Toen zag ik uw annonce en besloot uw behandeling te volgen, waardoor ik mijn zwaar werk in de mijn heb kunnen hervatten. Ik zal niet nalaten uw middelen aan te bevelen.”

Ik kan gissen wat u denkt en antwoordden met de volgende paar woorden:

„Mijn „DUO-FORMULA” heeft een dubbele werking. Het ver-

driift het kwaad uit het lichaam en verwijdt niet alleen de uitwerking, doch ook de oorzaak. „DUO-FORMULA” valt met een tweevoudige werking aan. Het laat de verkeerde stoffen niet de minste gelegenheid te ontsnappen. Allereerst tast het de oorzaak aan en maakt vervolgens een eind aan de pijnen, bevrijdt de gewrichten en doet zwellingen afnemen. Ledematen, spieren en zenuwen worden spoedig tot soepelheid en kracht hersteld.”

Mijn verklaringen bewezen door feiten!

Voor elke verklaring die ik geef, kan ik een lange reeks bewijzen verschaffen. Ik vertel u niets dan de simpele waarheid, wanneer ik u zeg, dat ik kolom na kolom van dit blad kan vullen met honderden attesten! Gezien zulk een overstelpende bewijskracht denkt u dat mijn „DUO-FORMULA” zal falen?

DIT IS WAT IK VOOR U WIL DOEN!

Indien u mij schrijft, kost uw 10-daagsche behandeling u niets. Accepteer onmiddellijk mijn aanbod uw pijnen te verlichten. Doch stel het geen seconde uit. Waarom nog een dag, uur of minuut langer te lijden dan noodig is?

Vul deze coupon in en post haar meteen aan:

COUPON

voor gratis 10 dagen DUO-FORMULA-behandeling Aan

Mr. Arthur Richards, (DUOFORM LTD.)

(Kamer 973) Aldwych House LONDEN, W. C. 2, Engeland

Gelieve mij uw 10-daagsche gratis behandeling te zenden, als aangeboden in dit weekblad.

Naam:

Adres:

Porto naar Engeland: brieven 12½ cts., briefkaarten 7½ cts. N.B. Indien u uw blad niet wenscht te verknippen, gelieve u de Coupon uit te schrijven op een briefkaart en mij uw aanvraag aldus in te zenden, met vermelding van dit tijdschrift.

Hevige hoofdpijnen maakten haar hulpeloos.

★
Nu
sinds maanden
geen pijn
meer.
★

„Ik heb vroeger aan ontzettende hoofdpijnen geleden. Het scheen dan of ik niet meer zien kon en ik moest uren achtereen gaan liggen. Toen ried een tante mij aan Kruschen Salts te probeeren. Dat deed ik en sinds maanden zijn die vreeselijke hoofdpijnen geheel opgehouden.

Merr. M.W.”

(Origineele brief ter inzage.)

Meestal is de oorzaak der hoofdpijnen het ongemerkt achterblijven in het lichaam van afvalstoffen, welke het organisme verontreinigen en de algeheele gezondheid ondermijnen. Om U dus van Uw klachten af te helpen, is het in de allereerste plaats noodig, dat Uw inwendige organen op natuurlijke wijze hun plicht doen en alle afvalstoffen geregeld uit Uw lichaam verwijderen. Kruschen Salts spoort Uw afvoerorganen aan deze stoffen ge-

regeld te verwijderen en voorkomt dat ze zich ooit weer vormen, zoodat de hoofdpijnen voorgoed verdwenen zullen zijn en tevens de oorzaak van verschillende andere aandoeningen als reumatische pijnen e.d., welke kunnen ontstaan, wanneer Uw afvoerorganen niet behoorlijk werken, wordt weggenomen. De „kleine dagelijksche dosis” zal U verbaasd doen staan over haar wonderbaarlijke werking en ook U zult tot de trouwe, overtuigde Kruschen-gebruikers gaan behooren.

KRUSCHEN SALTS

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten.

streckte zich de wildernis uit, die een afwisselenden aanblik bood van bemoste woudreuzen, beschermd door een ondoordringbaar net van lianen, en doodsche vlakten met hoog opgaand olifantsgras.

Menschelijke nederzettingen waren hier officieel niet bekend, maar toch huisden er mensen in die wildernis. De voetsporen aan den oever en de achtergelaten scherven van gebroken aarden potten, waarin de inboorlingen water aandroegen, waren onweerlegbare bewijzen van een geheimzinnig leven, dat zich teruggetrokken had van de buitenwereld. Het waren primitief levende mensen, die hier hun verborgen bestaan leidden en de blanke westerlingen schuw ontweken.

Plotseling bleef hij in de nabijheid van een waterval staan. Voor hem op den grond, die uit een mengsel van klei en zand bestond, teekenden zich vele voetsporen af, met duidelijk zichtbare indrukken van menselijke teenen. Het waren echter niet deze voetstappen, die hem eenigszins verwonderd hadden doen stilstaan. Hij zag nog iets anders: de indrukken van een paar kleine laarzen. Zij liepen van den oever de wildernis in en verdwenen daar in de brousse, het lange olifantsgras.

Zonder het zich goed bewust te zijn was hij de afdrücken gevolgd. Aan den rand van de wildernis bleef hij opnieuw stilstaan. Hij vroeg zich af, van wie die sporen afkomstig waren. Inboorlingen droegen geen laarzen, wel echter de Siameesche en Annamsche ambtenaren. De voetafdrücken waren kleiner dan die van een westerling — was er misschien een ambtenaar in de streek op inspectie?

De aanwezigheid van die sporen maakte hem nog onrustiger dan hij reeds was en plotseling wiep hij alle veronderstellingen en gissingen van zich af. Hij hoefde de afdrücken slechts te volgen, om zekerheid te krijgen — ongetwijfeld lag hier een inboorlingendorp in de buurt. Aan Violet Courts dacht hij echter geen oogenblik; niet alleen viel er aan haar noodlottig einde niet meer te twifelen, doch bovendien was haar vliegtuig minstens dertig kilometer zuidelijker neergestort.

Stap voor stap en diep gebukt drong hij in de wildernis door. De voetstappen der inboorlingen waren niet meer te onderscheiden, doch de afdrücken van de laarzen waren goed zichtbaar in den drogen grond. Een half uur lang ging hij voorwaarts, tot dicht in de nabijheid van het oerwoud, dat zich voor hem verhief als een geheimzinnige, vastberaden beslotenheid, die hem het verder doordringen wilde beletten. Het werd plotseling lichter, hij naderde een open plek, waar het daglicht doordrong. Terwijl hij voor alle zekerheid naar zijn revolver tastte, hoorde hij eensklaps een langgerekten kreet ergens voor zich uit. Hij keek op en zag nog juist een gestalte tusschen de boomen wegsnelen. Hij had den man nauwelijks gezien, doch wat hij ervan zag, was voldoende, om hem even te doen schrikken. Het was een Siké, die daar vluchtte, een van de aanhangers van de half waanzinnige secte, die aan haar zonen en vuurgoden niet zelden gestolen kinderen ten offer bracht en die door de overheid rusteloos werd vervolgd. Hij had den man herkend aan de groene kleuren, waarmee zij zich voor hun duivels-oefeningen beschilderden...

John Emery aarzelde niet voort te gaan, maar voor alle zekerheid nam hij zijn revolver thans in de hand. Links en rechts speurend kwam hij aan een open plek, waar een twintigtal gras hutten in het rond stond. Naar alle kanten zag hij vluchtende mannen, vrou-

wen en kinderen tusschen de boomen verdwijnen — blijkbaar vreesden zij het gewapend bezoek van politie of soldaten. De plek scheen eensklaps uitgestorven, doch voor het grasgordijn van een der kleinste hutten vertoonde zich het gerimpelde gezicht van een oude Annamsche vrouw.

„Hallo,” riep hij, haar met een gebaar naar zich toewenkend.

Het volgend oogenblik werd zijn roep beantwoord door een kreet, die hem verbijsterd den adem deed inhouden. „Hallo!” juichte een stem in het Engelsch. Het was een stem, die hij onder duizenden herkend zou hebben. Hij stormde op de hut toe, waaruit de oude vrouw te voorschijn kwam, rukte het grasgordijn vaneen en viel bijna in de armen van het meisje, dat iedereen in Annam en Siam allang dood had gewaand.

„Violet!” schreeuwde hij.

Maar Violet Courts kon geen woord uitbrengen. Zij snikte en toen hij haar naar buiten leidde, herkende hij haar bijna niet meer. Zij was vermagerd en zag eruit als een toonbeeld van ellende. De oude vrouw stond terzijde en keek met een onschuldig gezicht naar hen op.

„Wat hebben jullie met die blanke dame gedaan?” bulderde hij haar toe. Hij sprak Annameesch, maar de oude vrouw deed, of zij hem niet verstond. Een druk op zijn arm van Violet's hand deed hem van verdere ondervragingen afzien.

„Laten we gaan, mister Emery,” bad het meisje. „Ze hebben me goed behandeld; alleen wilden ze me niet naar de bewoonde wereld terugbrengen.”

Zij sprak zoo zwak, dat hij de gedachte aan een strafgericht ter plaatse opgaf. De politie zou die roovers wel vinden, eerst moest Violet in veiligheid worden gebracht. „Ja, we zullen gaan,” sprak hij met een liefkoozenden klank in zijn stem. „Ben je sterk genoeg om te loopen? Anders zal ik je dragen.”

Het meisje knikte en voor het eerst brak er een glimlach door haar tranen heen.

Dienzelfden middag verspreide de telegraaf het bericht, dat Violet Courts, de pilote van de „Vlinder”, opgespoord was in een Siké-dorp. Visschende Siké's hadden haar neer zien storten met haar vliegtuig en haar uit het water gehaald. Zij waren de Mekong met haar opgevaren tot aan hun dorp en hadden haar daar onder bewaking van een oude vrouw gesteld. Gewillig had zij hen gevolgd — in de stille overtuiging, dat zij haar naar de bewoonde wereld terugbrachten. Doch in het Siké-dorp was zij behandeld als een gevangene. Met welk doel had zij niet begrepen, doch de autoriteiten vermoedden, dat men haar had vastgehouden om als gijzelaarster te dienen, of om een lugubere rol te spelen bij hun duivelskusten.

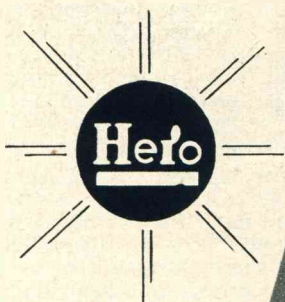
Terwijl de tijding van deze verrassende redding haar weg vond naar de kustplaatsen, lag Violet Courts in het schemerdonker in de voorgalerij van de bungalow van de plantage. John Emery zat naast haar en hield een arm om haar hals geslagen.

„Voor altijd?” fluisterde hij haar dringend in het oor, alsof hij niet aan zijn geluk gelooven kon.

„Voor eeuwig,” glimlachte Violet.

„Neen, neen,” protesteerde John Emery vurig. „Langer dan eeuwig, lieveling. Een eeuwigheid duurt zoo kort bij jou. Slechts weinige weken.”

„Langer dan eeuwig,” beloofde Violet met een droomende stem en een vluchtende hagedis nam het geluid mee van den kus, die deze belofte bezegelde.

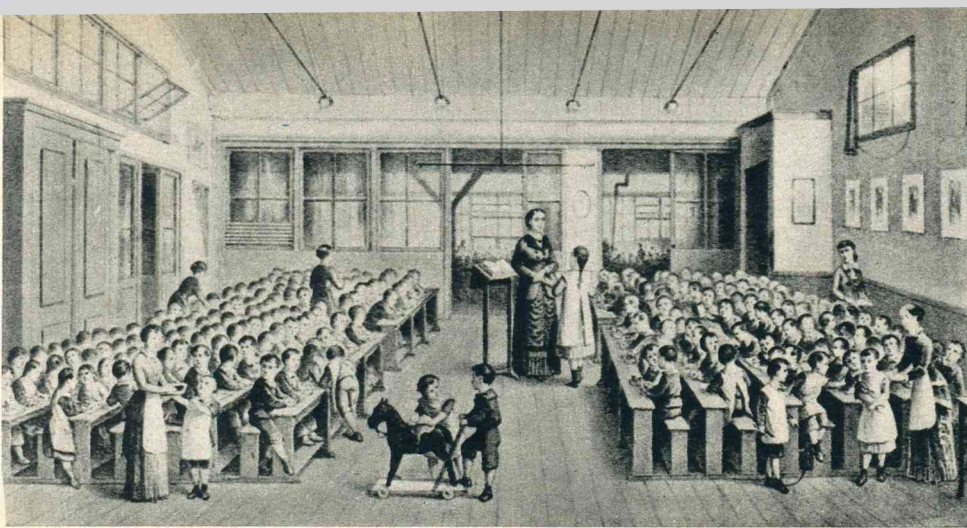
Ha! is de H van Hero!

De juichkreet der kinderen als de Hero flesch op tafel komt. Moeder weet hoe dol ze er op zijn en... hoe goed het voor hen is.

Hero dranken zijn de zuiverste en gezondste vruchtendranken. Fruit in den best verteerbaren vorm, zonder eenige chemische kleurtjes of smaakjes. De naam Hero is de beste garantie voor zuiverheid. Let daarom op het Hero etiket!

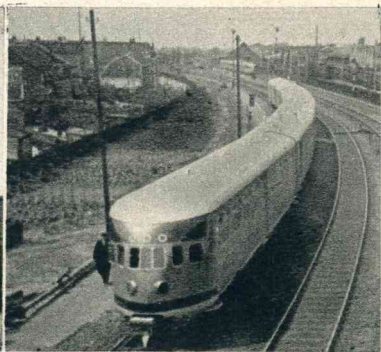
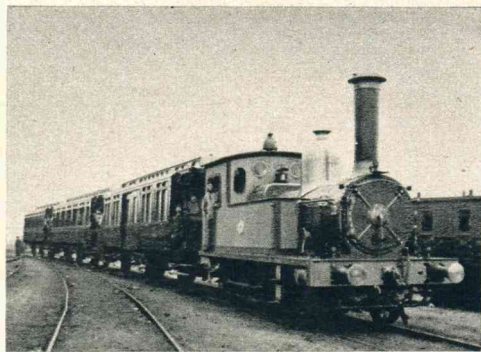
Vloeibaar Fruit!

PERL - SINAS - FRAMBOZEN - CASSIS - GRAPE FRUIT

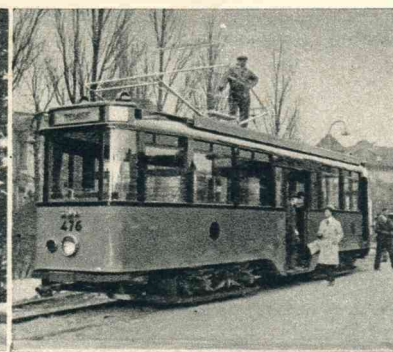
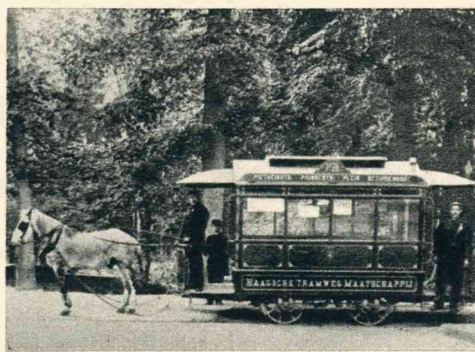

VOORHEEN EN THANS

We gaan vooruit! In alles! Een bewaarschool van ongeveer een halve eeuw geleden en een kleuterschool van heden. De lange, ongemakkelijke banken der eerste hebben plaats gemaakt voor tafeltjes en bankjes in vrolijke tinten geschilderd. Hier voelen de kleinen zich volkomen thuis, en men leert er spelenderwijs.

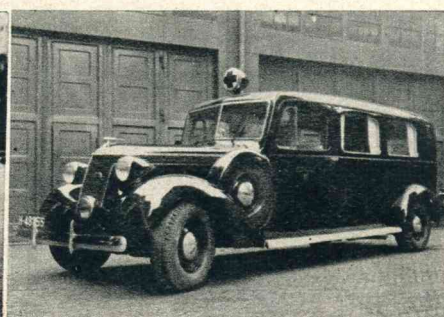
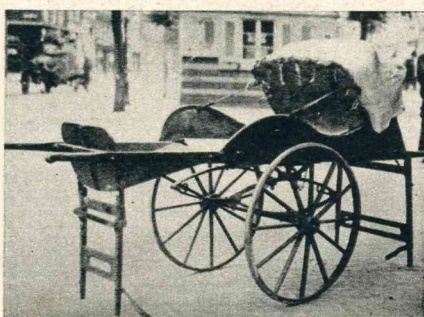
Het gezellig puffende boemeltje is vervangen door gestroomlijnde wagens met elektrische tractie. We missen de grijze rookpluim in het landschap, maar we wonnen er snelheid bij en comfort.

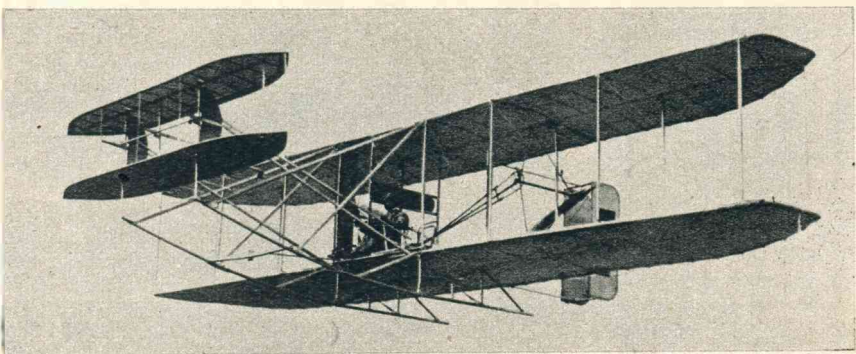
Het gemoedelijke paardentrammetje onze steden heeft in de ruime elektrische wagens een opvolger gekregen, waarmee het publiek zich snel van het ene einde der groote stad verplaatst naar het andere.

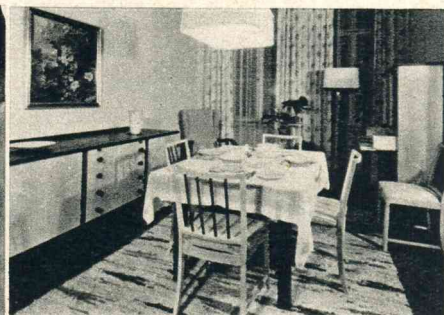
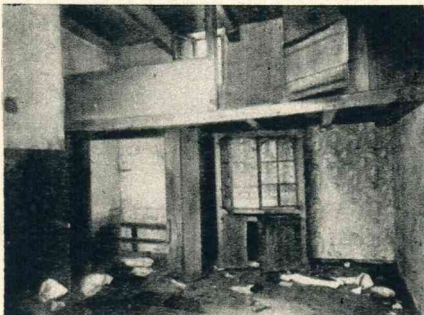
En de vuilniskar, die vroeger het huis- en straatvuil ophaalde? Motorlorries en vuilnisauto's met automatische bediening zijn paard en wagen komen vervangen, en de hygiëne heeft er ongetwijfeld bij gewonnen, om nog te zwijgen van de grootere snelheid waarmee afval en vuilnis uit het straatbeeld verdwijnen.

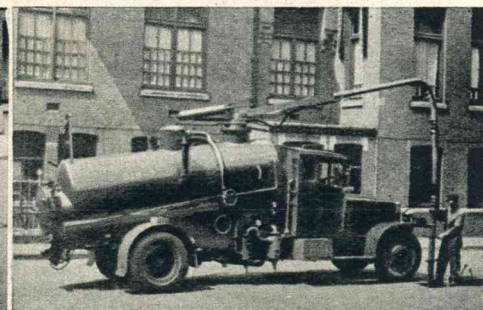
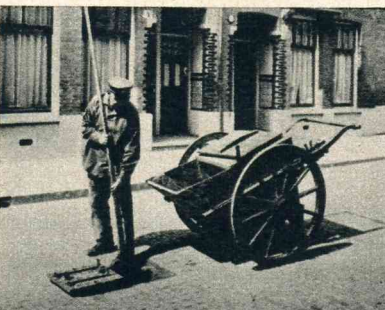
Ook het ziekenvervoer werd in andere banen geleid. Prachtig veerende auto's, waarin zelfs plaats is voor verplegend personeel, brengen de zieken in korten tijd en zonder de enerverende afzondering en het onbarmhartige schokken van de woning naar 't ziekenhuis en terug. Het gasthuiskarretje naast den modernen ziekenauto.

Heeft u nog een juiste voorstelling van de eerste vliegmachines: luchtige en allesbehalve solied uitzienende geraamten van doek en latten? Toch werd er mee gevlogen; maar hoeveel veiliger en doelmatiger zijn de bouw en de inrichting der nieuwste luchtvoegels. In de eerste waagden zich alleen de pioniers der luchtvaart: in een Douglas ziet men oude dames van tachtig met een lachend gezicht plaatsnemen.

Onze woonkamers van heden, zoowel wat ruimte als wat meubilering betreft, verschillen hemelsbreed van wat men vroeger gevoend was. En al is deze tegenstelling misschien wat al te frappant, de mogelijkheid dat een ellendige woonruimte als op de foto links wordt omgevoerd in een smakelijke eetkamer als op de afbeelding rechts is verre van denkbeeldig.

Zelfs het vak van putjesschepper behoort tot de geschiedenis. Het ledigen der straatriolen en putten geschiedt geheel automatisch, snel en goed, zoodat men ternauwernood nog merkt dat onze straatriolen en putjes toch op tijd worden geleegd en gezuiverd. Het oude en het nieuwe systeem in beeld naast elkaar.

Het ijsballet is 'n echt wintersprookje. Niets is nagelaten om het effect zoo groot mogelijk te doen zijn. Of zijn het spiegelgladde ijs en 't besneeuwde bosch op den achtergrond niet een ideaal plekje om een ijsballet te arrangeren? In zoo'n omgeving moest Sonja Henie (in 't midden) dan ook wel 'n topprestatie leveren.

„HAPPY LANDING”

Happy Landing is 't „Glück auf” van den vlieger, al heeft het in deze film ook min of meer een andere betekenis. Het is het verhaal van een zeer over het paard getild jazz-componist-bandleider, die van Amerika naar Europa (waaronder bij de meeste Amerikanen uitsluitend Parijs verstaan wordt) vliegt en dan ergens in Noorwegen terecht komt, waar juist een meisje heftig smacht naar een gentleman-bruidegom die uit de lucht moet komen vallen. Dat gebeurt en er ontstaat dan een iet of wat wreede idylle tusschen die twee, welke heel abrupt eindigt en ten slotte na heel veel omwegen besloten wordt met een huwelijk, weliswaar niet met dien bandleider, maar dan toch met diens manager.

Het is een niet ongezelede story, welke echter voorname-lijk als middel dient om Sonja Henie, die bij de Fox-Film onder contract staat, gelegenheid te geven het publiek van haar vaardigheid op de schaats te laten genieten. Heele ijsballetten, grootsch van opzet, worden haar ter eere aangericht, en daarvan is zij natuurlijk het aantrekkelijke middelpunt. Het is werkelijk fenomenaal wat deze ex-wereldkampioene op de schaats te zien geeft. Zonder de minste inspanning pirouetteert zij op haar gladde ijzers, maakt de kunstigste zwenkingen, of zweeft licht en gracieus als

een veer door de groote groep kunstrijders en rijders, waaruit het ijsballet geformeerd is. De geringe indruk, welken zij als actrice maakt, wordt ruimschoots vergoed door haar schaatsprestatie.

De film heeft bovendien zeer vele geestige momenten, is vlot van handeling en geeft ook een gezellig stukje jazz-muziek weg. Dit is alles bijeen meer dan van een behoorlijke amusementsfilm kan worden verwacht.

Het resultaat van de „Happy Landing” is dit happy end van het normale paartje: Sonja Henie en Don Ameche.

**Een zonnige
ijsfilm met
veel fleur en
charme,
waarin de
liefdescapriolen van een
normaal en
een licht-
elijk „getikt”
paartje de
aandacht
vragen.**

Sonja Henie, de ex-wereldkampioene op de schaats, in een van haar moeilijke standen.

DE EERLIJKE DEEN

Een meisje sprong een tram in, op een Maandagmorgen in Kopenhagen. Zij had blijkbaar in haast haar hoed opgezet, en zij hijgde; en toen de tram reed, greep ze met een verschrikt gezicht in haar taschje. Zij deed een portemonnaietje open... en zag, dat 't zoo wás: ze had geen cent bij zich.

Juffrouw Typiste, uit Londen, voor 't eerst op weg naar het kantoor van haar firma in de Deensche hoofdstad, wist nu zéker, dat ze te laat zou komen: ze had geen tramgeld. Volgende halte uitstappen en lopen! Wie der passagiers zou haar helpen? Zij kon niet eens behoorlijk Deensch spreken!

Zij ging naar den conducteur, toonde haar leeg beursje en stotterde een paar Deensche woorden. De beambte echter haalde kalm een papiertje uit zijn zak, gaf haar een potlood en verzocht haar te tekenen. Het was een schuldbekentenis voor een dubbeltje, bij gelegenheid te betalen.

Het meisje teekende verbaasd. Zij ging zitten en niemand fluisterde, niemand keek nieuwsgierig. Het leek een gewoon geval.

Dat wás het. Juffrouw Typiste werd opgenomen in het Deensche systeem van eerlijkheid en vertrouwen, die geen deugden, maar gewoonten zijn, en het leven in Denemarken zooveel makkelijker maken.

De tramconducteurs in Kopenhagen geven duizenden van die briefjes per jaar uit. De meeste schulden worden den volgende dag betaald, bijna alle in den loop der week.

Maar hun vrouwen staat niet alleen. Zelfs de overheid vertrouwt de menschen in Denemarken. Hebt u per abuis een brief aan een knorrigen oom ongefrankeerd gepost? Beeft u? Dat hoeft niet in Denemarken. U krijgt van de postrijen een beleefd briefje (uw adres stond immers achter op den brief!) met bericht, dat het postkantoor uw brief gefrankeerd heeft, en van u verwacht, dat u de noodige postzegels op bijgesloten kaart plakt en inzendt. Dat doet u, en de zaak is gezond.

En tot in de meest bescheiden kringen gaat die vertrouwenspolitiek door. De krantenverkooper legt zijn hoed naast zijn stapel bladen, op den hoek van een straat, en wie een krant neemt, betaalt in den hoed, en neemt zoo noodig zijn geld terug. Dat gaat al jaren zoo, dus de practijk straft niet.

De bloemverkooper doet ook zoo. Als hij naar den tandarts moet of een praatje om den hoek wil gaan maken, zet hij in zijn etalage een kaart: „Bedien uzelf”. Alle waar is geprijsd, en niets verdwijnt, of er komt geld voor in de plaats.

Op de drempels van duizenden kleine woningen in de Deensche hoofdstad kunt u 's morgens vroeg slordig geld zien liggen. Dat is voor den melkboer. Later haalt de bewoner zijn melk, en misschien het wisselgeld, binnen. Geen onbevoegde heeft er aan geraakt.

Of 't in grootere dingen ook zoo gaat? Let eens op de fietsen: Nederland en Denemarken zijn dé fietslanden; in Nederland wordt er ijverig zwijntjes gejaagd: we koopen sloten en we lijden aan verordeningen, en toch verdwijnen onze karretjes. In Kopenhagen, waar ongeveer iedereen een fiets heeft (op 840.000 inwoners 400.000 fietsen!) is fietsendiefstal ongeveer onbekend. Zoozeer althans, dat in de nabijheid van sportveld of schouwburg de fietsen der bezoekers bij duizenden op een open

terrein staan, zonder sloten, zonder oppassers, zonder politie, en niemand is ongerust, en iedereen vindt na afloop zijn rijtuig netjes op zijn plaats!

Een ander staal van fietsenveiligheid: vlot wordt schuld erkend en veroorzaakte schade vergoed, ook al zijn er geen getuigen. Een fietser heeft zijn rijwiel een beetje zorgeloos neergezet, komt terug en ziet, dat het geteisterd is door een aanrijding — spaak gebroken, wiel verbogen... Maar bijna zeker zit er aan het stuur een papiertje met de aansporing: „Bel op Centraal 9137” of iets dergelijks: erkenning van schuld en bereidverklaring tot schadevergoeding.

Er gebeuren dagelijks honderden van die dingen in Denemarken. Maar van één geval moeten we beslist melding maken, omdat het misschien nog verwonderlijker zal lijken dan alle andere.

Een der weinige monarchen, die er nog op de wereld zijn — en een, die meer persoonlijke macht geniet dan de meesten hunner — is koning Christiaan X van Denemarken, bekend door zijn buitengewone lengte en zijn strakke militaire houding. Het Engelsche koningshuis staat bekend voor zijn democratie, voor zijn meeleven met het gewone volk, vooral de laatste vijftig jaren. Maar al wandelt de Engelsche koning nog zoo alleen en achteloos door de een of andere Londensche buurt, hij heeft toch steeds een degelijke bewaking bij zich. Koning Christiaan van Denemarken echter gaat iederen dag absoluut zonder gevolg of bewaking uit. Soms gaat hij vroeg in den morgen uit rijden. Of hij wandelt 's middags door de volte, voor zijn plezier of om een boodschap te doen.

Duizenden onderdanen herkennen hem. Andere duizenden vinden het zoo iets gewoons, dat zij niet eens meer op hem letten. Als vorst is hij buitengewoon populair; als mensch kan hij zooveel persoonlijke vrijheid genieten als hij maar wil. De Denen eerbiedigen zijn rechten, en vrouwen daartegenover, dat hij als vorst ook doen zal, wat goed is voor hen en voor het vaderland.

Een Deen vindt dit alles niets bijzonders. Ongetwijfeld hebben eerlijkheid en vertrouwen onder de individuen veel bijgedragen tot de welvaart der natie. Wijsgeerige Denen zijn daar zelf ook van overtuigd, en gelooven stellig, dat hun land (en de Scandinavische nabuurlanden) door diezelfde politiek vrij is gebleven van oorlog en internationale strubbeling.

Een wijsgeerige Deen verbaast zich, dat het systeem van vrouwen ook niet tusschen de volkeren wordt toegepast. „Is het verstandig,” vraagt hij, „schatten uit te geven aan bewapening, het volk uit te mergelen met belastingen en zijn burens ongerust te maken, om na al die narigheid tot de ontdekking te komen, dat de verworven toerusting alweer verouderd is, en de pret weer van voren af aan moet beginnen?”

Was het niet veel verstandiger, als de volkeren zichzelf beschouwden als gewone individuen, hun kaarten op tafel legden en eerlijk met elkaar onderhandelden en hándelden?”

Wij kunnen slechts hopen op den grooten dag, die zulk een toestand zal aanschouwen. Denemarken heeft voor zichzelf de eerste voorwaarde al vervuld. Dus mogen we een eeregroet brengen aan den eerlijken Deen, en hem een tikje benijden. Moge zijn vertrouwen nooit beschaamd worden.

HELP! roept Uw schoonheid

Kom haar te hulp met PALMOLIVE de Olijfolie zeep

Is Uw schoonheid niet Uw kostbaarste bezit? Wat vraagt Uw huid om te kunnen leven en jong te blijven? Een zeep, die aan het doel beantwoordt: Palmolive, de zeep, die met olijfolie bereid is, de zeep van de beroemde Canadeesche vijfving.

Haar roomachtig schuim doet wonderen voor de huid. Het maakt haar zacht en doet de natuurlijke schoonheid tot haar recht komen. Neemt schoonheid in voorraad: koopt vandaag nog drie stukken Palmolive.

Hoe 'n vrouw, die een vermoeienden werkkring heeft, haar jeugd behoudt

Slapheid en zoo'n verwelkt gevoel, dat zijn dingen, die kunnen voorkomen worden. En zoo gemakkelijk! Kijk eens hoe anderen jong blijven, levendig en opgewekt, altijd pittig en kerngezond zijn, doordat zij tweemaal per jaar gedurende een week of zes een Sanatogen kuur volgen. Driemaal per dag na het eten een paar schepjes Sanatogen in een glaasje water, dat is alles waarmee zij hun jeugd behouden. Volg ook deze methode van twee kuren per jaar, begin maar eens met Sanatogen en U zult zien, dat U spoedig een om Uw jeugd benijdende vrouw zult worden.

Sanatogen

EEN LUCHTIG ZOMERJUMPERTJE

Het is niet noodzakelijk het dragen van jumpers tot het voor- en najaar of den winter te beperken, want ook in den zomer kan men heel goed van dit praktische en dikwijls zoo vlotte kledingstuk gebruik maken, wanneer maar het juiste materiaal en de geschikte steek voor den jumper worden gekozen. Voor ons modelletje heeft men noodig: 225 gram crème, heel dunne zijdeachtige tweedraads wol en 2 lange stalen breinaalden nr. 3.

Men breit steeds met een dubbelen draad.

Maten: Voorpand en rugpand (tot aan het begin van het pasje): 47 cm.; bovenwijdte van het voorpand en rugpand: 50 cm. (deze worden later ingehaald tot een bovenwijdte van 90 cm.); breedte van het geheele pasje van voorpand en rugpand te zamen: 10 cm.; mouwlengte aan den binnenkant gemeten: 17 cm.

Proeflapje: 30 steken in de breedte en 30 naalden in de hoogte moeten 10 cm. zijn.

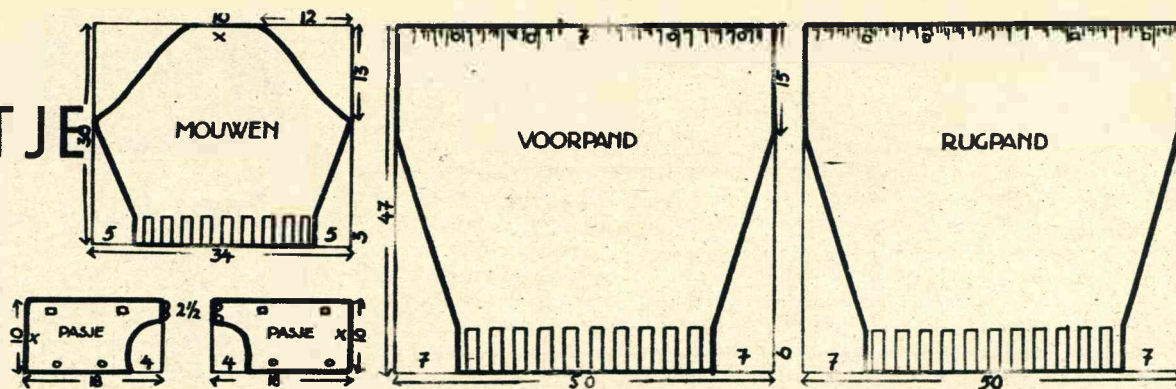
Voorpand: Men begint onderaan met een opzetrand van 109 steken (36 cm.). Daarboven breit men afwisselend 1 recht, 1 averecht voor den boord, die 6 cm. hoog moet worden. Vervolgens breit men:

1e naald: (voorkant) * 1 averecht, 3 steken recht te zamen breien, 4 recht, omslaan, 3 recht, omslaan, 4 recht, 3 steken recht te zamen breien *. Van * tot * herhalen en eindigen met 1 averecht.

2e naald: (achterkant van het werk) * 1 recht, 5 averecht, omslaan, den omslag van de vorige naald averecht breien, 3 averecht, den omslag van de vorige naald averecht breien, omslaan, 5 averecht *. Van * tot * herhalen.

3e naald: * 1 averecht, 3 steken recht te zamen breien, 2 recht, omslaan, den omslag van de vorige naald recht breien, 5 recht, den omslag van de vorige naald recht breien, omslaan, 2 recht, 3 steken recht te zamen breien *. Van *, tot * herhalen.

4e naald: * 1 recht, 3 averecht, omslaan, den omslag van de vorige naald averecht breien, 7 averecht,

den omslag van de vorige naald averecht breien, omslaan, 3 averecht *. Van * tot * herhalen.

5e naald: * 1 averecht, 3 st. recht te zamen breien, omslaan, den omslag van de vorige naald recht breien, 9 recht, den omslag van de vorige naald recht breien, omslaan, 3 steken recht te zamen breien *. Van * tot * herhalen.

6e naald: * 1 recht, 1 averecht, omslaan, den omslag van de vorige naald averecht breien, 11 averecht, den omslag van de vorige naald averecht breien, omslaan, 1 averecht *. Van * tot * herhalen.

7e naald: 2 recht, * omslaan, den omslag van de vorige naald recht breien, 3 recht, 3 steken recht te zamen breien, 1 averecht, 3 steken recht te zamen breien, 3 recht, den omslag van de vorige naald recht breien, omslaan, 3 recht *. De naald eindigt met een heel patroon, maar in plaats van 3 recht worden ten slotte op het einde van de naald slechts 2 recht gebreid.

8e naald: 2 averecht, * den omslag van de vorige naald averecht breien, omslaan, 5 averecht, 1 recht, 5 averecht, omslaan, den omslag van de vorige naald averecht breien, 3 averecht *. Van * tot * herhalen.

9e naald: 3 recht, * den omslag van de vorige naald recht breien, omslaan, 2 recht, 3 steken recht te zamen breien, 1 averecht, 3 steken recht te zamen breien, 2 recht, omslaan, den omslag van de vorige naald recht breien, 5 recht *. Van * tot * herhalen.

10e naald: 4 averecht, * den omslag van de vorige naald averecht breien, omslaan, 3 averecht, 1 recht, 3 averecht, omslaan, den omslag van de vorige naald averecht breien, 7 averecht *. Van * tot * herhalen.

11e naald: 5 recht, * den omslag van de vorige naald recht breien, omslaan, 3 steken recht te zamen breien, 1 averecht, 3 steken recht te zamen breien, omslaan, den omslag van de vorige naald recht breien, 9 recht *. Van * tot * herhalen.

12e naald: 6 averecht, * den omslag van de vorige naald averecht breien, omslaan, 1 averecht, 1 recht, 1 averecht, omslaan, den omslag van de vorige naald averecht breien, 11 averecht *. Van * tot * herhalen.

13e naald: * 1 averecht, 3 steken recht te zamen breien, 3 recht, den omslag van de vorige naald recht breien, omslaan, 3 recht, omslaan, den omslag van de vorige naald recht breien, 3 recht, 3 steken recht te zamen breien *. Van * tot * herhalen.

De 2e-13e naald worden telkens herhaald.

Vanaf de 36e tot en met de 76e naald wordt bij het begin en op het einde van iedere 2e naald telkens 1 steek gemeerd, zoodat men op het einde van de 76e naald 151 steken heeft. Dan breit men

tot en met de 123e naald zonder meerderen of minderen verder en kant vervolgens de steken in één keer af.

Het rugpand wordt op dezelfde wijze gebreid.

Pasje: Dit bestaat uit twee deelen: het gedeelte dat voor den rechter- en het gedeelte dat voor den linkerschouder is bestemd.

Rechtergedeelte: Men begint bij het gedeelte dat aan den kant van den kop van de mouw moet komen te zitten en zet 30 steken (10 cm.) op. Dan breit men afwisselend 1 recht, 1 averecht, 14 cm. hoog.

Voor den hals kant men bij het begin van de volgende naald 11 steken in één keer af. Bij de volgende 11 naalden mindert men aan de zijde van den hals telkens 1 steek. Boven de overblijvende 8 steken breit men zoo lang verder totdat men, vanaf den opzetrand gemeten, een stuk heeft, dat 18 cm. hoog is. Dan kant men de 8 steken in één keer af. Het linker-gedeelte wordt op dezelfde wijze gebreid.

Mouwen: Men begint onderaan en zet 72 steken op (24 cm.). Dan breit men afwisselend 1 recht, 1 averecht, 3 cm. hoog. Vervolgens breit men volgens het patroon van het voorpand en rugpand in open breisteek. Vanaf de 8e tot en met de 36e naald meerdert men bij het begin en op het einde van iedere 2e naald telkens 1 steek. Dan breit men verder zonder meerderen of minderen tot en met de 42e naald. Het werk is nu 17 cm. hoog. Vanaf de 43e naald tot en met de 48e naald kant men bij het begin van elke naald telkens 3 steken af. Vanaf de 49e naald tot en met de 69e naald mindert men bij het begin en op het einde van iedere naald telkens 1 steek. Vanaf de 70e naald tot en met de 82e naald mindert men bij het begin en op het einde van iedere 2e naald telkens 1 steek. Bij de volgende naald kant men alle steken in één keer af. De verschillende deelen worden yochtig gemaakt, op het knippatroon gespannen en wanneer ze droog zijn in elkaar genaaid. Dit doet men als volgt: voorpand en rugpand worden langs de zijnen zoodanig verbonden, dat er bovenaan een gedeelte, ter breedte van 15 cm., vrij blijft voor het inzetten der mouwen. De bovenste rand van het rugpand wordt op een breedte van 36 cm. ingehaald. Langs den bovensten rand van het voorpand meet men van den rechterkant tot naar het midden toe 21 1/2 cm. af en haalt deze 21 1/2 cm. in tot een breedte van 14 1/2 cm. Op dezelfde wijze wordt ook de andere kant vanaf den zijnaad naar het midden toe ingehaald, zoodat in het midden een glad gedeelte van 7 cm. komt. Dan het voorpand en rugpand aan het pasje naaien. Vervolgens de mouwen er in zetten en de steken van den hals op één naald opnemen en hierboven het kraagje breien, afwisselend 1 recht, 1 averecht, 5 cm. hoog.

De steken van de laatste naald worden in één keer afgekant. Het splitje van het pasje wordt met twee kleine knoopjes en lusjes gesloten.

WAT ZULLEN WE ETEN?

- Zondag:** Toost met ansjovis en eieren.
Kalfsfricandeau.
Spinazie.
Aardappelen.
Kabinetpudding.
- Maandag:** Groentesoep.
Koude fricandeau.
Meiknolletjes.
Aardappelen.
- Dinsdag:** Gebraden lamsvleesch.
Andijvie.
Aardappelen.
Zoete rijstballetjes.
Garnalencroquetjes.
Gebakken tomaten.
Macaroni.
Gewelde boter.
Custard met rabarber.
- Donderdag:** Fricadel.
Gestooftde Californische peren.
Aardappelen.
Broodschotel met rozijnen.
Harde eieren.
- Vrijdag:** Asperges.
Aardappelen.
Botersaus.
Tapiocaschotel.
- Zaterdag:** Aspergesoep.
Gekookte kabeljauw.
Sla.
Kerriesaus.
Aardappelen.

UIT ONS MENU

Ansjoovistoost met harde eieren (4 personen)

Steek van dunne sneetjes casinobrood met een glas 8 rondjes en rooster deze op een electrischen rooster of in den oven goudgeel.

Bestrijk ze met wat boter en smeer hier overheen wat ansjovispastei.

Kook vier eieren hard, halveer ze en leg ze met den doorsneden kant naar boven op de stukjes toost.

Strooi er wat fijn gehakte peterselie overheen en dien het gerecht koud of warm op.

Gebraden lamsvleesch (4 personen)

1 kg. lamsbout (voor 2 dagen), 50 gram versh spek, 75 gram boter, 75 gram kalfsvet of reuzel, 1 uitje, wat mosterd, een scheutje melk, een paar eetlepels bloem, wat citroensap.

Wasch het vleesch, zout het en lardeer het met het spek, dat in dunne reepjes is gesneden. Bestrijk het vleesch geheel met een dun laagje mosterd en laat het een nacht staan in een steenen kom.

Laat den volgenden dag het vet in een ijzeren pannetje smelten, voeg er dan de boter bij, maak het mengsel goed bruin, laat er even het fijn gesnipperde uitje in braden en leg er dan het vleesch in. Wentel dit door het vet met de boter, zoodat het vlug aan alle kanten dichtschroeit, prik niet in het vleesch en braad het onder telkens bedruipen aan alle kanten bruin.

Reken als braadtijd plm. 20 minuten per 500 gram en maak de jus af met wat bloem, die met een scheutje melk tot een dun papje is geroerd.

Roer ten slotte nog wat citroensap door de jus.

Zoete rijstballetjes (4 personen)

60 gram rijst, 3 dl. melk, een stukje citroenschil, 45 gram suiker, 2 eieren, 30 gram boter, 50 gram rozijnen, 2 blaadjes witte gelatine, wat paneer-

meel en slaolie of frituurvet, wat poedersuiker.

Wasch de rijst eenige malen in een zeef, tot het water, dat er afkomt, volkomen helder is. Kook ze dan in de melk, die eerst met het stukje citroenschil aan de kook gebracht is, gaar, verwijder het citroenschilletje en voeg er van het vuur de suiker, die met de eierdooiers geklopt is, de boter en de gewasschen rozijnen bij.

Los in de nog heete rijst de gelatine op, die te voren plm. 15 minuten in koud water heeft geweekt en daarna is uitgeknepen. Laat de massa opstijven en vorm er dan ronde ballen van ter grootte van gehaktballen.

Wentel deze door paneermeel, dan door het even losgeklopte eiwit, laat dit er even intrekken en wentel de ballen weer door paneermeel.

Maak intusschen flink wat slaolie of frituurvet zóó heet, dat de vloeistof begint te dampen. Leg er de rijstballen in en bak ze aan alle zijden bruin. Bestrooi ze met een dikke laag poedersuiker en dien ze warm op.

N.B. Ook van overgeheven rijst kan men dit hapje heel goed maken.

Kabinetpudding (4 personen)

½ liter melk, 1 ei, 20 gram maizena, 1 pakje vanillesuiker, 35 gram suiker, 50 gram rozijnen, 50 gram noten (iedere willekeurige soort is geschikt), 75 gram puddingbiscuits of lange vingers, wat abrikozenjam, desverkiezend wat rum of marasquin.

Kook van de melk met de maizena, de suiker, vanillesuiker en het ei op de gewone wijze een vanillevla. Leg in een glazen schotel een laagje biscuits, die met wat jam telkens twee aan twee op elkaar zijn geplakt, besprenkel deze desverkiezend met wat rum of marasquin, strooi er een laagje rozijnen en gehakte noten overheen, giet er een laagje vanillevla op, leg er weer een laagje biscuits op, enz. tot alle ingrediënten gebruikt zijn.

Zorg dat de bovenste laag uit vanillevla bestaat, laat den pudding koud worden en dien hem zonder saus op.

CORRESPONDENTIE

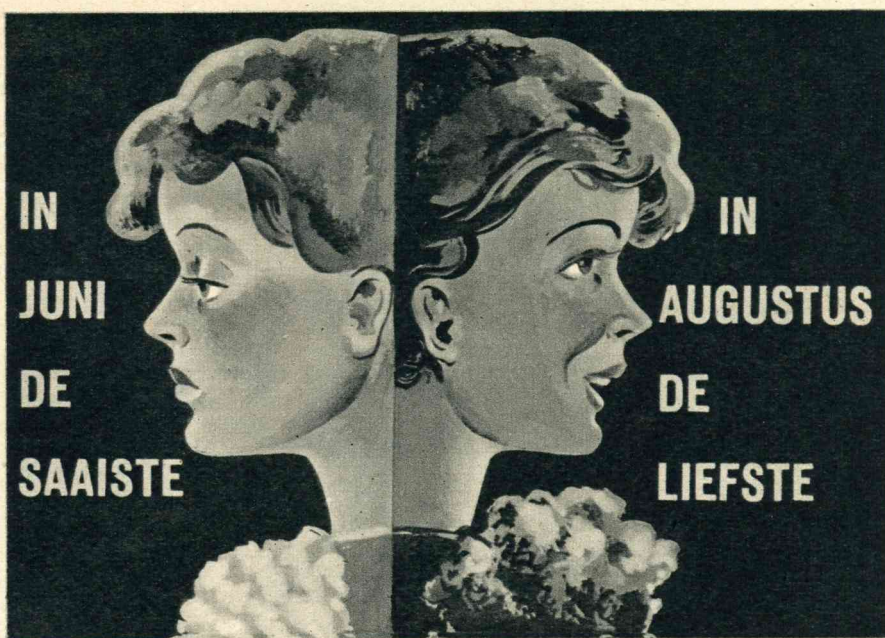
Mevr. K. J. te Aarle-Rixtel. Wij laten de recepten voor varkensrolletjes en wijnsoep volgen:

Gestooftde varkensrolletjes (4 personen)
4 dunne magere varkenslapjes van plm. 100 gram, 160 gram rundergehakt, 100 gram boter, 2 tomaten, 1 eetlepel bloem.

Vermeng het gehakt met wat peper, zout en nootmuskaat, vorm er rolletjes van, leg deze op het midden van het varkenslapje, dat met wat zout is bestrooid en rol de lapjes stevig op. Bind ze met een draadje vast en braad ze in de boter aan alle kanten bruin. Voeg wat water en de gewasschen en in stukken gesneden tomaten bij de jus en laat de rolletjes hierin op een zacht vuurtje plm. 1½ uur stoven. Keer ze af en toe om en bind de jus ten slotte met wat aangemaakte bloem.

Wijnsoep (4 personen).
½ liter roode Bordeauxwijn, ½ liter water, plm. 125 gram suiker, het sap van ½ citroen, een stukje citroenschil, 1 stukje pijpkaneeel, 20 gram sago, desverkiezend wat krenten en rozijnen.

Laat in het water de citroenschil en de pijpkaneeel trekken en breng het aan de kook. Verwijder de smaakjes, voeg er den wijn, de suiker en het citroensap bij, maar zorg, dat de soep nu niet weer gaat koken. Bind de soep met de aangemengde sago.

Het zou haar heele onbezorgde jeugd kunnen bederven, wanneer ze dat gevoel van slaptte en neerslachtigheid niet van zich af zou kunnen zetten. Gelukkig, dat H-O of Quaker haver-mout alles bevat wat ze noodig heeft om weer plezier in het leven te krijgen en om ook lichamelijk tegen alle vermoeidheid opgewassen te zijn. Voor een echt stimuleerend en versterkend ontbijt gaat er niets boven zoo'n heerlijk bord H-O of Quaker haver-mout, rijk aan zenuwvoedende Vitamine B en minerale stoffen.

GRATIS BESCHIKBAAR

zoolang de voorraad strekt, ons handig receptenboekje met vele smakelijke haver-mout-recepten. Aanvragen te richten aan

Quaker, Afd. A, Postbus 905, Rotterdam.

H-O en QUAKER haver-mout

PINKSTER-WEEKEND

Meer en meer gaat men het Engelsche voorbeeld, om van dubbele feestdagen een korte vakantie te maken, volgen. Met Pinksteren op reis! Voorbereid op alle mogelijke weersgesteldheden. Dus eerstens een praktische warme jas, die vooral niet besmettelijk mag zijn. Vanwege de stoffigheid van trein of auto zijn zwart en marineblauw volmaakt ongeschikt, terwijl ook héél lichte teere kleuren uiteraard niet in aanmerking komen. Ook al niet vanwege eventuele regenbuien. Zelfs als men een mantelpakje meeneemt kan de lange jas niet thuisblijven, al was het alleen maar met het oog op 's avonds uitgaan in vroolijk licht jurkje of avondjapon. Overigens is een sportief mantelpak wel het meest aantrekkelijke reis-tenue. Behalve een paar eenvoudige wasch-blouses worden ook een simpel jurkje en een wat gekleeder japonnetje ingepakt, terwijl het toch altijd aanbeveling verdient om, zelfs als het er naar uitziet dat het tóch niet gebruikt zal worden, een avondtoilet mee te nemen. Zoo'n kort manteltje van zijden piqué als ons eerste plaatje toont is uiterst praktisch omdat het dubbele diensten kan verrichten. Gekleed op liefst lichte avondjapon, en voor 's middags ook aardig op een vlotte imprimé.

Een weekje op reis! Niet bang zijn om te veel in te pakken. Gedwongen te zijn om uit te gaan in de niet-juiste kleeën, terwijl men thuis volop keus heeft, bederft menig genoeg.

Voor onze bakvischjes!

155. Japon van gewerkte zijde, ruim voorpand, mouw aan het schouderstuk geknipt. Benodigde stof: 3.75 m. à 96 cm. breed.

156. Japon van geruite zijde, V-hals met effen kraagje, wijde mouw, rok met voor- en achterbaan. Benodigde stof: 3.75 m. à 96 cm. breed.

157. Mantel van geruite stof, kraag en revers, sluiting met één rij knopen, groote zakken. Benodigde stof: 2.75 m. à 140 cm. breed.

VERKRIJGBAAR IN DE
MATEN 40, 42.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ont-leend zijn aan het mode-album „Zomerpracht”, zijn patronen ver-krijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjasset en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maat-nummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door giro-storting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 cent) aan het

PATRONENKANTOOR „PANORA”, NASSAUPEL 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

IS LEVERTRAAN IN DEN ZOMER NOODIG?

Elke huisvrouw zal u kunnen ver-tellen, dat schelvisch alleen goed is in de maanden, waarin een r voorkomt en een soortgelijke meening heerscht ook ten opzichte van lever-traan.

Zoodra de eerste stralen van de nog zwakke voorjaarszon doorbreken, ver-dwijnt ouder gewoonte het artikel lever-traan uit de etalages en wanneer tegen dien tijd in de gezinnen de levertraan-flesch ledig is, dan kunt u er staat op maken, dat geen nieuwe hoeveelheid wordt ingekocht, voordat de maand September weer in het land is.

De oorzaak van deze gewoonte is ge-legen in het feit, dat de uiteraard vette levertraan in de warmere maanden door velen slecht verdragen wordt, doch daar-bij komt nog de gangbare, overigens on-juiste, meening, dat in den zomer een extra-vitaminetoevoer in den vorm van levertraan niet noodig zou zijn.

De tegenwoordige wetenschap en in het bijzonder de leer der vitaminen staan op een geheel ander standpunt. Natuurlijk is het waar, dat door een doel-matige zonbestraling het onder de men-schelijke huid aanwezige, op zichzelf onwerkzame ergosterine wordt omgezet in de zoo belangrijke vitamine D, die beenderzwakte en Engelsche ziekte voor-komt. Men doet evenwel goed, deze vita-minevorming in ons lichaam niet te overscha-: immers, wanneer wij nagaan, hoe lang elk onzer zich in de vrije natuur in de zon kan baden, dan krijgen wij een geheel ander inzicht. De heeren zitten practisch den geheelen dag op kantoor, achter vensterruiten, welke de werkzame ultraviolette zonnestrallen niet doorlaten; de kinderen zitten op het mooiste gedeelte van den dag op school, de dames zijn dikwijls veel aan huis

gebonden, zoodat er, goed beschouwd, van 'n voldoende zonbestraling eigenlijk geen sprake is. De, speciaal in Neder-land, zwaar bewolkte luchten en de over de steden hangende mist- en nevellogen zijn er verder de oorzaak van, dat de zonnestrallen, voordat zij de aarde bereiken, hun heilzame werking reeds grootendeels hebben moeten inboeten.

Zeer zeker bevatten b.v. versehe groenten, welke in den zomer verkrijg-baar zijn, veel vitaminen, doch welk deel daarvan wordt vaak niet door de berei-ding vernietigd en welke zekerheid heeft men eigenlijk, dat men in de warmere maanden, waarin men geen levertraan gebruikt, voldoende vitaminen krijgt? In dit opzicht spreekt het feit, dat in Ned.-Indië, waar men toch waarlijk niet over een te geringe zonbestraling te klagen heeft, de artsen op groote schaal levertraan voorschrijven, toch wel boek-deelen!

Er is tegenwoordig levertraan in den handel, waaruit nagenoeg alle vette stoffen zijn verwijderd en die, omdat ze in sinaasappelsap is geëmulgeerd, als limonade smaakt. Daar de vermenging met water zonder meer mogelijk is, verkrijgt men op die wijze een heerlijk smakende „vitaminen-limonade”, die, vooral indien met ijs geserveerd, in de heete zomermaanden niet alleen een ver-frisschenden drank vormt, doch tevens ons op aangename wijze voor een tekort aan vitaminen behoedt.

EEN NUTTIGE WENK

Smoezelig geworden witgeschildeerde meubelen kunnen we opknappen door ze af te wrijven met een doekje, dat in melk gedoopt is.

Wanneer U het handtaschje opent...

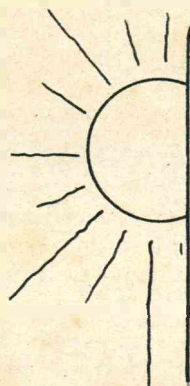

... of den zakdoek te voorschijn haalt, verheugt U zich telkenmale — met Uw omgeving — over den frisschen geur, die U tegemoet komt ... den kostelijken geur van Lohse Uralt Lavendel.

De mooie, handige zak-flacon kost slechts

75 cents.

Dagen vol Zonneschijn.

Niets dat de enthousiaste stemming zelfs op critie-ke dagen kan bederven, dank zij Nefa, het ideale Damesverband. Dit soepele, wonderzachte ver-band is zoo absorbeerend, zoo zacht van samen-stelling en werkt zoo beschermend dat U onder alle omstandigheden geheel U zelf kunt zijn.

Nefa is volkomen onzichtbaar, zelfs bij het luchtigste zomertoiletje! Veilig en hygiënisch! Nefa is onmisbaar voor iedere moderne vrouw.

Oranje 25 ct.
Blauw 35 ct.
Groen Extra 50 ct.

100 % Nederlandsch fabrikaat
Nadat de Rijksnijverheidsdienst zich in onze fabrieken heeft overtuigd, dat Nefa werkelijk 100 % Nederlandsch fabrikaat is, werden wij gerechtigd tot het voeren van bovenstaand controle-merk.

Dames,
wist u dat?

Delftsche Slaolie *EXTRA* wordt geperst uit een **zeer bijzondere kwaliteit olienootjes**, de West-Afrikaanse of z.g. Rufisque-noot. Dit is een veel kleinere en kostbaarder noot dan de gewone „pinda”.

Ze worden **ongepeld naar Delft verscheept** en hebben daarom onderweg niets te lijden. Dit is één van de redenen, waarom Delftsche Slaolie *EXTRA* uitmunt in voedingswaarde en fijne aroma.

Delftsche Slaolie *EXTRA* is olie van de eerste persing. Deze bijzondere olie, **die alleen door Calvé-Delft wordt gefabriceerd**, is een zuiver, ongeraffineerd natuurproduct; geen chemicaliën of kleurstoffen worden er aan toegevoegd. Ook daarom bestaat er geen gezonder en fijner olie dan juist de Delftsche Slaolie *EXTRA*!

**DELFTSCHE
SLAOLIE**

Calvé kwaliteit

★ ELKE FLES BEVAT 8 MAATJES of c.a. 720 gram ★

H 135